Machine Translated by Google

ÿÿ

Ideologia

Vol. 1 - 4

transcrit per TH
Midwinter

2023 CE

Machine Translated by Google

Prefaci de l'editor

Els textos següents estan transcrits d'escanejos de *la revista SS Ideology Vol. 1* a *4* de Karl Hammer, datats entre 1988 i 1994. Els escanejos tenen la marca d'aigua WWW.THULE-ITALIA.ORG; presumiblement són els mateixos creadors dels escanejos. No s'han localitzat còpies físiques, ni escanejos de més qualitat.

Els textos es presenten en l'ordre cronològic de publicació, en lloc de l'ordre de publicació de Karl Hammer. A la taula de continguts, cada text es proporciona amb una referència al volum de Karl Hammer del qual es va publicar.
transcrit, així com una referència al text alemany d'on Karl Hammer l'ha extret (quan estigui disponible).
S'han afegit títols a algunes seccions que estaven no ho faig, per facilitar-ne la consulta. Les dièresis es representen amb una e després de la vocal donada. S'han corregit els errors ortogràfics evidents on s'han trobat, i s'han hagut d'endevinar algunes de les paraules pixelades dels escanejos. Un gran agraïment als amics anònims, els ulls dels quals van ajudar a perforar els píxels quan els meus van fallar. Algunes frases maldestres s'han modificat lleugerament sense canviar-ne el significat. La paraula "Weihnacht" (lit., *nit santa)* s'ha tornat a traduir del "Christmas" de Karl Hammer a la paraula "Yule".

Les il·lustracions i els dissenys s'han omès completament, tant a causa de la mala qualitat de l'escaneig com per fer que el document sigui més fàcil d'imprimir.

Machine Translated by Google

Taula de continguts

1941

Introducció...1
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 The
Task of the “Germanische Leithefte”.. 3 Hammer vol.
3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 El nostre
Reichsführer ....4 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 Europa
tornarà a ser saludable .... 6 Hammer vol. 3;
De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 El flux de
l'herència...14 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 Aud i
Dalila..15
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941
Rieke Gehrmann...18
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 Un
heroi de la batalla de Jutlàndia..21 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 1, 1941 Sota el
lideratge d'Adolf Hitler ....24 Hammer vol. 4;
De: Germanische Leithefte, volum 1, número 2, 1941 Turn of Season, Turn
of Fate...33 Hammer vol. 4; De:
Germanische Leithefte, volum 1, número 2, 1941 Solstici d'estiu
1941!...37 Hammer vol. 4;
De: Germanische Leithefte, volum 1, número 2, 1941 A Germanic
Mistress..45 Hammer vol.
4; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 2, 1941 Fill i
matrimoni.. 49 Hammer
vol. 4; De: Germanische Leithefte, volum 1, número 2, 1941 Pensament
alemany...50 De:
Germanische Leithefet, volum 1, número 2, 1941 Una
petició d'un pare..51
Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941
De l'Ordre del Dia d'un Cos...52 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941 Neutralitat i
Esforç Germànic...54 Hammer vol. 3; De
Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941 A la
Primera.. 60
Hammer vol. 3; De Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941 Anhel
Germànic.. 62 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941 El Camí Més
Fàcil...67 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, volum 1, número 3, 1941

Moltes coses..71
Hammer vol. 4; De: SS Leitheft, 15 de gener de 1941 El triple
segell..72 Hammer vol. 2;
De: SS Leitheft, 15 de gener de 1941 El seu
noi..77 Hammer vol. 2;
De: SS Leitheft, 15 de març de 1941

1942

Houston Steward Chamberlain..82 Hammer vol. 4; De:
Germanische Leithefte, volum 2, número 1, 1942 Terra de
llibertat.. 84 Hammer vol. 4; De:
Germanische Leithefte, volum 2, número 1, 1942 La lleialtat
finlandesa..91 Hammer vol.
4; De: Germanische Leithefte, volum 2, número 2, 1942 Finlàndia
1918/1919...97 Hammer vol. 4; De
Germanische Leithefte, volum 2, número 3/4, 1942 Els cavallers de la casa
alemanya...99 Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, volum
2, número 3/4, 1942 Alta Silèsia..102
Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, volum 2, número 3/4, 1942 Testament de la vida
germànica..106 Hammer vol. 2; De:
Germanische Leithefte, número 5, 1942
Yamato..107
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, març de 1942 Més aviat al diable a
l'infern…...116
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, abril de 1942

1944

Front Europeu..124 Hammer vol. 2; De:
SS Leitheft, febrer de 1944 Qui es pot casar
jove?...131 Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, febrer
de 1944 La teva vida pertany a la teva
gent!..140 Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, març de 1944 Cal
superar el "punt mort"..144
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, maig de 1944 El cor
etern..150 Hammer vol. 4; De: SS
Leitheft, maig de 1944 Les mans
trencades..153 Hammer vol. 3; De: SS
Leitheft, maig de 1944 Ànima i
cos..162 Hammer vol. 2; De: SS
Leitheft, juny de 1944 Mare Terra -
Pàtria..164 Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, agost
de 1944 Del mateix
tipus..166 Hammer vol. 3; De: SS
Leitheft, agost de 1944

Machine Translated by Google

La Medalla d'Or a la Valentia..175 Martell vol. 3; De: SS Leitheft, setembre de 1944 Per romandre
pur i madurar..181 Martell vol. 3; De: SS Leitheft, setembre de 1944 Quin paio
més..186 Martell vol. 3; De: SS Leitheft, octubre de 1944

Cites

DESCONEGUEIXES..191
Hammer vol. 3

Companyia mal entesa..193 Hammer vol. 2; Dels registres judicials de les SS L'últim testament d'un
home de les SS..195
Martell vol. 1

El comportament del soldat 199
Martell vol. 1 De

Nen.. 204 Martell vol. 1

Déu només viu en cors orgullosos.. 207 Hammer vol. 1 Lifetree i
Worldtree... 213 Hammer vol. 1

Coratge per a l'alegria de viure..219
Martell vol. 1

L'estranya trobada del rei Olaf 224
Martell vol. 1

Castell de la Muntanya..235 Martell vol. 1

Kahlenberg 1683.. 236 Hammer vol. 1 La sang dels
germans ....236 Hammer vol. 1 El príncep
Eugeni... 242
Martell vol. 1

El judici del rei...250
Martell vol. 1

Les coses eternes...259
Hammer vol. 1

Pomerània..268 Hammer vol. 1

Machine Translated by Google

Any de publicació

1941

Machine Translated by Google

Introducció

"De la mateixa manera que el coneixement de l'òrbita de la Terra al voltant del sol va conduir a una transformació fonamental de la visió general del món, també ho farà el Nacional Moviment socialista, basat en els ensenyaments de la sang i la raça, resulten en una transformació del coneixement i per tant, de la visió de la història del passat de l'home i futur."

- Adolf Hitler

Aquest coneixement de la importància fatídica de la Les lleis naturals de la sang i la raça formen la idea bàsica de la SS. És una ordre d'homes nòrdics selectes juntament amb els seus clans.

Amb l'ajuda de les lleis que ella mateixa tria, les SS volen per fer una contribució viva al triomf de la idea de la sang a Europa. Vol preservar i establir com a exemple de les virtuts més elevades com la lleialtat, el coratge, companyonia i noble ment. És un equip que, en la lleialtat germànica dels seguidors, és incondicionalment dedicat al Führer.

Les SS són les guardianes de la seguretat interior de Reich i la tropa de combat més dura contra l'extern

Machine Translated by Google

enemic. La lluita actual està dirigida contra les forces que amenacen la vida del judaisme internacional, el seu aliat Mundial Bolxevisme i també l'anglès dependent dels jueus, cobdiciós i el govern dels diners i la maçoneria.

L'objectiu de l'actual conflicte tumultuós és el formació d'un Nou Ordre natural i, per tant, perdurable de Europa. Aquest Nou Ordre ha estat adoptat pel Reich, que es basa en el major desenvolupament germànic, en estreta col·laboració amb aliats valents.

Europa, però, hauria de trobar la base duradora per un futur esplèndid a la comunitat activa del destí de el poble germànic. Les SS lluiten per aquesta noble causa. I així, les SS del Führer es reuneixen per a la batalla - al costat d'homes de les SS alemanyes del Reich - alemanys ètnics de tot parts del món, especialment de Romania i la resta del sud-est d'Europa.

Per primera vegada, voluntaris de Flandes, Holanda, Suïssa, Dinamarca, Noruega, Finlàndia i Suècia també van lluitar juntament amb els homes de les SS alemanyes del Reich.

Machine Translated by Google

La tasca de les «Germanische Leithefte»

...hauria de ser proposar constantment el gran i línia comuna de les SS a aquests camarades de terres germàniques veïnes, i a més a més a donar a conèixer els grans objectius i principis de les SS pàtria d'aquests homes. Aquesta publicació hauria de presentar una expressió clara de l'esperit de les SS comú a tots els pobles germànics. Serà, doncs, una crida constant per a tots que estan prou segurs de si mateixos per convertir-se en seguidors de l'ordre més dur i fort de la història germànica.

Machine Translated by Google

El nostre Reichsführer

D'un discurs del Reichsführer-SS Heinrich Himmler

1935

Les SS van ser formades per ordre del Führer poble alemany recentment ressuscitat.

Tota descripció d'organització, tasca i expansió de les SS no es pot entendre si no es busca els compren interiorment amb la seva sang i el seu cor. *Això No es pot explicar per què nosaltres, tan pocs en nombre, tenim això força dins nostre.*

No es pot analitzar amb lògica per què avui cadascun de nosaltres qui porta l'uniforme negre, independentment d'on sigui, és portat per la força d'aquesta nostra comunitat, ja sigui que s'asseu a la muntura del cavall de curses o es bat en duel a la estadi, tant si fa d'oficial com si governa en un alt càrrec governamental o compleix amb el seu deure com a soldat, o sigui que estudia les obres de l'alemany esperit de la nostra espècie: cadascun, potser invisible, ha de suportar el seu terra com un home.

Cadascú sap *que no està sol, sinó que Aquesta força sense precedents d'uns quants centenars de milers d'homes que han jurat junts* li atorga una força incommensurable, tal com sap que, com a

Machine Translated by Google

representant d'aquest cos negre de la seva comunitat, ha de fer-li honor amb els seus millors èxits.

Així doncs, estem reunits i marxem segons lleis inflexibles com un ordre nacionalsocialista i marcial d'homes selectes i com a comunitat jurada dels seus clans al llarg del camí cap a un futur llunyà; desitgem i creiem que no volen ser només els néts que ho van lluitar millor, més enllà dels avantpassats de persones molt llunyanes generacions necessàries per a la vida eterna dels alemanys- Poble germànic.

Machine Translated by Google

Europa tornarà a ser saludable

Els humans vivim en un món en què tot esdevenir, la vida, la maduració i el traspàs procedeixen d'acord amb lleis inflexibles i divines de la natura. Subordinats a elles són les estrelles, el cel i la terra, el mar i les pedres, així com la vida de les plantes i els animals.

Ningú que posseeixi les seves cinc facultats dubta que la vida humana també funciona segons les mateixes lleis. Així mateix, les diferències entre els humans també estan determinades per la lleis de *l'herència.*

En una comunitat sana i amb un sentiment natural, per exemple en la vida camperola, s'impedeix al malalt procrear, i el sa es torna a vincular amb el sa. Només
la vida a la gran ciutat, allunyada de la natura, o *econòmica consideracions,* malauradament causen molts problemes saludables persona que es casi amb una persona malalta.

Aleshores, però, la natura es venja per incompliment de les seves lleis: la descendència pot convertir-se en malaltís o porten en si mateixos una tendència a
malaltia.

El pagès que encara viu lligat a la natura sempre ha se sap que, en totes les espècies d'animals i plantes, les línies i s'han de distingir les races, cosa que no es pot

Machine Translated by Google

encreuaments indiscriminats. Això destruiria la raça. Entre els humans també hi ha diverses races. Originalment, els nostres avantpassats respectaven aquestes barreres, les creaven pel creador. Més tard, certs aspectes espirituals i polítics les tendències van suprimir gradualment el sentiment de naturalitat diferències entre els humans. “Tot és igual que té un rostre humà», això és el que van dir a la època de la Revolució Francesa. Liberalisme, marxisme-Socialisme i comunisme: aquestes són les fites de la decadència d'una Europa enganyada pel judaisme. Per als bolxevics, les diferències racials són només prejudicis que s'han de superar. Tot això, però, és una desviació humana de les lleis divines de la natura: una deslleialtat envers els propis sang pròpia, que ha de tenir les condicions més greus conseqüències per a la salut i la cultura populars. Físic danys, trastorn psicològic i inferioritat de caràcter sovint són les conseqüències científicament provades de barreja racial indesitjable.

Aquestes tendències espirituals, o millor dit antiespirituals, provenen de ments racialment alienes i pervertides. Aquests els ensenyaments no provenen en absolut de les lleis de la natura. En oposició a ells, el nacionalsocialisme no busca construir un altre credo humanístic, sinó que busca en primer lloc, reconèixer clarament l'ordre natural creat per déu. Només aquest coneixement permet tornar a liderar

Machine Translated by Google

l'ésser humà enganyat de tornada al natural i, per tant, saludable forma de vida. Per tant, el nacionalsocialisme respecta diferències naturals entre les races. I això reconeix les barreres naturals.

Així doncs, un nacionalsocialista també veu una futura Europa completament diferent del que ho faria un liberal. Cada Els nacionalsocialistes rebutjarien instintivament una *paneuropea* del tipus americà. Els EUA són una barreja de gent i curses. A Europa, les diverses persones tenen al curs del seu desenvolupament assumit per diversos personatges populars, perquè altres races europees també s'han barrejat - en proporcions diverses a les diverses parts d'Alemanya i els seus veïns. Tots ells tenen *en comú,* però, una porció més o menys gran de sang nòrdica.

Aquest component sanguini nòrdic és, doncs, el que s'uneix els pobles europeus. Una unió més estreta dels pobles germànics per tant, no només és possible, sinó que també és donat per la natura. més o menys sang nòrdica present a la resta d'Europa folks és principalment d'origen germànic.

Si Europa no vol perdre la seva singularitat, llavors, sobretot, el domini de la raça nòrdica ha de ser assegurat. La raça nòrdica, però, ha patit més pel desenvolupament de la civilització en els darrers segles. Així doncs, la raça nòrdica, en part, gairebé ha deixat de perpetuar-se a les grans ciutats. Aquesta valuosa raça

Machine Translated by Google

representat i representa no només en els alemanys, sinó també en tots els altres pobles europeus, el segment líder.
Aquest fet és especialment significatiu, perquè la porció de la seva sang es troba en constant disminució.

L'antiga civilització, l'anomenada civilització europea, ha també va tenir un efecte perjudicial sobre la salut de la gent.
Els malalts, febles i sense talent són promoguts amb tots els recursos, mentre que els sans sovint han hagut de pateixen la pitjor injustícia social. A la natura, la els malalts i febles són purgats automàticament i només els forts i sans arriben a procrear. Entre les anomenades persones cultivades, que han creat una naturalesa antinatural l'entorn de la seva civilització, aquesta "selecció natural" falta.

Aquí és on entren les mesures del nacionalsocialisme en joc. A l'última hora, impedeixen que el blanc la raça pereix en un futur previsible. Designem-ho la porció racialment bona i física i espiritualment sana d'un poble amb el concepte integral de "sang germànica sana"; de manera que totes les mesures de Nacional
El socialisme que promou aquesta part s'anomena "mesures per a la promoció de la salut germànica" sang”. Aquestes mesures a l'Alemanya nacionalsocialista prenen dues direccions: primer, prevenen el nociu, i en segon lloc, promouen allò beneficiós.

Machine Translated by Google

La llei matrimonial nacionalsocialista preveu la presentació dels documents matrimonials abans del matrimoni. D'aquesta manera, per al millor de la gent, el matrimoni de els sans amb malalts congènits o els sans amb es pot prevenir que les persones amb malalties contagioses. D'altra banda, l'oferta de préstecs matrimonials sense interessos molt favorables facilita el matrimoni dels sans.

Aquestes mesures del Consell Nacional que acabem d'esmentar Els estats socialistes, però, sempre van ser precedits, sovint per molts anys, segons mesures similars de les SS.

L'home de les SS és seleccionat i educat de tal manera que no es barrejarà amb persones racialment alienes o amb malalties congènites sang fins i tot sense aquestes lleis.

Però en altres àrees, també, les SS donen un bon exemple anant per nous camins per endavant. Les SS promouen el retorn de l'home a les condicions de vida naturals a través de innombrables mesures menors, per exemple: la promoció de construcció de cases unifamiliars, educació física i exercici, retorn de famílies valuoses a la terra mitjançant promovent la nova pagesia, etc. Les SS mostren, a través de les lleis del seu ordre i el seu exemple, el camí al llarg en què es pot enfortir la porció sanguínia nòrdica aconseguit. Ordres similars ja han existit, disperses al llarg de la història, per exemple els vikings de Joms Mar Bàltica, els Cavallers Teutònics alemanys a l'est i

Machine Translated by Google

Prússia Occidental, etc. Aquestes ordres també només acceptaven homes valuosos i guerrers, i els seus èxits eren corresponentment espectaculars. Però tenien una mancança:
van limitar les seves lleis als homes. Així que la seva valuosa sang *no* es cuidava conscientment. Però això és el que es redueix en última instància, és a dir, que un poble, pel bé del seu futur, no només preserva el seu subministrament de *valuosos*
sang, però també l'augmenta.

El Reichsführer de les SS, per tant, ja durant la període difícil de lluita el 1931, va donar a les SS el seu memorial "Ordre de Compromís i Matrimoni". En ell, l'home de les SS té el deure de seleccionar la seva esposa d'acord amb
mateixes directrius amb les quals va ser acceptat a les SS.
L'esposa és aleshores portada al clan de les SS. Allà està
obligada als mateixos principis que el seu marit.
Per tant, gaudeix del mateix honor i la mateixa dignitat
estima.

Per tant, les SS es troben a l'avantguarda de la lluita per la preservació i l'enfortiment de la sang germànica i mostren el camí cap a un futur de poble sa.
força i floriment cultural. El primer, creatiu
el treball de les SS per aquestes idees de sang ha estat
reconegut pel Führer pel fet que ha confiat al
Reichsführer SS la solidificació del poble alemany.

Machine Translated by Google

D'aquesta observança de les lleis nacionalsocialistes de sang i raça creixen un ordre que per sempre assegurarà no només la protecció del Reich, sinó que també obrirà el camí a totes les qüestions importants de la humanitat

vida. Esdevé el guardià de la comunitat europea del destí. Però especialment els pobles germànics estan units per aquesta ordre de les SS a través de la seva sang comuna. Amb orgull els fills dels nostres fills haurien de dir de nosaltres algun dia:

«Heu posat els fonaments del Reich de la nostra raça!»

Machine Translated by Google

Quan avui viatjo per Alemanya i arreu veure els nens, el nostre jove ros, llavors reconec l'objectiu del nostre moviment: arribar des de present cap al futur alemany.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

El flux de l'herència

Johann Sebastian Back, el gran compositor de Leipzig, tocava l'orgue amb gran mestria Garnisonkirche a Potsdam per a Frederic el Gran i els seus convidats. Bach va vessar la seva ànima com un mar insondable.

«Què és la música eterna i divina, mestre! Com ho has fet?» adquirir la gràcia?

«El meu rebesavi era mestre forner i músic, el meu besavi era tapisser i músic, el meu avi era el flautista de la ciutat»

Weimar, el meu pare era músic de la cort i de la ciutat d'Eisenach, i el meu oncle l'organista de la mateixa ciutat. Durant gairebé 300 anys, músics amb aquell nom Bach han viscut a Turíngia i Saxònia. Així doncs, aquest tret sempre es transmetia."

Machine Translated by Google

Aud i Dalila

Va ser en l'època en què els noruecs es van establir a Islàndia i van experimentar la seva època heroica. Això va ser aproximadament un fa mil anys. Hi havia un home a la part nord-oest de l'illa que es deia Gisli, que era un home admirable. Però era menyspreat pels poderosos
gent que l'envejava, i per això va vagar per allà
sense pau. La seva dona, Aud, va romandre amb ell en la seva gran necessitat i el va cuidar amb una lleialtat infinita. Els enemics de Gisli, però, volien atrapar-lo, així que ho van intentar mitjançant enganys.

El seu líder va anar a Aud i li va dir: «Vull fer un

tractar amb tu. Aud, digue'm on és Gisli i et donaré 300 marcs de plata. A més, organitzaré un
un matrimoni per a tu que sigui millor que l'actual."

Ella va respondre així: «El més improbable, és que em sembla que em prepares un matrimoni tan bo com el que tinc ara. Però és veritat: l'or és una vídua
el millor consol, com diuen. Deixa'm veure si els teus diners són tan abundant i tan bo com dius."

Així que li va abocar els diners a la falda. Ella va jugar amb amb la seva mà, però ell ho va comptar i li ho va ensenyar.
La Gudrid, la seva filla adoptiva, va començar a plorar.

Machine Translated by Google

La Gudrid va sortir a fora, va córrer cap a en Gisli i li va dir:

«La meva mare adoptiva ha perdut la raó i vol

«Et trairé!» Gisli va dir: «Consola't, sempre que

La mort només m'amenaça per part d'Aud, no he de témer pel meu

vida.”

Aleshores la noia va tornar a casa i no va dir on era.

havia estat.

Eyjolf havia comptat els diners. Aud va dir: «El teu

els diners no són de cap manera menys ni pitjors del que has dit;

Ara em permetràs fer-ne el que vulgui?

Eyjolf ho va acceptar de bon grat i va dir que li aniria bé.

com ella desitjava.

L'Aud va agafar els diners i els va ficar en una bossa gran. Aleshores

Es va aixecar i va colpejar Eyjolf al nas amb la bossa

de plata tan dura que immediatament va quedar cobert de sang.

Va afegir: «Pren això per la teva credulitat! I cada

desgràcia també! Creies que vendria el meu

marit d'un canalla com tu? Accepta això i insultar

i vergonya també! Durant tota la teva vida hauries de

recorda, canalla, que una dona t'ha colpejat... i

que ni tan sols has aconseguit el que volies!

...I els homes van haver de retirar-se avergonyits... (Thule,

volum VIII)

Machine Translated by Google

I hi havia un home a Israel, Samsó, que havia una força increïble. Els filisteus l'odiaven i van intentar per matar-lo. Com que no van tenir èxit d'aquesta manera, van ho va intentar amb enganys. Van anar a casa de la seva amant, anomenada Dalila, i li va dir: «Convenç-lo que traeixi el secret de la seva gran força. Aleshores us donarem "1000 i 100 monedes de plata, cadascun de nosaltres!"

I Dalila va anar cap al seu home i va intentar desbloquejar-lo secret de la seva força, ja que els diners l'atreien molt molt. Tres vegades la va evadir, però finalment va revelar tot per a ella, perquè l'estimava molt. Ell va dir: «No m'he tallat mai els cabells. Si fos així tallat, em tornaria tan dèbil com qualsevol altre home."

Quan va saber el secret, el va delatar. enemics. Van venir a la nit mentre ell dormia confiadament. Li van tallar els cabells, el van agafar i li van arrencar els ulls amb una apunyalada, i el van portar a la presó.

L'Aud i la Delilah: dos mons!

Machine Translated by Google

Dona pagesa: transmissora del patrimoni de la nació

Rieke Gehrmann

Basat en un poema de Ruth Geede

Quan Rieke Gehrmann es va casar només amb una camisa temps, una nit de tardor, ella i el seu marit un graner va incendiar-se. Es podia veure la conflagració des de cinc quilòmetres de distància, però mentre els animals de la granja bramaven, es podia sentir la veu sempre optimista de Rieke Gehrmann. família: «De què us queixeu? La nostra casa és encara està dret, oi?

Quan, un any més tard, una malaltia del bestiar i, per tant, una gran calamitat va assolar tota la regió, Rieke Gehrmann va portar el seu primer fill. Molts dels seus animals premiats van perdre la vida, però encara va poder consolar el seu marit: «És certament un cop dur, però al cap i a la fi, encara tenim el nostre fill.

Quan Rieke Gehrmann ja feia dotze anys que estava casada anys, tot atacant la seva feina a la granja durant tot l'any any rere any amb el mateix esperit indòmit, graner que feia temps que havia estat reconstruït, va dir als seus cosins de la ciutat: «Relaxar-se? Jubilar-se? Renunciar-hi? Mai! Tinc set fills que demanen a crits ser criats!

La guerra va arribar quan Rieke Gehrmann tenia quaranta anys. Tres de els seus fills havien estat víctimes en camps de batalla estrangers, però, sempre orgullosa i valenta, va dir a tothom: «Els meus

Machine Translated by Google

els fills van morir de la millor mort que qualsevol home pot morir: lluitant pel seu Führer i el seu poble."

Quan Rieke Gehrmann va fer cinquanta anys, el seu marit va morir. amb qui havia compartit tantes alegries i tristeses al llarg dels anys. Tanmateix, s'havia tornat massa vell i malalt per treballar, i la seva mort li semblava una part tan integrant del cicle còsmic com tots els altres esdeveniments de la vida, i Va suportar la seva solitud amb fortalesa i fe en el futur.

Inevitablement va arribar un moment en què la ciutat i la indústria van exercir les seves astúcies temptadores, fent que molts nois de la terra abandonessin la granja i llaurés com a forma de vida. Però Rieke Gehrmann va aconseguir retenir i recreant per als seus fills una llar on s'estimaven i es cultivaven els valors reals. Com a resultat, tots els seus fills supervivents es van convertir en pagesos com el seu pare.

Fins i tot quan els trets de Rieke Gehrmann van començar a arrugues i esvaïments d'una dura però rica vida de treball a la granja, encara mostrava l'alegria de cor que qualsevol àvia sent afecte per una llar de ben educats i nens prometedors. I a mesura que es feien prou grans per ajudar amb les tasques, Rieke Gehrmann va poder trobar cada cop més temps per compartir la seva saviesa amb els generació emergent a casa seva.

Machine Translated by Google

Un dia, però, fins i tot la vida de Rieke Gehrmann va arribar al seu final, i, en morir, va dir als seus fills: «Or i plata, nois, no heretareu, ja que tot l'esforç de la meva vida i tota la meva inversió van ser posats en vosaltres i en...»

granja. Ho sento molt...” I quan la seva veu començava a apagar-se, el seu fill gran es va avançar i, remullant-li la mà amb llàgrimes, va proclamar: “Mare, tota la teva vida va ser per a nosaltres i estem orgullosos del que vas aconseguit.

La teva sang, aquesta és la nostra veritable herència. Així doncs, nosaltres, la teva fills fidels, també farem el nostre deure de continuar amb el vostre obra immortal”. Aquestes paraules eren de Rieke Gehrmann última alegria.

Machine Translated by Google

Un heroi de la batalla de Jutlàndia

La batalla s'ha acabat. Les fonts d'aigua s'esfondren, densos núvols de fum llisquen sobre la superfície de l'aigua. Les últimes onades del colos blindat de 25.000 tones rodar pel mar, que ha estat assotat per petxines.

Es veu la destrucció de la batalla: el "Luetzow" jeu amb la proa ben avall; el "Seydlitz" és llistat, la pintura es crema al motor forabord i des del xemeneia, flames enormes i violentes que s'eleven constantment cap amunt tan alt com el pal. Al «Seydlitz» havia explotat un obús treure una gran làmina de blindatge de la torreta posterior. Aquest vermell-colpejat, metall brillant va caure a la torreta sobre el cartutxos, que van prendre foc i van flamejar. La calor és increïble. Tot l'oxigen de la torreta profunda ha estat consumit i tothom allà és mort.

Les flames cremen des del setè pis al sisè. Els cartutxos dels magatzems del el sisè pis també s'ha incendiat.

Espesses columnes de fum! Tot és incandescent! Un L'ordre arriba a través del tub de veu i el telèfon de la coberta de comandament: inundeu les sales de municions! Si el foc

Machine Translated by Google

arribeu a les sales de municions, tota la nau s'enlairarà pels cels! No hi ha resposta. Tothom és mort! El foc arriba fins al cinquena coberta. Les mateixes flames creen tanta calor que Les parets d'acer comencen a brillar. De nou s'envien les ordres: «Inundació! Inundació!» Tothom al vaixell ho sap: si el foc arriba a les cambres de municions, el «Seydlitz» volarà en trossos. Tothom pregunta: Han estat les cambres de municions inundat?

«No, no hi ha resposta!» Ara 1400 homes hi són. habitacions segellades, cadascuna esperant el moment en què les sales de municions explotin i siguin convertides en àtoms. Ningú s'atreveix a abandonar la seva estació; aquests són els segons i minuts de la més terrible ansietat! Aleshores arriba el bomber Mueller. Sap que hi ha un vàlvula d'inundació de reserva a la coberta blindada de popa.

Mentre es troba davant de la coberta blindada, veu que està brillant i calent. Al seu costat hi ha cinc mariners i els calderers, que volen arriscar-se a fer el mateix pas: «No podem creuar, la coberta blindada està ardent!» I el l'home de la bomba veu que la coberta està realment calenta. Ell sap que el seu destí es decidirà en segons.

Al seu costat hi ha el calderer amb sabatilles de fusta: «Doneu-me les vostres sabatilles de fusta!» El bomber Mueller se les posa per sobre de les sabates i s'afanya a creuar la carrossa blindada. coberta.

Machine Translated by Google

Les sabates s'encenen. Es posa davant de la inundació. vàlvula. Vol obrir l'última vàlvula que inundarà les cambres de municions: la salvació final del vaixell: una sola pressió! 1400 homes esperen aquesta pressió, que decidir la vida i la mort. L'home de la bomba Mueller mira fixament la vàlvula d'inundació i veu: està brillant!

I es diu a si mateix: Encara ets a sobre «Seydlitz», 1400 camarades encara són vius sota teu, tu els has de salvar, has d'arriscar-te a agafar-te al vermell ardent vàlvula! L'home de la bomba Mueller: primer va cridar, després la va agafar fort i la va girar, després la va tornar a agafar i la va girar una mica més fins que els seus dits nus literalment cuinat.

L'home de la bomba Mueller havia salvat el "Seydlitz" i 1400 camarades alemanys!

Machine Translated by Google

El líder del Partit Nacionalsocialista Obrer Danès:

Sota el lideratge d'Adolf Hitler

per Frits Clausen

Quan van sonar les campanes de la pau després de la primera gran guerra, poderós impuls per la vida, que havia estat tan frenat molts anys per la guerra, de nou despertat en la gent.

Ara tot el que s'havia perdut per culpa de la Se suposava que la guerra estava compensada, ara tot que havia destruït se suposava que s'havia de reconstruir. Un futur feliç havia de permetre oblidar el record dels seus horrors, i una afirmació joiosa de la vida havia d'eixugar les llàgrimes del sofriment. Però semblava com si - juntament amb el molts homes valents i capaços, que la guerra havia arrossegat lluny, i amb les moltes dones fortes, a qui havia trencat, tota la força que hauria d'haver format aquest futur també havia perit.

El jove, que havia somiat amb poder mostrar-se la seva força, ara en canvi havien d'experimentar la misèria de l'atur. Els homes que es van esforçar per expandir-se a casa i el lloc de treball havia de reconèixer que l'ocupació i el salari ja havia estat hipotecat, i que ells ells mateixos havien de pagar aquella hipoteca. Els vells i malalts, que havien esperat el suport i l'ajuda dels joves i dels homes forts, havien de demanar almoina per morir de fam de privacions i necessitat.

Machine Translated by Google

El vessament de sang de la guerra va continuar de manera sagnant revoltes i combats, en què els compatriotes es van oposar compatriota. Un nou odi i una nova hostilitat van créixer entre la gent. Les forces negadores i destructores, que s'havien fet amos durant la guerra, no ho van fer perden el seu domini fins i tot després del seu final.

El somni de felicitat es va convertir en una cacera inquieta amb finalitats lucratives. Els anhels d'un futur poderós havien de fer camí per a les demandes del dia. Un poder dels diners insensible i negador de la vida havia posat un domini estrangulador sobre persones i creades a partir de l'afirmació de la vida, del cansament de la vida, de manera que un nombre constantment creixent de persones voluntàriament va acabar amb la seva vida. El poder insensible dels diners va generar una així mateix generació insensible i que nega la vida, que - en comptes de fixar la mirada en el mar profund de l'eternitat i la infinitud - la va fixar en allò finit i terrenal del món i, per tant, va trencar el pont que els unia, a través de la *cadena eterna de generacions,* amb *l'eternitat.*

Amb frivolitat cega i amb una indiferència irresponsable, els pobles d'Europa es van acostar a la seva decadència i aniquilació. Això no només va passar en aquells països que havia participat en el sagnant conflicte, no només va ocórrer entre la gent que havia estat derrotada, més aviat també entre aquells que no havien participat en la lluitar en absolut.

Els caps d'estat responsables i els principals polítics no volia veure i trencar amb un desenvolupament en que les forces negadores i destructores d'arreu del món posseïen la influència dominant. Es van enfrontar a tots els esforços antivida i subversius sense sentiment ni acció.

Els governants només s'esforçaven per donar la impressió dels seus pròpia indispensabilitat participant en els molts congressos i conferències internacionals que van marcar la postguerra, o visitant els nombrosos inútils negociacions parlamentàries. I mentre aquestes les negociacions parlamentàries encara estaven en curs, les forces negadores es van convertir en amos il·limitats un dels països més grans i rics del món. Sobre muntanyes de cadàvers i misèria indescriptible, ells va fer realitat les paraules de Friedrich Engels, que "La destrucció general és el primer requisit previ per al món revolució”.

De l'imperi, la forma bàsica del qual havia estat una vegada creats per l'esperit viking nòrdic, una vegada i una altra van declarar com a objectiu el seu desig extingir i destruir tot allò que aquest esperit i les altres forces formatives del món havia creat. Des d'aquí, van dirigir el creixement dels partits comunistes de tots els països, que, tal com ells mateixos van informar al món durant la seva campanya mundial el congrés de l'any 1928, eren només seccions d'un gran partit comunista mundial.

Machine Translated by Google

Aquí van organitzar l'Exèrcit Roig, la tasca del qual era esborrar violentament la singularitat dels pobles i tot allò que havia estat creat en termes de valors per aquesta singularitat en els diversos països.

I fins i tot un va rebre els seus missatgers en aquests països, i un va permetre als caps d'estat sacsejar la posició mans d'aquests missatgers, que encara estaven vermelles pel sang dels parents més propers d'aquests caps d'estat.

Però així com l'home líder d'Europa va afrontar aquest desenvolupament, cegat i irresponsable, també van sorgir forces a tots els països que es van rebel·lar contra ells. Molts dels noms dels que van intentar canviar aquest desenvolupament s'han oblidat, i molts mai van ser... saber; pels seus intents de lluitar contra la destrucció van quedar encallats massa aviat o van prendre camins equivocats.

Així doncs, la victòria final va ser denegada al cos lliure alemany victoriós, perquè el govern democràtic-marxista del Reich, que aleshores va cedir a la pressió de les democràcies mundials, els va obligar a abandonar la lluita.

Una forta resistència va sorgir a Itàlia, on el caporal Benito Mussolini, que havia estat greument ferit en guerra mundial, va construir el moviment feixista per a la lluita contra el col·lapse.

En una època en què la República Roja comunista havia ja s'havia declarat al sud d'Alemanya i Hongria, i el domini soviètic semblava haver estat completament assegurat a

Machine Translated by Google

Rússia, va reunir les seves formacions de batalla feixistes i va liderar a Roma, on va ser nomenat ministre president d'Itàlia pel rei. Durant la reconstrucció d'un poder estatal fort i enèrgic, Mussolini va ser capaç de reunir el seu poble dels molts partits i abismes que havien ho va esquinçar. El seu objectiu era despertar de nou els forts forces de construcció estatal de la gran Roma antiga. Va veure la col·laboració entre el capital mundial i el marxisme i els seus efectes en les grans lògies secretes de la maçoneria.

A Alemanya, Adolf Hitler va lluitar contra els mateixos enemics i el seu origen jueu comú. Va procedir de la idea que el contingut vital de les persones ha de ser regenerat.

Va donar al poble alemany la tasca de reflexionar sobre això força original.

Va despertar aquesta força en una societat la major part de la qual les forces de la subversió ja havien estat profundament enterrades... en un poble en què tothom ja s'oposava a tothom... en un estat els fonaments del qual ja havien estat sacsejats per un comunista imminent revolució. La força popular recentment despertada per ell era tan fort que no només va derrotar la subversió forces del seu propi poble, sinó que també podria aniquilar a tot arreu on amenaçaven Alemanya i Europa des d'altres països.

Machine Translated by Google

Quan el general Franco va despertar aquestes forces El poble espanyol l'any 1936 per tal d'aturar la destrucció comunista i l'assassinat roig que assolaven el país, va ser la Legió Còndor d'Adolf Hitler qui, juntament amb els aliats espanyols i italians, va poder assegurar la victòria. Adolf Hitler no només va despertar el seu poble a prendre consciència de la necessitat d'una solució a la moltes demandes de l'època; la va conduir al reconeixement de les demandes eternes de la vida. Va despertar de nou en el seu poble el somni i l'anhel d'esforçar-se a través del temps i l'espai; va despertar la voluntat de donar forma a aquesta visió de la vida dins del temps i l'espai. Sabia com de prop està l'home lligat al seu clan, i com la certesa rau precisament aquí per poder construir un pont cap al futur. Ell sabia que aquest reconeixement del gran miracle de la sang-La relació i l'herència condueixen a la comprensió d'aquella llei divina que determina la vida i que és la màxima expressió de cada comunitat humana.

Gràcies a aquest reconeixement, la vocació d'Adolf Hitler ha crescut molt més enllà d'una mera missió alemanya; és molt més més que el protector de les terres europees sentit general. És el gran descobridor i arquitecte de la gent europea, i no menys important aquella gent la relació estreta de la qual per sang amb el seu propi poble ell mateix tan sovint fortament estressat.

Machine Translated by Google

Així doncs, la seva missió també és vàlida per a Dinamarca. el desenvolupament a Dinamarca no varia gens ni mica de el d'altres països europeus, i si Dinamarca pertany a aquells països que durant el Primer Món La guerra va generar diners, i la postguerra també ho va fer aquí, donat el seu segell per l'atur, les crisis econòmiques, amb les seves fallides i subhastes forçades, necessitat social, augment de la delinqüència i els suïcidis, i una disminució de la taxa de natalitat.

En aquest país també s'ha intentat bloquejar això? desenvolupament. Es va intentar canviar les lleis en aquell van crear nous partits polítics, els objectius i els camins dels quals, però, han estat oblidats; es va intentar trencar els antics festes; però els homes que van emprendre això van morir en la pobresa i oblidat.

Un va crear moviments i va preparar massius transformacions d'estat, sense poder, però, eliminar les forces negadores i destructores, i sense poder evitar que es produís la mateixa destrucció Dinamarca que havia estat planejada per al poble europeu, si Adolf Hitler no hagués derrotat aquestes forces.

Si Dinamarca, però, tornés a experimentar un escenari nacional despertar, aleshores no s'ha d'atribuir únicament a la defensa externa, que Adolf Hitler ha creat per a nosaltres, també, contra les forces de la destrucció, més aviat a aquest gran missió de mostrar també a la nostra gent el camí cap a la col·lecció dels seus valors originals.

Machine Translated by Google

També és per al nostre temps l'única força concebible que pot formar una figura d'Odin a Dinamarca a partir del cadàver d'Ymir, de manera que tant l'esperit com la voluntat puguin trobar una expressió comuna en una figura disponible. No només ens ha mostrat als danesos el camí de tornada a la visió de vida subjacent de l'era heroica, sinó que ha conduït la nostra joventut a una nova lluita contra l'enemic mundial en aquella guerra teatre on una vegada les poderoses forces del cel ens van donar el nostre símbol nacional, el Dannebrog. També va despertar en nosaltres la fe que, una vegada més, poden sorgir belles obres d'art i arquitectura similars a les que encara testimonien l'esforç del nostre poble a través de l'espai.
i al seu somni a través del temps - en contrast amb aquelles vides-monstruositats negadores i mortes produïdes en el nostre buit temps.

Només a través d'aquest gran esforç vital podem tornar a ser danesos assolir aquella vida recta, alegre i activa aquí a la terra de que canta Grundtvig, i tornar a caminar amb el pas recte dels nostres nobles pares, tornar a viure amb el mateix valor al castell i a la cabana, i tornar a veure amb ulls que eren creat per mirar cap al cel, despert per tot allò bell i genial aquí baix, i tanmateix íntim amb profund anhel i ple de l'esplendor de l'eternitat.

Machine Translated by Google

El gran poeta noruec Henrik Ibsen va escriure als seus amic, l'escriptor de Schleswig-Holstein Strodtmann, sobre el lligam interior d'Escandinàvia amb el recentment sorgit Reich alemany:

«Considero la humanitat escandinava només com una etapa intermèdia cap a una unió de tot el gran Tribu germànica.

«Si pensés que, al cap i a la fi, ens quedaríem quiets amb un societat escandinava aïllada, aleshores mai més ho faria posar la meva ploma a la tinta per promocionar això."

Machine Translated by Google

Canvi de temporada, gir de destí

Flama crema en flama, fins que s'apaga,
El foc rep vida com una llavor de foc -
L'home també transmet la guspira.
La flama del folk no s'apaga mai.
- De *l'Edda*

Durant milions i milions d'anys, el nostre planeta ha estat orbitant al voltant del sol, al voltant de la mare de tota la vida la nostra terra.

Però només a través de la visió, la cerca i l'esperit comprensiu de l'home nòrdic va fer el noble i etern l'ordre del sistema solar entra a la consciència de humanitat.

Als solsticis d'estiu i d'hivern, reconeixien la llei implacable de "morir i esdevenir", i la va afirmar amb una acceptació desafiant.

Els diumenges eren els seus dies de festa, però el solstici era sagrat per a ells ells. A les nits del solstici d'estiu s'encenien focs a les altures com a signe de la voluntat vital i creativa-voluntat oposada a les forces de la nit i la negació.

Per a ells, el solstici d'hivern, amb el retorn constant llum - era un símbol de l'eternitat de la vida lluitant.

Machine Translated by Google

Així doncs, van ordenar la seva vida dins del marc de la ordre diví. En aquesta fe portaven el signe solar, el esvàstica, com el seu símbol sagrat.

Amb aquesta fe i sota aquest signe, els indogermànics la gent va entrar a la llum de la història fa 5.000 anys.

Allà on anessin en els seus viatges llunyans, el caos es va retirar davant l'ordre, la terra va florir i la fecunditat i la collita van beneir el seu camí.

Si van penetrar a les estepes llunyanes de el nord de Rússia com a portadors de la torxa de l'ordre humà o estats formats a Àsia, tant si cantaven com si belles cançons per a la llum com a perses aris, o com a Els hel·lènics van encendre el foc olímpic, tant si van celebrar la festa de l'home invencible al senat romà i des d'aquí crear un imperi mundial; on els seus focs cremats hi va haver un gir del destí de la nit fosca a dia clar.

«L'home també transmet l'espurna. La flama popular mai» surt."

Els joves van continuar l'antic costum de la foc del solstici al llarg del seu camí, generació rere generació, com a portadors de l'ordre sagrat i de la llum de la cultura.

El poble germànic entra a la història.

Machine Translated by Google

Cimbris i teutons, vàndals i suabis, i Moltes altres tribus germàniques introdueixen una nova i brillant era durant l'època de l'adquisició de noves terres.

En una lluita de més de mil anys, la L'home germànic que crea lluita contra el desordre i contra les forces de destrucció a Europa.

La seva força camperola nativa crea a partir del pantà i la selva verge la riquesa dels camps d'Europa. Des del la força espiritual de l'home germànic creatiu brolla per sobre de tot l'altura de la cultura europea. Però només la grandesa heroica del domini guerrer germànic *defensa* la comunitat vital d'Europa en les batalles decisives contra les masses populars nòmades que ataquen constantment el Pròxim i Àsia Central.

Lleial a aquesta fatídica tradició, la força desplegada més forta i unificada de la humanitat nòrdica-germànica, *la Reich,* avui lidera la lluita despietada de l'existència per La vida d'Europa.

Sota el fort lideratge del Duce, Itàlia cobreix el flanc sud del continent en una batalla obstinada: per avui les forces de la foscor s'han tornat a aixecar contra els portadors de la voluntat cultural de la humanitat.

Colpejada per la ceguesa, la plutocràcia anglosaxona per la seva dansa al voltant del vedell d'or traeix l'honor del seu pròpia sang germànica.

Machine Translated by Google

Corrompudes pel verí del bolxevisme jueu, les masses de milions de soviètics lluiten una amarga batalla per un món revolució, per la revolta dels inferiors.

Amb la severitat de les lleis de la natura, el poder de la llum és cridada a la decisió contra els terrors de l'etern nit.

Dia o nit -

Vida o mort -

Amb flames ardents els nostres avantpassats van afirmar el poder de llum, i de vida.

I també flamegen, si les nostres flames, les seves descendents.

Machine Translated by Google

Solstici d'estiu de 1941!

Mai abans a la història hi havia hagut un exèrcit tan massiu força reunida al solstici per a la fatídica batalla com a la nit clara del 21/22 de juny de 1941.

La santa serietat es va apoderar de tots els que van reconèixer el que era tractava de: l'existència o inexistència de sang ària i per tant, de la mateixa cultura europea. Des del mar Àrtic fins a el Mar Negre, les columnes alemanyes i aliades exèrcits es van estavellar contra les masses enemigues. L'horrible imatge del perill mortal que amenaçava la gent d'Europa es va fer visible:

Enormes masses hostils en innombrables exèrcits soviètics, amb un arsenal gegantí d'armes, estaven preparats per a la llançar-se al cor d'Europa, quan els cops de Les forces armades alemanyes els van atacar.

Després de les primeres batalles victorioses de Bialystok i Minsk, de Salla, Smolensk i a Ucraïna es van combatre, el el coneixement impactant era clar que el món mai no havia abans havia vist una cosa semblant.

El que s'havia concentrat contra el Reich i Europa era una enorme banda de sanguinaris i inferiors, però tossudes - criatures.

Machine Translated by Google

Si els huns i els genets de Genguis Khan fossin els flagell de la humanitat que va assolar Europa, aleshores *aquesta* lluita, la joventut heroica d'Europa va mirar cap a mirada insidiosa d'un home *sistemàticament brutalitzat i monstruositat animalitzada.*

Rússia, terra bona i bella, en aquestes mans!

Quatre vegades a la història s'ha intentat integrar aquest gran país a l'esfera europea cultura.

Els primers portadors de cultura van ser els indogermànics persones. El seu treball creatiu està testificat encara avui per els seus edificis nòrdics (túmuls de pedra), i sobreviuen als seus túmuls funeraris com a monument etern.

Però la seva força no va ser suficient per calmar-los masses populars salvatges en l'enorme espai.

Milers d'anys més tard, al segle II aC, nous missatgers de la moralitat i la cultura europees va penetrar a la zona entre Dieper i Dnièster.

Eren un poble germànic de la família popular de Gots.

De nou els terratinents i guerrers germànics va conquerir la incultura de la vasta terra. En un esforç de durant molts segles van expandir el gran imperi de Gots des del mar Bàltic fins a les costes del Màlaga Negra i

Machine Translated by Google

El mar Caspi, amb la seva àmplia dispersió i independència centres d'assentament.

La terra semblava haver estat guanyada pels europeus comunitat de vida.

En aquest període, però, la barreja de races a l'època romana L'imperi mundial ja havia pres formes amenaçadores.

I de nou, el poble germànic no era numèricament prou fort - i no prou conscient de la possibilitats de la seva força combinada - a avançar simultàniament contra Roma i per cobrir els seus flanc oriental contra les masses populars d'Àsia.

Així doncs, aquest imperi gòtic va ser víctima de l'assalt de Els huns al segle IV.

La nit i un silenci profund van tornar a caure sobre aquesta vasta terra.

Van passar segles.

Aleshores, però, l'esperit del foc nòrdic va impulsar noves tribus a una creació significativa.

Fins i tot abans del final del temps dels grans germànics adquisició de noves terres, al voltant del 860, vikings de la el nord va penetrar a la terra no redimida i va crear un Estat viking.

Nowgorod i Kíev es van convertir en les capitals d'aquest imperi i centres econòmics de la màxima importància. El els camps van tornar a donar fruits, l'agricultura i el comerç van florir.

Machine Translated by Google

Les riques terres de l'est i l'Àsia propera, i la terres europees, es complementaven en un intens comerç en aquest espai natural vital.

Tanmateix, s'estava preparant una nova tempesta de destrucció el gris distant de les àmplies estepes d'Àsia:

Genghis Khan va expandir el seu poderós imperi mongol des de l'oceà Pacífic fins a Silèsia. El 1224 Kíev va ser conquerit. I quan els seus exèrcits van marxar cap al sud i oest, la llum d'aquesta prometedora creació del Els vikings s'havien extingit.

Les restes de la seva sang van ser absorbides per la Població eslava. Durant segles la terra va tornar a dormir el crepuscle de la manca de cultura.

Cap al 1700, el noble rus i més tard tsar, Pere el Gran va intentar governar Rússia a la manera europea. Però amb el nombre massa elevat petita força creativa dels alemanys del Bàltic i també de Suècia, és clar que a la llarga era impossible donar a aquest país gegant un lideratge ferm estat.

L'intent va durar dos segles. Però aquest estat va romandre una façana morta. Darrere d'ella s'amagava el la manca d'informitat de desenes de grups ètnics, que s'havien barrejat en una barreja colorida durant el folklore vagabundacions des d'Àsia cap a Europa.

Machine Translated by Google

Aquesta barreja popular, afectada per la salvatgia del curses estepàries, va estar al llarg de la seva història dividida entre cultura i manca de cultura, entre disciplina i indisciplina i entre la pietat humil i la impietat. Aquesta era l'arma assassina adequada per a l'etern Jueu contra la humanitat ària-nòrdica d'Europa.

Com a resultat del sacrifici de sang del govern rus estrats a la Guerra Mundial, el camí cap a la subhumanitat i els jueus estaven oberts, i així el bolxevisme podia triomfar 1917.

La sang nòrdica restant va ser massacrada, i la els inicis de la cultura europea eliminats.

Molts milions de persones van ser víctimes d'aquest jueu-bolxevic [1] intoxicació.

El que va passar llavors a Rússia només es pot il·lustrar amb un exemple d'animal:

Les nostres mascotes de casa van aparèixer, més o menys moltes fa generacions - d'animals salvatges mitjançant mesures de cria.

Si hom els deixa tornar salvatges durant diversos generacions, o els posa en males mans, ho faran en els seus la salvatgia esdevé encara més esquinçada i estranya que ells estaven en la seva naturalesa salvatge.

[1] Una paraula curta i il·legible es troba entre «bolxevic» i «intoxicació» en el text de Karl Hammer.

Machine Translated by Google

Segons aquest principi, sota el lideratge jueu, el poble rus va ser assotat intencionadament cap a la salvatgia de les manades.

Això va ser previst pel dimoni diabòlic del judaisme, un una poderosa colla de milions d'asiàtics *fets salvatges* hauria d'esquinçar a part de la gent d'Europa.

Només en un món sense ànima, privat de nòrdic-germànic gent, creia Judea possible aconseguir aquesta foscor domini del món.

Tenim exemples en els darrers temps de estats fronterers violats de Lituània, Letònia i Estònia.

A partir del juny de 1940, els soviètics no només van eliminar tot l'estrat governant ari, assassinant desenes de milers en el procés, però a Lituània i Blanca Rússia també va començar, *directament a la frontera amb Alemanya Reich,* per establir-hi kirguís, calmucs, tàrtars i membres d'altres tribus nòmades.

Se suposava que Europa s'havia de convertir en nomadisme, i la seva un ric paisatge cultural, després d'un assalt de saqueig, es convertiria en un desert sense gent.

Més fatídicament que mai, Europa es va plantar contra abans de *la vella tasca* de lluitar contra les forces de destrucció.

Igual que la gent d'Europa durant la gran història decisions del passat es van mantenir, sota el lideratge de

Machine Translated by Google

Homes germànics, decidits a defensar-se contra enemic comú, així que marxeu també aquests dies, el millor part de la joventut europea al costat del Reich cap a una victòria i un gir del destí.

Mai abans en la història el poble germànic va tenir un líder tan gran com el que tenim avui dia la fortuna de tenir.

L'objectiu d'aquesta lluita, però, és el final superant el perill etern de l'est.

Què feien els pobles indogermànics, els gots i els vikings no es podia aconseguir a la llarga, això ara s'ha de fer portat a una decisió i assegurat per sempre.

Fa més de mil anys, els vikings van crear el seu imperi ordenat a la zona al voltant de Nowgorod i Kíev, heroicament i pel seu compte.

A la mateixa zona es lluiten avui, amb la mateixa valentia i en el marc de les forces armades alemanyes - a Divisió germànica que porta el nom de Viking amb orgull, per un gir europeu del destí.

Machine Translated by Google

L'arquebisbe de Canterbury, el primat de la L'Església d'Anglaterra va dir el desembre de 1936:

«Aviso contra el perill de la impietat. Només és massa conegut que a la Unió Soviètica un gran ésser humà la comunitat està sent devorada per un agressiu la impietat i pels ensenyaments anticristians de lluita de classes. Cal estar alerta per evitar aquest esperit també penetri en el poble anglès."

A finals de juliol de 1941:

«Plorant el sacrifici, estic profundament commogut per l'esplèndida valentia i força del poble rus, que manté alta la bandera de la civilització en la lluita contra el feixisme. Estic convençut de la vostra victòria final.»

Machine Translated by Google

AUD

Una amant germànica

de Gislasaga

Ara Aud Vesteinstochter es va convertir en l'esposa de Buehl i va conquerir la granja juntament amb Asgerd. Seixanta caps de bestiar estava a l'estable. No va trigar gaire a adonar-se que, de totes les dones islandeses, ella era segurament la primera pel que fa a cura i capacitat. De

el seu comportament es podia reconèixer la seva intel·ligència i la seva la seva laboriositat i la seva experiència en moltes coses.

Però també es va demostrar que mai es va tornar arrogant. Per sobre de totes les altres dones, era justa i amable amb els seus subordinats, i també era generosa.

Gisli Thorbjoernson sovint somreia inconscientment quan va veure l'Aud treballant; es va sentir càlid i feliç amb la idea que s'havia convertit en la seva esposa. El seu matrimoni amb ella hi havia una vida tranquil·la i càlida juntes, una cura mútua i creant per a l'enfortiment del clan.

Exteriorment, no es notava gaire d'aquest vincle profund: perquè la Gisli i l'Aud eren parcs i reservats en les seves expressions de sentiments, tal com havien après dels seus avantpassats segons la manera germànica genuïna.

«Posar les mans a la falda vol dir posar-les al lloc equivocat!», deia sovint l'Aud mentre reia de les seves criades. I les criades s'envermellien si l'Aud

Machine Translated by Google

els va sorprendre somiant, i després van treballar amb doble entusiasme. Al principi probablement aquest o aquell va refunyar, però les refunyories aviat van cessar.

Com no es podia treballar també, quan la mateixa dona donar un bon exemple, per exemple.

L'Aud es va llevar molt abans de l'alba per preparar mató i per coure pa.

Hi havia molts companys de lloguer a Buehl; tots volien arribar a ser ple.

I com de bé sabia Aud Vesteinstochter com fer-ho preparar el menjar!

La petita criada de cuina Hrefna la va ajudar de bon grat.

Altres tasques van venir després de la feina inicial.

Quan els homes van aparèixer al vestíbul, ja hi havia farinetes de farina fumejants a la taula i l'aroma de pa acabat de fer ple d'espai ampli.

L'Aud els va instar a col·laborar. Els acudits van anar d'un costat a l'altre.

Sí, hi havia un bon esperit de felicitat mútua a Buehl!

Un va reprendre la feina diària amb alegria, i tothom amb alegria la tasca iniciada avança correctament.

La feina exterior es dividia entre els treballadors del camp, però a casa l'Aud i l'Asgerd vetllaven per les tasques de les criades, el fregat i la neteja, coure pa i preparacions d'aiguamel i aliments.

Machine Translated by Google

A l'estiu es collien les baies i les plantes del jardí tenir cura de - a l'hivern les dones filaven i teixien.

Roba bonica i acolorida va sorgir de sota l'Aud mans hàbils. Sorpresos, els altres van veure com estirava fil d'or rere fil d'or a través de la seda vermella d'un vestit de festa. De vegades dirigia les seves paraules a les criades i que li expliquin la seva pàtria, sobre pares i germans.

Es portaven bé, les criades i la seva mestressa. Sovint Hrefna i Thorgard i Vigdis parlaven de com diferent, era un Bruehl des d'Aud Vesteinstochter gestionada i administrada allà com a esposa.

Machine Translated by Google

"Espero força d'aquest home; manté la

la dignitat de la llei. Però només per la gràcia governa la dona."

- Friedrich Schiller

Machine Translated by Google

Fill i matrimoni

per Friedrich Nietzsche

Ets jove i vols un fill i matrimoni.

Però jo et dic: ets un home que hauria de desitjar un nen/a?

Ets un vencedor i un autosuperador,

El mestre dels sentits, el governant de les teves virtuts?

Així doncs, t'ho pregunto.

O l'animal i la luxúria parlen des del desig?

O soledat? O insatisfacció amb tu mateix/a?

Vull que la teva victòria i la teva llibertat desitgin un fill.

Hauries de construir un monument vivent a la teva victòria i la teva alliberació.

Hauries de construir més enllà de tu mateix. Però primer, per a mi tu tu mateix has d'estar construït, quadrat en cos i ànima.

Hauries de procrear no només endavant, sinó cap amunt!

Que el jardí del matrimoni us ajudi a aconseguir-ho.

Machine Translated by Google

[TÍTOL AFEGIT PER L'EDITOR]

Pensament alemany

per Kurt Eggers

El pensament alemany no erigeix teories irreals i esperança de miracles, sinó que valora l'home segons la seva importància per a la comunitat.

Mesura la vida de l'individu en relació amb la vida de la totalitat del poble.

Mesura el present amb la mesura del futur present.

Així doncs, el valor de l'individu esdevé petit davant la grandesa de la comunitat.

Així doncs, el valor de la personalitat esdevé gran en pel seu efecte exemplar en la comunitat.

La petició d'un pare

Una oficina de les SS va rebre la següent carta de la pare d'un home de les SS holandeses greument ferit:

"Middelburg, 24 de setembre de 1941"

"Per la present confirmo la recepció de la vostra carta dels 15 è d'aquest mes. Us puc informar que he rebut una carta del meu fill en què m'informa que el seu ull esquerre ha estat tan malmès que no pot ja no hi veig més."

«Tanmateix, és alegre i divertit. Una vegada i una altra llegeixo a les seves cartes que el preu que ha pagat per la seva Führer, no és massa alt. Però sí que observo a les seves cartes *una* por i *una* petició: la por de ser declarat no apte per a deure. El seu desig és continuar lluitant per Europa regeneració.”

«El meu fill Hans només té *un* desig: no ser acomiadat, sinó continuar complint amb el seu deure en algun lloc com a *soldat.”*

«El nostre desig seria que en Hans estigués aquí de permís per a una poc temps. La manera com està retallat el nostre Hans, el pitjor el que li podria passar seria ser acomiadat com a inadequat per al deure. Per tant, us demano que feu tot el possible per tal d'evitar-ho.”

Machine Translated by Google

De l'ordre del dia d'un cos de servei

pel general comandant

Després d'una de les ferotges batalles del front nord-est de Jelnja, el grup *Foerster* de la motocicleta 1./SS batalló, que tenia la missió de protegir la companyia flanc esquerre - es va trobar de la següent manera:

El líder del grup, l'SS-Unterscharführer *Foerster,* amb la seva mà sobre l'anell de detonació de l'última granada de mà, tret al cap.

El primer fuseller, el SS-Rottenführer *Kialber,* amb el metralladora encara a l'espatlla i una bala a la canó, disparat al cap.

Segon fuseller, SS-Sturmmann *Buschner,* i tercer un fuseller, SS-Schuetze *Schyma,* mort a les seves trinxeres.

El missatger solista, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* agenollat mort davant la seva màquina amb la mà sobre el volant, caient en el moment en què estava se suposa que ha de prendre el missatge final.

El conductor, l'SS-Sturmmann *Schwenk,* mort al seu trinxera.

De l'enemic, només un va veure morts, estirats a mig fer envolta la posició del grup - dins de la granada de mà rang.

Machine Translated by Google

Un exemple del concepte de "defensa"! En senyal de reverència ens trobem davant de tanta heroïcitat!

He proposat que aquests noms es publiquin a la pàgina d'honor de l'exèrcit alemany.

Machine Translated by Google

Neutralitat i esforç germànic

«...i això ho dic clarament: vull saber i escoltar res de neutralitat... si arribo a una frontera, tu has de declara't fred o calent, perquè Déu lluita contra el diable aquí. Si vols que m'aferri a Déu, vine per a mi. Però si prefereixes aferrar-te al diable, aleshores tu sens dubte ha de lluitar contra mi. Tertium non dabitur, No hi ha una tercera opció, això segur. Quina mena de cosa és això... neutralitat? No ho entenc.”

- Gustau II Adolf, rei de Suècia, a Jordi Guillem de Brandenburg, l'any 1630.

En aquestes setmanes i mesos s'està decidint el destí d'Europa per a tot el futur. Voluntaris germànics amb instint saludable de les terres germàniques del nostre continent han decidit lluitar al costat del Reich. Més enllà que pobles sencers s'han reunit valentament per a la lluita per Europa, fins i tot aquells que no estan directament relacionats per sang amb el poble alemany, però que estan estretament lligats a ella com a veïns o a través d'una història comuna.

D'altra banda, hi havia i hi ha estats els quals la posició no estava clara inicialment. Van trucar i trucar ells mateixos "neutrals".

Machine Translated by Google

Amb el pas del temps va quedar clar que fins i tot els les actituds incolores d'aquests altres no eren del tot així neutral com va aparèixer al principi; perquè quan la cosa es va posar seriosa, ells decidit en part *per* Anglaterra i els jueus, per tant en *contra* Europa i el seu Nou Ordre. L'estrat plutocràtic governant d'aquesta gent "neutral" mai no hi va pensar realment romanent neutrals. Ja ho havien fet, molt abans del l'esclat de la guerra, renunciar a la seva sobirania nacional ja que primer van posar els seus territoris a disposició de l'avanç espiritual dels enemics del Reich; és a dir, van renunciar als seus serveis de notícies, premsa i ràdio, i van tolerar les organitzacions d'espionatge aliades terreny "neutral".

Honor, orgull i independència: què van fer aquestes coses? Que dolent amb ells si tan sols els deixessin els plats plens intactes! D'altra banda, quant orgullosos poden estar aquests homes i dones que, desafiant totes les persecucions, ja en aquell moment afirmaven les idees del nou mil·lenni en aquelles terres!

Però allò que els seus oponents ideològics anomenaven allà la neutralitat, era com a mínim autoengany. Normalment, però, va ser l'intent d'enganyar astutament el Reich i la seva pròpia gent. Cap dels seus intermediaris no creia en un èxit a llarg termini d'aquesta política il·lusòria. Durant molt de temps abans van reunir valor per a “la difícil decisió” - “per a

Machine Translated by Google

"pel bé de la seva gent" - per abandonar el país, els seus avions estaven plens de tancs i preparats. Aquest vol lamentable no era més que la conclusió lògica de tota la seva feina, igual que l'ocupació per part de l'exèrcit alemany de les terres que havien enganyats. Així doncs, la seva gent abandonada en la seva necessitat va haver de fer el primer pas per entendre la seva situació. Això vol dir que havien de reconèixer que, amb l'ajuda dels seus plutòcrates, simplement havien estat arrossegats a la guerra plans de Gran Bretanya com a peons. Havien de continuar reconèixer que Anglaterra només respectava la seva independència i els deixava el pa a les cistelles mentre encara fossin útils com a peons. Aquest reconeixement ha de han estat amargs. Tan amarg com sempre ho és quan hom ha de admetre un error fonamental sobre el qual s'havia intentat construir tota la seva existència.

Encara hi ha cercles amplis a les zones "neutrals" ocupades no té ni la temptació de comprendre la situació ni tan sols parcialment. Per què i per a què aquesta condició infructuosa d'obstinació i malhumor? Perquè els nostres enemics van ser capaços -en *un* sentit- de "neutralitzar" *realment* aquesta gent. És a dir, ells els van treure la visió del seu entorn històric, germànic origen, per la seva pròpia dignitat, per la realitat política i la una autèntica relació de poder europea. En el sentit que van ser ajudats en els darrers anys pels emigrants jueus d'Alemanya. En unió amb ells, van poder

Machine Translated by Google

aconseguir una paràlisi completa del pensament polític en les petites democràcies d'origen germànic: tot desenvolupament independent i sense prejudicis de la política
l'opinió que hi havia s'havia extingit fins a la més mínima
restes. El desig saludable en si mateix de possessions, l'instint saludable d'adquisició i prosperitat, ja no estaven destinats només al suport de la vida, sinó que eren elevats al contingut i propòsit de la vida mateixa.

Així doncs, l'honor i l'orgull havien de quedar frenats. Qui fos en aquestes terres, que s'enorgullien de posseir "llibertat i drets humans", es van prendre la llibertat de pensar i actuar de manera diferent al sistema,
que la «societat» o que les masses, va ser boicotejat i econòmicament arruïnat. Així doncs, l'esperit del comerciant va sorgir i va sufocar tot record dels orígens heroics del
pobles germànics, així com la voluntat d'una decisió clara. Un
només va viure el dia i va ficar el cap a la sorra.
En conseqüència, no es podia creure ni remotament que algun dia, i de fet en un futur proper, es prendrien decisions
exigia que no es pogués *parlar* ni *comprar*
diners.

Que aquest esperit de laxitud i deshonra no
infectar completament la gent ho demostren els valents homes i dones que ja molt aviat van oferir la seva
possessions i la seva sang per la victòria de la a

Machine Translated by Google

Nacionalsocialisme a les seves terres. No menys importants van ser aquests cercles camperols, per tant, gent que no viu com insectes d'un dia, sinó que està acostumada a mirar a través diverses generacions, ja sigui amb plantes, ja sigui amb les cria d'animals, o bé amb ells mateixos de granja hereditària a granja hereditària. Aquests nacionalsocialistes no només van parlar que la neutralitat havia mai van existir realment en aquestes terres, i que aquestes terres havien estat destinats a la Gran Bretanya. No, aquests Nacionals Els socialistes van anar més enllà: els lligams espacials de les seves terres, la comprensió més profunda de les connexions històriques i la genuïna relació de poder europea els van portar a següent reconeixement: la neutralitat és en aquell moment moralment impossible quan un poble emparentat amb sang lluita per la seva vida i la dels seus germans. Segons aquest reconeixement, milers de voluntaris d'aquests pobles germànics les terres veïnes del Reich van fluir cap al front. La seva sang, que vessa per la lluita comuna, un dia unirà indissolublement els estats germànics. de nou.

Nosaltres, alemanys i “neutrals”, però, hem de reflexionar i intenta imaginar el següent: Com quedaria amb l'honor i l'estima d'aquesta gent "neutral" si aquests voluntaris *no* havien sortit de les seves files?! Aquests els voluntaris han a través dels seus esforços i com a primers

Machine Translated by Google

van obrir les portes de les seves terres per permetre l'entrada d'un nou i gran destí. A través de la seva clara defensa del Reich com a centre vivificant del continent, han alliberat el seu poble d'una condició de segles de

aïllament i feminització. Aquests voluntaris han pres

preocupació que la història de les seves terres sigui en el futur més que una història del gaudi material de la vida. La totalitat del poble "neutral" algun dia -si ho fan-

reconeixen aquesta guerra com el punt d'inflexió decisiu en *la seva* història de la vida, també, admeten francament que l'heroisme i el sentit de sacrifici dels seus fills petits va ser la gesta més gran de la seva història en segles.

Machine Translated by Google

Al Primer

Des del primer discurs del llavors comandant de la I./SS Nordland als primers voluntaris danesos del batalló el 25 de juny de 1940:

Vosaltres, els nacionalsocialistes danesos, veieu-vos entre vosaltres i a Alemanya la mateixa sang. La sang, la raça és més forta que la llengua i l'ètnia.

La llengua i l'ètnia han de continuar vivint, lliures i sense restriccions, en una nova Europa liderada pels germànics, però ells no hauria de tornar a dividir els homes germànics ni tan sols fer convertir-los en enemics.

Aquest és el començament d'una nova, gran era.

Ho has entès això.

Voleu lluitar contra els enemics mortals de l'esvàstica, contra el judaisme de tot el món i els molts poders enganyats per ell.

Ets el primer dels representants del Nord Germania, que —per a honor del vostre poble— va fundar el camí cap a Alemanya, la campiona de la lluita.

Tens l'orgull i l'honor de servir i lluitar a la seva guàrdia sota l'home més gran de tots els temps, sota Adolf Hitler!

Machine Translated by Google

Un dia, fills i néts diran de tu:

"Pertanyen als pocs inicialment que havien reconegut per què es lliurava aquesta lluita mundial, i *que no va trair la sang dels germans germànics amb un neutralitat covarda.”*

Machine Translated by Google

Anhel germànic

En tot home germànic genuí, el vell viking l'anhel encara és viu avui; la recerca del gran l'aventura de la vida, la lluita per la lluita. Aquest desig d'aventura impulsa l'home germànic a dirigir el vaixell de la seva vida cap a les altures del perill existència per tal de desafiar-hi l'anomenat destí a un duel. En la lluita amb el destí, el cor demostra com fort és, i l'ànima del guerrer que se n'ha anat per lluitar contra quanta sang nòrdica hi ha.

El propi cor, trobar la pròpia ànima és, per tant, el propòsit final d'aquest anhel germànic. Allò que nosaltres portar de tornada a casa del viatge al gran l'aventura és el que encara avui en la nostra llengua anomenem - experiència!

Algú que mai no ha entrat en la gran guerra de la la terra, per tant, mai no en prendrà possessió experiència que fa que algú sigui més intel·ligent, més madur, i més fort. És per això que l'home nòrdic menysprea el "L'home darrere l'estufa" per què s'aferra a la faldilla d'una dona i que mai no podrà “tornar de lluny”.

No s'ha de confondre el veritable desig d'aventura amb desig de botí. El veritable guerrer no

Machine Translated by Google

profanar-li el cor per botí: al vencedor li corresponen, és clar, les possessions dels derrotats!

En les cançons heroiques de la nostra raça nòrdica, no es celebra cap home com a exemple de vida valenta que aconsegueixi l'estima sobre la base de les seves possessions, més aviat aquells que, amb despreocupació, van arriscar el salt a l'inconegut, que van emprendre la batalla i que van ser capaços de pesen el seu cor.

El port amb què van donar l'espasa decisiva cop - o si es trobaven amb un enemic superior - el van rebre sols era digne d'interès.

La grandesa del cor d'un home es va demostrar en el desafiament, en un "No obstant això" rebel contra el medi ambient. I qui fos capaç de posar el segell de la seva voluntat sobre el l'entorn, fins i tot en la mort, era un "heroi". Aquest ideal va permetre a Beethoven, en una època en què la sordesa (la pitjor el destí d'un músic!) li va afectar cada cop més, per parlar les paraules rebels i orgulloses: vull ficar la mà a les mandíbules del destí!

L'home que contraataca, que s'atreveix a rebel·lar-se contra un la condició que busca doblegar-lo o trencar-lo, és mestre, no creació, del seu destí.

L'anhel germànic per la prova ha donat lloc al desig creatiu d'aventura, del qual els vikings

Machine Translated by Google

van emprendre les seves expedicions bèl·liques —no destructives, sinó tot el contrari, aportadores de cultura i creadores d'estat—.

En la lluita pel coneixement germànic investigadors i descobridors, artistes i estudiosos han van crear les seves magnífiques obres, sense les quals avui no hi hauria cultura, ni vida comunitària, ni civilització.

L'home del Nord es veu obligat a actuar per tal de demostrar el seu ésser, per tal de desenvolupar els seus punts forts. En aquest sentit guanya la seva "eternitat". Perquè, així està escrit en l' *Edda,* «només eternes són les gestes famoses del mort”! Sense judici no hi ha possibilitat d'un fet que demostra el valor. Sense un esforç perillós, no hi ha confirmació de la genuïnitat de l'anhel que crida!

Qui esdevé un exemple per als seus camarades mitjançant una acció confirmadora, viu en el seu record, roman inoblidable, posseeix fama de fet i és per tant, «etern». L'anhel germànic culmina en la demanda d'una «eternitat» en aquest món, que està lligada al destí de la raça. L'home nòrdic només pot lluitar pel seu raça, i en aquesta raça lluita, estima, mor i sigues etern.
Cada aventura, cada preparació per a la guerra, cada risc només té sentit si serveix al desenvolupament de la força de la raça i, per tant, en última instància, persegueix la

Machine Translated by Google

propòsit de ser fructífer. Aquest és el positiu significat de la inquietud creativa, germànica.

També hi ha la inquietud instintiva i destructiva de els nòmades, un desig d'aventura que no té cap fortaleses creatives: trobem aquests caçadors de botí entre els Orientals, principalment entre els jueus. Els menyspreem a causa de l'orgullosa autoconsciència de la nostra raça, que empunya l'espasa per dur a terme tasques.

Aquesta guerra ens ha donat als homes germànics grans tasques creatives. Davant nostre hi ha Europa, que ha de ser alliberat de la seva divisió, del seu «son màgic» - en que ha estat enfonsat per poders ocults i internacionals, si ha de convertir-se en una nova pàtria per a nosaltres.

Riem amb disgust davant el malentès de la persones atrapades ahir, que no poden comprendre el significat d'aquesta lluita i qui potser ens volen veure com a "bojos".

Sabem que som forts en la nostra fe, que som de el temps que ve, que demà i l'endemà ho faran ens pertanyen, que el futur és nostre. No volem pietat, més aviat justícia! Per això ens hem convertit en soldats del Führer, que emprèn el Nou Ordre d'Europa des de el punt de vista dels drets dels joves.

Entre els nostres avantpassats, ja es considerava una honor de poder lluitar sota les ordres d'un líder heroic. Nosaltres

Machine Translated by Google

són feliços, no només de poder viure en una època que es caracteritza pel més gran aixecament heroic de homes germànics, sinó ser els soldats del Führer que ha donat l'espasa a l'anhel germànic.

El que ahir encara era un somni, avui s'ha convertit realitat. Si ahir encara anhelàvem la prova i acció apassionada, aleshores avui el Führer ens ha donat el hora històrica de prova. Sabem que l'Europa que ve serà tan forta mentre la voluntat germànica de poder, despertat pel Führer, roman viu i despert.

I depèn de nosaltres fer que una vegada i una altra els nostres anhels, el nostre desig d'aventura, la nostra disposició i la nostra confirmació per fluir en la lluita per la vida-dret de la nostra raça.

Machine Translated by Google

El camí més fàcil

Hi havia una unitat d'homes de les SS en un petit poble de Schleswig-Holstein. Aquests homes havien estat endurits per moltes baralles. Són les seves esposes i fills que van viure conscientment d'acord amb les lleis de l'ordre, que els havien estat donades pel Reichsführer-SS. Un
un dia va venir un jove anomenat Kretzschmer
els i se'ls va demanar que s'allistessin a la unitat. Però qui vulgui per allistar-se a les SS primer s'ha de comprovar per veure si la seva la personalitat és adequada per als requisits de l'ordre. Kretzschmer va admetre que hi havia un cas judicial en curs. contra ell. Però estava fermament convençut de l'absolució. Aleshores, el líder de la unitat de les SS, Brodersen, va ajornar la sol·licitud fins a la decisió del tribunal.

Després d'unes setmanes, Kretzschmer va tornar a informar. Ell va presentar la decisió del tribunal: una clara absolució. Al al mateix temps, però, l'home de les SS Petersen, que vivia a mateixa zona que Kretzschmer, va aparèixer davant de la unitat líder i va dir: «Líder d'unitat, hem de rebutjar aquest home; en als meus ulls és un covard." Aquesta acusació era severa i El líder de la unitat Brodersen es va girar bruscament cap a Petersen i va dir bruscament: «Sa senyoria ha estat de nou establert, el tribunal ha decidit i l'ha absolt.

Machine Translated by Google

Com vols justificar el teu judici sever?

Petersen va veure que el líder de la unitat, que era ben conegut per la seva naturalesa especialment justa, estava enfadat pel seu objecció. Però la seva actitud era ferma i la seva mirada era lliure com va respondre: «Segons les lleis de l'estat, Kretzschmer ha estat absolt; però segons el llei no escrita de les SS, l'he de declarar culpable."

Aleshores, Petersen va informar del que havia descobert sobre Kretzschmer unes hores abans:

"Saps que fa uns mesos això era perillós el seu company Josef Mamzak es va traslladar a Neumünster, dels quals mai es va tenir clar si pertanyia als rojos o als reaccionaris. Fins i tot si som aquí mig dia viatge lluny de Neumünster, tots tenim tanmateix, vaig sentir a parlar de l'atac d'aquest Mamzak contra Gertrud Jensen. Segons les proves del tribunal, Kretzschmer no era a 50 metres de l'escena dels fets. el delicte. És per això que el fiscal va suposar que Kretzschmer havia participat en l'atac. Mentrestant, Kretzschmer va poder demostrar la seva innocència en aquest sentit, i és per això que el tribunal el va absoldre. Per a l'estat i el públic en general, aquest va ser el final de la qüestió, però no per a nosaltres, els homes de les SS! Perquè, com a bon home, Kretzschmer deu haver ajudat la noia. Ell no va fer això. Per tant, és un covard."

Machine Translated by Google

El govern del líder de la unitat Brodersen era, amb calma i sota totes les regnes circumstàncies, escoltar primer l'acusat abans de jutjar.
Per tant, va fer cridar a Kretzschmer. Havia de admetre que havia estat bevent amb el groller Mamzak i explicant històries menyspreables sobre dones. Després de marxar es va separar d'ell immediatament. De fet, més tard va sentir la noia va cridar, però com que Mamzak era conegut com a home violent amb un ganivet, no se sentia igual que ell. Per tant, havia seguit el seu propi camí.

El líder de la unitat va romandre aparentment tranquil. La seva resposta va ser fred i descarador: «Kretzschmer, el destí t'ha posat a davant d'una decisió en aquella hora: recórrer el camí difícil sense preocupar-se pel perill per a tu mateix i per estar dret per la noia, o per triar el camí més fàcil per protegir el teu propis ossos. Recentment, a la conferència de lideratge del Reich, el Reichsführer ens va tornar a dir que l'home de les SS havia de sempre decideixes pel camí més difícil. No podries fes això, per tant et rebutgem."

Machine Translated by Google

No només es peca contra la lleialtat i l'honor quan un, per inacció, permet l'honor de si mateix o de les SS per ser perjudicades, sobretot si no es fa respecta l'honor dels altres o es burla de les coses que són sant per als altres, o no es manté viril i decentment pels absents, els dèbils i els indefensos.

- El nostre Reichführer, 1935

Machine Translated by Google

Moltes coses

pel Reichsführer de les SS

Moltes coses es poden perdonar en aquest món, així ho ensenyem a l'home de les SS, però una cosa no es pot perdonar mai: la deslleialtat. Qui trenca la lleialtat, s'exclou de la nostra societat.

Això és així, perquè la lleialtat és una funció del cor, no del cap. El cap pot equivocar-se, i això de vegades és perjudicial, però mai és irreparable. El cor, en canvi, ha de bategar sempre al mateix ritme, i quan s'atura, un home mor de la mateixa manera que mor un poble: quan trenca la lleialtat.

Estem parlant aquí de lleialtat de tota mena: lleialtat al Führer i, per tant, a l'alemany i

Pobles germànics, i a la seva saviesa i els seus costums; lleialtat a la sang, per tant, als nostres avantpassats, oncles i al nostre clan o ètnia; lleialtat als nostres camarades; i finalment lleialtat a les lleis immutables del bon pa, de la netedat i la cavallerositat.

Un home peca contra la lleialtat i l'honor no només quan permet passivament que el seu propi honor o el de la Schutstaffel es vegi compromès, sinó sobretot quan no respecta l'honor dels altres, quan ridiculitza les coses que els altres consideren sagrades o quan, de manera poc viril i indecent, no defensa els dèbils, els indefensos i els que no són presents per defensar-se.

Machine Translated by Google

El Triple Segell

per Dorothea Hollatz

A causa de la gran quantitat de feina, hom havia de va descuidar de preparar la jove esposa per a l'aparició del seu marit, que havia estat ingressat a l'hospital, greument ferit, durant la campanya contra Anglaterra, o

per explicar-li prou bé la naturalesa de les seves ferides.

Quan la infermera va obrir la porta de l'habitació, que ell compartit amb dos altres homes ferits, la dona es va quedar dreta indefensos entre els llits, ja que els tres homes s'havien embenat caps i no podia veure'ls les cares. La infermera va ajudar assenyalant cap a la finestra i assenyalant les plaques amb els noms al capçal de cada llit, on es podia llegir qui s'amagava darrere la momificació. I així

la dona havia de creure, a causa del nom del lloc, que

la figura immòbil que tenia davant era el seu marit,

a qui havia viatjat dues nits per visitar. Es va inclinar sobre ell, el va cridar suaument i li va posar la mà a la dreta

mà. Hi va haver un moviment, un obturador va travessar la

cos, però va romandre en silenci. Va agafar la segona mà

de sota els llençols. Cap dels dos va resultar ferit. La infermera va empènyer un tamboret fins al llit per a la dona i li va demanar que no romandre a l'habitació més de deu minuts.

Machine Translated by Google

Mentre la dona agafava les dues mans del seu marit i

No es va atrevir a fer cap pregunta, perquè temia no rebre cap resposta, i potser a més a més perquè havia de reconèixer el seu company de vida i pare d'ella

nens només amb les seves mans, no amb els seus ulls, boca o paraula, una por terrible va sorgir al seu cor que li poguessin arrabassar per sempre i potser ja no estava tot

allà. Volia preguntar a l'altre home, a l'altra banda

de l'habitació, què li havia passat al seu marit, però això

l'altre home, així com el tercer, tots jeien immòbils amb

caps embenats, i res indicava si, sota les seves gruixudes benes, podien sentir o parlar. Així que ella

assegut una estona i no sabia què fer.

El marit ferit, que sentia la necessitat i

impotència de la seva dona, va aixecar la mà i va trucar amb l'anell tres vegades al plat de vidre de la seva nit

taula, que, com es va veure immediatament, era la mateixa

com a petició, alguna cosa així com: «Ajuda'm, camarada, saps que encara no puc parlar».

En qualsevol cas, els tres cops van anar seguits d'un

veu humana, fins i tot si és difícil d'entendre, del

paret oposada, i dels embolcalls blancs va emergir un

veu, curta i disciplinada com si executés una ordre:

«Se suposava que t'havia d'informar que tots ens van disparar a la

Machine Translated by Google

cara." I gairebé sense ànim va murmurar després: "Ara ja no som guapos."

Alhora, com si fos un acompanyament d'aquestes paraules fatídiques, la mà del seu marit va recórrer el seu camí el braç de la seva dona, per sobre de l'espatlla cap al cap, i va abaixar la cara cap a la seva mà. I així, abraçada al palmell de la mà confiada i protectora, el seu cor es va calmar de nou, i ella va començar a parlar.

Ella parlava aleatòriament sobre allò petit, insignificant esdeveniments de la vida quotidiana; no havia previst parlar de cap d'aquestes coses, excepte potser la notícia que el petit estava bé. Va parlar de la pomera del jardí davanter, del temps de fora, de la salut del seu un petit canari a casa i sobre l'enquadernació de l'última edició de Goethe. Que una filla petita havia nascut a un amic i que les roses florien al parc. Parlava sense pausa, suaument, gairebé com una cançó, i ni tan sols sabia si ho havia sentit. Sigui com sigui, la pressió de la seva mà sobre la seva semblava delatar que ell va absorbir les seves paraules.

Quan va veure que s'havia acabat el temps, va sentir obligat a dir-li finalment l'essencial, a fer que entengués la cosa important, i ella li va xiuxiuejar que ara l'estimava de veritat, que no hauria de preocupar-se per les ferides o les cicatrius, que una cicatriu de veritat sigui

Machine Translated by Google

apropiat per a un home del regne i similars. Havia de fer-ho realment un esforç per dir-ho suaument i gairebé amb indiferència, però ella sabia quant li agradava. I quan la seva mà de nou va sentir la seva presència, com a agraïment o salutació, va posar els llavis al palmell obert i el va besar tres vegades vegades, ràpidament i com si fos un joc, perquè no percebre el seu xoc. L'altra mà va experimentar el mateix, i després va ajuntar les dues mans i es va aixecar.

***

Quan va marxar, va deixar enrere un altre home, que tornava a mirar cap al futur amb esperança i felicitat. El fet de portar la dona va donar al sacrifici de l'home la seva significat final i gran. D'això va sorgir la seva força i curació. La lleialtat de la seva dona li havia retornat la coratge per viure.

Machine Translated by Google

La millor companya de l'home és la companya (dona).

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

Una història de guerra sobre el gran amor de les nostres mares

El seu noi

per EK

Era primavera quan li va arribar la notícia que el seu fill va ser entre els desapareguts en acció.

El castanyer sota la finestra de la cuina no sap res sobre el sofriment i la mort. Va florir alegrement malgrat les llàgrimes de la mare. La veïna intentava consolar tan sovint i tant com podia.

"Desaparèixer no és de cap manera tan dolent com caure, Sra. Schroeder. Només observa: un dia vindrà el teu Willi a casa amb el seu xiulet alegre! Ha passat sovint. Només la setmana passada per la Sra. Wendlowski: el seu Max, que també ho era desaparegut, només havia estat ferit a la cama i s'havia endut presoner fins que els nostres valents nois el van alliberar de nou..."

La dona gran va assentir.

«M'ho va prometre, el meu Willi. Tornaria, ell» va dir. Si no és per Pasqua, doncs per Pentecosta, i si les coses encara no estan tranquils aleshores, certament quan les castanyes tardor, de la qual sempre va esculpir vaixells per als vostres fills. Ho recorda, senyora Richter?…”

«Sí...», va xiuxiuejar la veïna, i després va fugir. de la calma rígida de la dona petita de cabells grisos.

Tres mesos més tard, la senyora Schroeder encara esperava pel seu fill. No creia que pogués ser mort.

Machine Translated by Google

Abans només anava a l'estació de tren el diumenge i es va asseure al banc davant de la plataforma les hores de la tarda, per esperar alguna cosa que tornaria a portar alegria a la seva vida solitària.

En Willi encara arribaria aquí algun dia i seria molt content de ser recollit. Potser hauria estat malalt o ferit durant molt de temps.

Avui la dona confosa portava el vestit de diumenge a mitjans de setmana. Avui era l'aniversari del seu fill. Hi havia un gerro de flors a la seva habitació, la seva petita tauleta i els llibres havien estat endreçats i s'havia posat roba de llit neta llit.

És una llàstima que el banc de l'estació de tren ja fos ocupat avui. La mare Schroeder retrocedia amunt i avall i entusiasmats davant l'andana. Just en aquell moment, un tren va arribar de l'oest. Va mirar fixament la multitud de viatgers qui va entrar per la porta. Si tornés a casa avui, en els seus 25 anys[è] aniversari, el seu Willi, i després tot estaria bé. Tota solitud, tot anhel, tota espera i preocupada pel seu únic fill...

Algú va colpejar la dona petita i esgotada. Pesada l'equipatge va fer soroll i va començar a lliscar, un bastó va colpejar el terra dura, i una veu va cridar: “Jove tranquil, no caiguis!

Però la mare Schroeder ja havia agafat i fort. Un soldat gris com el camp era al seu costat, amb l'abric

Machine Translated by Google

arrugat, la gorra descolorida, per sobre de les espatlles esmaixades el motxilla ben carregada, una fregona rossa i uns ulls de nen, blaus, clars, inquisitius, amb el braç embenat i laboriosament arrossegant una cama.

«Willi!», va balbucejar la mare Schroeder amb dificultat.

Sorprès, va aixecar el cap. Un somriure avergonyit va aparèixer a la seva cara prima. «Com saps el meu nom?»

Ella encara li agafava el braç. La veu era estranya. Però el cap, el cap estimat amb els ulls brillants, cel estimat, els ulls eren realment els del seu fill.

«Hauria... hauria d'ajudar-te a portar alguna cosa?»

Ara sí que riia. «Si vols, mare petita, la calor debilita un, quan ha estat en un hospital durant molt de temps. Però em prens malament, petit mare, encara que em dic Willi.

Ella no va respondre gens. Va caminar al seu costat i portava el paquet fet de tela grisa. Només va fer progrés lent i sovint l'havia de donar suport.

«Està bé que et recullin així. Gràcies, mare petita.» Si fossis tan amable de dir-me quin tren he de... Hauria d'anar a Karlshorst. No sé com moure'm. aquí. Un cosí meu fa línies a Karlshorst. On hauria d'una tirada, si ja no tens casa, però tens permís, potser per sempre... per la meva mà... mira-ho, mareta!

«Marecita», va sentir. Els seus dits es van lliscar sobre el canell rígid, acariciantment, amb cura. «Vine, vine noi. Només cal anar pel carrer i ja hi som.

Va alçar la vista, amb dubte. «Ja som a Karlshorst?

«No, noi meu, aquí és on és casa meva!»

«A casa?»

Va repetir la paraula inconcebible. Què passava amb la dona peculiar? Potser no ho estava completament bé al cap? Però la manera com parlava i el va mirar, ningú l'havia vist mai d'aquella manera tota la seva pobra i orfena vida.

«Però realment sóc algú altre...»

«Vine, home!», va insistir, i les llàgrimes li van brollar. després d'un llarg entumiment per primera vegada en calma, riu redemptor. «El meu Willi ha desaparegut, i avui és el seu aniversari. Li he posat roba de llit neta i he fet un pastís de cireres. I, bé... bé, vaig pensar, volia... vine, noi meu, tu no tens mare i jo no tinc fill. Això va bé junts.”

Així doncs, el jove soldat estrany i sense llar hi va anar. Va caminar com un vencedor malgrat la cama coixa.

La mare Schroeder tenia alguna cosa de què preocupar-se i a què l'amor, i això és la cosa més necessària per a una dona.

Machine Translated by Google

Any de publicació

1942

Machine Translated by Google

Houston Steward Chamberlain

Houston Steward Chamberlain va néixer el setembre 9 de gener de 1855 a Southsea, a prop de Portsmouth, Anglaterra. La seva joventut va passar-la primer a Versalles. Després de canviar d'estada en diversos països, especialment a Suïssa, va viure a Alemanya des de 1885. L'any 1908 Chamberlain es va casar amb Eva Wagner, la filla petita de Richard Wagner. El 1909 es va traslladar a Bayreuth, on va viure fins a la seva mort el 9 de gener de 1927.

Per educació i professió, Chamberlain era un científic natural. Com a tal, va escriure els primers fonaments treballa sobre el paper de les races humanes en el curs de història. Amb aquesta obra també va adquirir una avaluació sense prejudicis de l'essència alemanya i la seva missió política en el món. El fet que aquesta fos la veu d'un foraster, especialment la d'un anglès raonable d'un dels les famílies prominents de l'illa, van augmentar el pes dels seus escrits. Amb ells, Chamberlain es va avançar a el seu temps, i també va romandre incomprès en el Alemanya del canvi de segle. Adolf Hitler va escriure a 1924 a "Mein Kampf" que les oficines oficials del govern alemany van passar indistintament per alt el coneixement d'un tal Steward Chamberlain de Houston.

Machine Translated by Google

Aquest fet no podia sacsejar Chamberlain més que La desgràcia d'Alemanya a la Guerra Mundial. Fins a la seva mort va romandre convençut de la gran missió de la Reich. En la seva opinió, només al Reich podia realment emergeix un gran i eficaç oponent contra el judaisme mundial, i per tant comença la salvació de la gent que queda.

Machine Translated by Google

Terra de la Llibertat

per Houston Steward Chamberlain

Durant la Guerra Mundial, un dels pocs anglesos lliures, El steward de Houston, Chamberlain, va escriure el següent sota el títol *Visió del món alemanya:*

És molt significatiu que una raonable, completament Anglès Anglès de convicció liberal, que, tanmateix, tenia un coneixement immens i profundament fonamentat: *John Stuart Mill* - va declarar-se a mitjans del segle XIX è segle:

«Només a Alemanya es coneix quina llibertat té» l'esperit és!” Us demano que ho prengueu en compte bé: “només a Alemanya!” Això va ser un savi honest! Confirma el que els millors alemanys han sabut i dit, però el que molts de nosaltres, seduïts per la passió política, enganyats i daltònics mentalment - no ho sé, no ho entenc i no vull admetre: que només Alemanya a la terra és el refugi d'un llibertat genuïna… Aquesta llibertat és portada a la terra per certs homes com una propietat de l'ànima. No es pot atorgar ni prendre.

L'home és lliure, hom no esdevé lliure si no punts de vista com un "esdevenir" el desenvolupament de la llavor cap a la floració, que potser és alentida o suprimida per

Machine Translated by Google

obstacles externs. Cap home pot donar llibertat a un altre, però li pot mostrar el camí cap a ella.

El nostre honorable Klopstock dóna l'alemany correcte definició del concepte quan diu: «Qui sigui ell mateix pensa, i poques vegades imita, és un home lliure». Un infal·lible signe d'aquest concepte alemany de llibertat interior i veritable és el respecte incondicional per la llibertat de tots els altres home… Goethe diu: «Només puc gaudir d'aquell home que sap què és útil per a ell mateix i per als altres, i qui treballa per refrenar el seu caprici."

Aquest és el punt més destacat! Perquè si John Stuart Mill diu que només a Alemanya s'entén què és la llibertat de l'esperit és, aleshores podem afegir: que és perquè només en Alemanya veu el caprici com el contrari de llibertat i reconeix el caprici com el destructor de llibertat.

A més, és molt significatiu que Goethe digui: «obres» per restringir el seu caprici... Aquests mereixen ser anomenats lliures a qui se'ls va donar la tendència de lluitar contra el seu propi caprici: per a tota veritable llibertat - de l'individu així com de la totalitat, descansa sobre el vessant rocós de l'auto-control i autodirecció. …la llibertat alemanya no pot ser atorgat, resideix com un tret de l'ànima i s'ha de guanyar mitjançant lluita interior i maduració interior; és un fet, un un pes perdurable... és una visió del món viscuda. El/La la diferenciació d'aquesta llibertat alemanya és evident,

Machine Translated by Google

allà on es pugui buscar una comparació: el *francès,* per exemple —ja que ha expulsat els seus hugonots i ha matat la seva noblesa francogermànica— no sap gens què significa el concepte de «llibertat»; més aviat el veu simplement com la il·limitació del caprici de l'individu, per tant, l'exactament contrari de la veritable llibertat.

Qui ha viatjat a França hi ha trobat, en tots els sentits

zones, propagant la llicenciositat.

A més d'això: qui vulgui *igualtat* —i aquesta és la passió dominant dels francesos— no pot voler la llibertat; perquè *la igualtat és el domini forçat de la voluntat anivelladora de la majoria muda,* en la prohibició de tot element diferenciador i especial...

ésser.

Molt més interessant, però, és la comparació

amb els *anglesos,* en gran part relacionats amb la sang , que encara avui (1914), enmig de la confusió predominant, semblen a la majoria el bon exemple d'homes lliures, i que també es consideren a si mateixos com a tals. Una bona anàlisi pertany a la prova que els anglesos estan molt per darrere dels alemanys i, en realitat, només posseeixen una aparença enganyosa de política.

llibertat. Com tota la gent del mar, com ara els habitants

de les zones costaneres alemanyes, també - les genuïnament formades

Els anglesos posseeixen en gran mesura la característica de la confiança en si mateixos; és un "aguantar sobre els propis peus" i autosuficiència. Es remunta, en última instància, al costum de la lluita diària contra els destructius

Machine Translated by Google

elements. Així es generen la valentia, l'alerta i la perseverança. Només un ximple pot negar que aquest poble ha tingut, té i continuarà tenint homes esplèndids, ja que les circumstàncies donades els desenvoluparan constantment.

Un poeta escocès del segle XIVè segle cantava: “La llibertat és per a sigui lloat més que tot l'or de la terra». Així doncs hom veu que el concepte més noble de llibertat podria s'han produït a partir d'aquestes tendències naturals. Però la història ha dirigit les coses de manera diferent. Mentre Alemanya va experimentar l'escola de proves més difícil que mai ha afrontat un poble, i va tenir més que una àmplia oportunitat d'aprendre a "limitar el caprici", Anglaterra, envoltada per mars protectors, va experimentar just el contrari: tan bon punt es va calmar internament, el món sencer es va obrir per al saqueig i la repressió. El principi rector era a partir de llavors: els anglesos com a poble lliure, tota la resta de la gent botí donat per Déu - sigui per avui, sigui per demà. A partir d'aquell moment, la política d'Anglaterra va ser essencialment saqueig. Però hem vist que, segons la cosmovisió alemanya, la llibertat també precondiciona el respecte de la llibertat dels altres: ja des d'això consideració demostra que aquest poble de lladres pot no ser realment lliure.

El seu govern parlamentari, tan elogiat, sempre ha servit al govern d'una minoria: el parlament mai no ha tingut permís per dirigir els afers exteriors, ni té un

Machine Translated by Google

veu decisiva pel que fa a les declaracions de guerra o els tractats de pau; una camarilla molt petita de cavallers més o menys foscos governa avui despòticament, homes que depenen estretament dels poders monetaris i de la premsa completament podrida i criminal.

Per incompletes que puguin ser les coses a l'estat alemany (de 1914), s'alça muntanyes per sobre dels anglesos
respecte humà, dignitat humana i llibertat humana. Des del principi, l'anglès va entendre per llibertat la manca de deures envers l'estat, res més. Ja en l'apogeu de la gran revolució anglesa, aquella obra principal "governança suprema del

assemblees populars" (Lilburne, 1643) declaraven que
el servei militar forçat no s'hauria d'introduir mai,
perquè suspendria la llibertat. Qualsevol moral
per tant, manca la connexió entre l'individu i la totalitat. Sobre aquesta base, ni l'individu ni el poble aconsegueixen la veritable llibertat. És també per això que els anglesos permeten amb molt de gust que les seves batalles siguin lliurades per estrangers: a Europa, normalment per alemanys, a Àsia per
Indis; l'anglès era indiferent a tot com
sempre que pogués recuperar els seus incommensurables tresors darrere del mur d'onades al voltant de la seva illa, segur. La història de l'expansió de l'imperi anglès és probablement la més immoral coneguda de la història mundial. El més repugnant és l'obligació de la hipocresia, que ha

Machine Translated by Google

ha estat elevada a llei de la vida. Perquè així com les onades protegeixen els seus lingots d'or, així ho ha fet la voluntat de saquejar aquest estat es va barricar darrere d'un oceà de mentides, fins que fins i tot el la majoria de la gent honesta ja no sap quina és la veritat.

El que experimentem en aquesta guerra (1914) amb sorpresa i xoc: la campanya de mentides contra Alemanya és només l'últim fruit enverinat de segles de pràctica. Per tot el que hem sentit i sentim sobre Irlanda, l'Índia, Àfrica, la Xina i Egipte, tot és un mentida. Quan tota l'existència de l'estat es basa en mentides, on hauria de ser la llibertat —sigui de l'individu, sigui del poble— d'on vénen? L'anglès individual encara està en un alt nivell grau amant de la veritat, noble, amable - però tot i així obligat a la mentida. Per tant, és un servent privat de tot veritable llibertat de l'esperit, que sempre ha de romandre amb la línia manadament en tots els assumptes públics de religió i estat.

Que gran és la llibertat alemanya en comparació! Com ja s'ha assenyalat sovint, es pot resumir com a *llibertat, com a veritat. La llibertat és veracitat.* Qui sigui veritablement, això vol dir completament segons la seva essència, és totalment en harmonia amb la seva naturalesa, és lliure.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Lleialtat finlandesa

per Yrjoe von Groenhagen

No és casualitat que s'atribueixi a l'home nòrdic
la lleialtat com la seva característica especial. Igual que la naturalesa senzilla i seriosa, també ho són els seus homes: senzills, clars, fets orientat, a través d'un destí dur una mica dur i deliberat, però alhora ple d'humor, i
sobretot: lleial. Sòlida i infal·liblement fatídica és la lleialtat a un gran home i a la pàtria.

Una experiència personal hauria de mostrar fins a quin punt la tradició i l'esperit dels pares està arrelat en el
Camperols finlandesos.

El nostre clan posseïa una propietat en una zona fèrtil i encantadora sud de Finlàndia. L'any 1888 el meu avi, com a
l'últim de nosaltres, va ser enterrat a l'església medieval de la poble. Quantes coses han passat des d'aquell moment fins al present. Fortes lluites per la pàtria, l'hivern
guerra a l'hivern de 1939/1940, i després la
la reconstrucció i el floriment d'un nou país que es va independitzar. Així doncs, va succeir que ja gairebé no podia recordar l'època i el món del meu avi.

El 1942, durant el servei militar, el meu regiment va ser estacionat no gaire lluny de la meva possessió ancestral

Machine Translated by Google

avantpassats. Així doncs, una tarda lliure vaig fer de sobte el decisió d'anar-hi. Dos camarades volien acompanya'm. Potser encara eren camperols vius qui coneixia el meu avi? Vaig pensar especialment en el vell Saari, de qui el meu pare m'havia escrit. El seu el clan havia servit durant moltes generacions a les nostres finques. A A l'entrada del poble hi va veure un vell assegut a la pont, fumant en pipa i mirant pensativament cap a dins la distància. Ja tenia 80 anys, si no més, però era tan sòlid com un arbre que havia arrelat tan molt a terra que cap tempesta no el podia abatre. Vaig anar a i li va preguntar si un pagès anomenat Saari encara hi era viu, i si és així, on es podria trobar. El seu profundament els ulls fixats sota les celles blanques llancen una mirada murmurant mirant-me. La seva cara es va endurir davant d'aquests desconeguts, i ens va mirar a tots tres amb desconfiança. «Aleshores, què vols d'ell?»

«Només volem visitar-lo i parlar amb ell.»

«De què?», va grunyir la veu dura.

«Bé, si és que ho has de saber! Em dic Groenhagen i jo volem saber si encara hi ha camperols aquí que coneixia el meu avi."

Com si una cortina fosca li caigués de la cara, va somriure, sí radiava d'alegria.

«Déu meu», les paraules van sortir ràpidament de la seva boca. «Jo, jo»

Machine Translated by Google

sóc la Saari, i tu, ets dels Groenhagen! Que jo encara hauries de viure una cosa així! Pensàvem que tu tots havíeu mort, perquè cap de vosaltres va venir aquí. Com Que contenta estigui la meva dona! Vine, vine!” Ens va portar a casa, gairebé saltant d'alegria. La seva dona també va esclatar a plorar d'alegria: com més temps em mirava, més abundant van fluir.

Vam haver d'asseure'ns i parlar amb el vell mentre la dona va posar els estris a la "sala dels senyors". Al meu entendre sorpresa, només vaig veure tres llocs parats a taula, per a mi companys i jo mateix.

«I tu? No menjaràs també?»

«Oh, no. Només ens mirarem i ens divertirem com a sempre que et sigui bo."

No vam esperar que ens ho tornessin a demanar, sinó que vam menjar amb bona gana. Els vells seien un al costat de l'altre, es balancejava endavant i endarrere, i ens observava feliçment.

La notícia de la nostra arribada es va estendre com la pólvora el poble, gràcies a la vella. No va trigar gaire abans que vinguessin una bona dotzena de vells pagesos, que lliuraven conegut el meu avi. Les mans dures dels vells camperols estesa cap a mi amb benvinguda, i llàgrimes clares d'alegria recorreien les cares dels vells honestos i de bon cor gent. Cadascun havia portat algun record de record dels meus avantpassats, també curosament conservat

Machine Translated by Google

fotografies i imatges de diaris i revistes, en què veien amb orgull un dels “seus” Groenhagens.

La gent gran seia al meu voltant. Malgrat les meves peticions, jo no els vaig poder convèncer perquè prenguessin un lloc al mateix taula. Segons el vell costum, em van oferir menjar i beguda, la millor que tenien. L'àpat va ser com un festí. Tot estava disponible per a mi, perquè la mateixa sang fluïa en mi com en l'home que havien estimat i respectats en la seva joventut.

«I ara, jove, anirem a la tomba del teu avi.”

Davant meu no hi havia la tomba d'un home oblidat. La pedra de granit era llisa com nova i brillant flors creixien al seu voltant. No podia amagar com em vaig emocionar era.

«Però, Saari, qui s'ha ocupat de la tomba?»

El vell em va mirar, i es va veure que ho feia no entenc la pregunta. «A qui li importa? Nosaltres, els meus la meva dona i jo, naturalment. La meva dona renta i poleix el pedra cada primavera, i cada diumenge portem nova flors.”

El meu avi va morir l'any 1888. Des de A principis de segle ningú de la família no tenia

Machine Translated by Google

havia pogut cuidar la tomba. Havien passat trenta anys, jo estava avergonyit.

Li hauria d'agrair? La Saari no ho hauria entès. El seu acte li semblava tan evident que era no tenia sentit discutir-ho. Simplement vaig donar la mà en silenci al vell, a ell i a la seva dona, i vaig prometre retorn.

Uns anys més tard, el fidel servent va tornar a casa seva gran exèrcit. Al costat de la tomba del meu avi hi ha un pedra senzilla amb la inscripció:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

La situació d'Europa al segle vinent tornarà a ser cria les virtuts virils: perquè hom viurà en perill constant. El «deure militar universal» ja és avui l'antídot peculiar contra l'efeminació del idees democràtiques: sorgides de la lluita de nacions.

- Friedrich Nietzsche

Machine Translated by Google

Finlàndia 1918/1919

A dalt, al nord-est més allunyat de l'aleshores més petit Europa, el petit poble dels finlandesos, que fins aleshores era sota el jou rus, es van revoltar el 1917 després de la l'esclat del bolxevisme a Rússia.

D'aquesta manera va afirmar clarament Europa i es va convertir en la seva màxima expressió. bastió nord-oriental contra Àsia.

El 1918 la llibertat ja guanyada era, sobretot, la costa sud-oest finlandesa, amenaçada per poderosos Invasions bolxevics.

Durant aquest període, el poble alemany, que patia una bloqueig internacional-jueu contra la fam, estava lluitant molt dures batalles a l'oest, l'est i el sud d'Europa com així com al Pròxim Orient i a l'Àfrica.

Alemanya no va poder veure el poble finlandès, valentament afirmant Europa, sent lliurada de nou a una renovada esclavitud.

Alemanya no podia permetre que els bolxevics, ja repel·lit des del sud-est del mar Bàltic, per ara obtenir un mantenir el nord del mar Bàltic.

A més, un avanç dels soviètics cap al nord Finlàndia hauria posat un enllaç amb Anglaterra a través del nord Suècia i el nord de Noruega - per a temps futurs i

Machine Translated by Google

altres circumstàncies polítiques - a l'esfera de la possible.

El que això significa ho ha après a fons Homes de les Waffen-SS estacionats a l'extrem nord.

Desafiant tots els trucs de l'alemany contemporani Partit marxista i oficines governamentals, el Suprem El Comandament de l'Exèrcit Alemany va decidir ajudar Finlàndia. El general Ludendorff va resumir els motius d'això:

El futur d'Europa és tan decisiu: decisió amb el següent paraules: «He pres totes les meves decisions amb el cap; la decisió d'ajudar Finlàndia l'he pres amb el cap i amb el meu cor!

Machine Translated by Google

Els Cavallers de la Casa Alemanya

Els Cavallers Teutònics no només van guanyar el territori al llarg del curs inferior del riu Vístula, incloent-hi la Prússia Oriental; també van afegir les províncies bàltiques al nord-est, Pomerània i la nova província a l'oest cap als seus possessions.

Aquests cavallers van assegurar inicialment el seu territori militarment. Però els homes que sabien manejar l'espasa també ho eren administradors capaços i, sobretot, experts en agricultura. Sabien que l'arada havia de seguir el espasa si volien guanyar i preservar el seu territori estatal per a l'alemanyisme.

Que Prússia Oriental pogués romandre alemanya durant el segles fins i tot en les condicions més difícils, que sobretot durant el dictatorial Tractat de Versalles no va renunciar a res de la seva ètnia, es pot agrair a les activitats colonitzadores d'aquells camperols que van establir les seves granges sota la protecció de Cavallers Teutònics.

170 anys després de la primera obertura de l'est alemany províncies, el terreny de l'orde ja albergava 750.000 persones. És a dir, mesurat en relació amb el transport

Machine Translated by Google

i les condicions econòmiques prèvies d'aquella època, assoliment sense precedents.

Durant la fundació i el desenvolupament del nou pobles, l'ordre va utilitzar homes emprenedors que van liderar els camperols, juntament amb les seves famílies, del Reich territori.

Pels seus esforços, aquests homes van rebre grans concessions de terres així com el càrrec d'alcalde del poble, que era heretats pels seus descendents.

Sovint també rebien els anomenats privilegis útils, com ara la llicència per vendre substàncies embriagadores o el molí del poble.

Els camperols van obtenir granges de dos "hufen" flamencs, cosa que significa de 30 a 35 hectàrees. Un poble normalment constava de deu assentaments. Cadascun dels posseïa un propietari; eren hereditaris segons la llei alemanya.

Al principi, les granges estaven exemptes d'impostos. Els seus propietaris no estaven obligats a pagar diners ni productes naturals a l'ordre. Els camperols estaven obligats al servei militar a la milícia i va haver de contribuir a la construcció i manteniment de fortificacions. La responsabilitat de la realització puntual del lliurament després del venciment dels anys lliures, per a la realització de serveis públics, i per a les preparacions i l'atenció professional del camps, descansava en mans de l'alcalde del poble.

Machine Translated by Google

Tan senzilles com eren bàsicament les regulacions de les relacions administratives, tan sense precedents eren els obstacles que el camperol alemany va trobar allà dalt —sense els mitjans útils del present, lluny de...
pàtria i pel seu compte - havia de superar. No només havia de netejar boscos, assecar pantans i desacidificar prats, sinó que també havia de convertir-se en amo de la inseguretat de la terra estranya i de la desconfiança i
l'hostilitat dels seus habitants.

Si, tanmateix, la consolidació econòmica i popular
d'aquesta zona va progressar tan ràpidament, i si en un punt àlgid es van fundar i ocupar cinc pobles per camperols en deu
dies, això és un testimoni de l'esperit emprenedor de
els camperols de totes les tribus alemanyes, així com a la realització organitzativa i militar de l'Ordre dels Cavallers Teutònics.

Machine Translated by Google

Batalla per l'Annaberg

21 de maig de 1921

Alta Silèsia

Amenaçada per dos bàndols per pilones i txecs, Silèsia es va estendre molt cap a l'est després de la Guerra Mundial.

És una terra purament alemanya; els seus camps donen molt produeixen, les seves mines de zinc i carbó pertanyen a Europa més gran.

Una Silèsia en mans alemanyes dificultaria la gestió polonesa atacs contra Prússia Oriental i Occidental, així com atacs contra Saxònia pels txecs controlats pels aliats.

Aquesta falca alemanya ja era, per la seva posició, de importància decisiva per a la defensa d'una línia que corre de Stettin a Berlín, Leipzig i Munic.

Naturalment, els polonesos i els txecs eren conscients d'això importància estratègica de Silèsia.

I així, en el moment del major esgotament d'Alemanya després de la Guerra Mundial, i sota la protecció de Tropes aliades estacionades allà: parts de Silèsia van ser destrossades pels txecs i els polonesos fins i tot abans que el poble- plebiscit. Fins i tot la província prussiana de Posen, en virtut de la seva posició i un gran eixamplament d'una fortificació de la falca alemanya a la inundació eslava, va ser robada del Reich i donat a Polònia sense plebiscit.

Machine Translated by Google

Els enemics havien quedat decebuts pel resultat de el plebiscit a les zones frontereres de l'Alta Silèsia oriental. Malgrat el pitjor terror abans del plebiscit, amb diferència el La major part de la població va decidir anar a Alemanya.

Els soldats joves i vells, que havien tornat de la Guerra Mundial, tot just començaven a establir una nova vida fonamentació com a camperols, a les fàbriques o a la universitats.

Just enmig d'aquesta obra pacífica va arribar el notícia que el líder polonès Korfanty, per tercera vegada, però aquesta vegada amb el suport del seu govern i de l'exèrcit polonès havia emprès un atac contra encara Alemany - Silèsia. La seva intenció era conquerir-ho tot Silèsia per a Polònia, que en aquell moment, sense cap exèrcit protecció - semblava indefens contra els polonesos ànsia de robatori.

Aquell hauria estat el moment per a un suposat El govern del Reich alemany va cridar a les armes. Però els vermells i els governants reaccionaris de Berlín van fer clic amb els talons davant del ceño fruncit de l'ambaixador francès. Sense acció que al principi van deixar que les coses seguissin el seu curs.

«Alta Silèsia, sí, tota Silèsia està en perill!», va ressonar com un crit a través de les terres alemanyes, malgrat el silenci de la premsa roja-reaccionària.

Molts de nosaltres encara no havíem vist aquesta terra magnífica.

Machine Translated by Google

La importància econòmica i estratègica d'aquest Alemanya braç que s'estenia cap a l'est, però ja era instintivament clar per a nosaltres. Les grans riqueses de la terra i el seu paper econòmic, en canvi, va ser menys decisiu per a nosaltres, joves soldats.

Era una qüestió d'honor.

Així doncs, van arribar voluntaris de totes parts d'Alemanya, especialment de Baviera, Hamburg i la mateixa Silèsia.

Mentrestant, però, la pressió dels aliats sobre el govern de Berlín havia augmentat tant que van intentar impedir la formació d'unitats de voluntaris.

Només amb les majors dificultats i l'ús de cada truc eren les unitats i els individus capaços d'arribar al zona disputada.

El seu equipament era extremadament deficient. Sobretot, les armes d'infanteria pesada i l'artilleria eren gairebé totalment manca. Soldats vells i experimentats de la Segona Guerra Mundial tenien voluntaris joves i amb prou feines formats al seu costat,

Però tots estaven posseïts per una sola voluntat - molt més més que la simple defensa, per aniquilar l'enemic que ja havia penetrat tan profundament en terra alemanya.

Contra les estrictes instruccions dels excessivament temorosos Govern del sistema de Berlín, els batallons de voluntaris van marxar cap a les seves posicions de preparació durant la nit de 20 de maig a 21 de maig.

Machine Translated by Google

L'Annaberg va ser presa en un combat intens. Des d'allà, els homes van veure molt endins de la terra, al sud, cap a Cosel el riu Oder i a l'est cap a l'extens curs superior Zones industrials de Silèsia.

L'alçada dominant estava en mans alemanyes, l'antiga punt de referència de tota Silèsia!

L'efecte sobre els polonesos va ser devastador. El període de Les incursions poloneses contra el territori del Reich van arribar a la seva fi.

A tota Alemanya, que els anys anteriors havia va experimentar degradació rere degradació; tanmateix, el primer dolç raig de sol va brillar a través de la foscor màrfega de núvols.

Machine Translated by Google

Testament de la vida germànica

Cada guerra és un vessament de la millor sang. Molts la victòria de les armes va ser alhora una derrota devastadora de la força vital i de la sang d'un poble.

En aquest sentit, la mort desafortunadament necessària del els millors homes, per lamentable que sigui, no són els pitjors part.

Molt pitjor és l'absència dels fills no criats durant la guerra pels supervivents i després de la guerra pels mort.

El millor regal per a la vídua d'un caigut és sempre el fill de l'home que ella ha estimat.

No volem oblidar mai que la victòria de l'espasa i la sang vessada pels nostres soldats no tindria un propòsit, si la victòria del nen i la colonització de la nova terra no va seguir.

De l'ordre del Reichsführer de les SS

del 28 d'octubre de 1939 per a totes les SS i la policia

Machine Translated by Google

Yamato

per Kazuichi Miura

Yamato és el nom d'una província japonesa. Perquè soldats japonesos excepcionals han sortit d'aquí zona, el nom Yamato s'ha convertit en un símbol de coratge i compliment del deure. Res no pot ser simplement pres d'un poble estranger al propi poble. Però nosaltres podem aprendre de l'exemple japonès com el coratge i valentia arrelada en el sentiment religiós.

Va succeir l'any 1932, segons l'hora occidental, que un Major japonès, ferit durant els combats per Xangai, va perdre el coneixement i va tenir la desgràcia caure en mans de l'enemic. Després va ser alliberat per les tropes japoneses que avançaven i pres enrere. Un dia la premsa va informar que un comandant s'havia suïcidat precisament al lloc on havia estat fet presoner.

Què ens diu aquest esdeveniment? Simplement perquè ell havia ferit i inconscient, l'oficial havia estat fet presoner; va ser una vergonya per a un guerrer? Per què va acabar la seva vida en comptes de lluitar per la seva pàtria, i servint-la amb el seu coneixement, experiència i coratge

Machine Translated by Google

i esperit? Només a partir de l'esperit Yamato, aquest esperit de l'home japonès, es pot explicar el seu comportament.

A les sagues del Japó occidental, la tradició de l'esperit del cavaller fort és especialment viva; el fonament
L'educació espiritual del cavaller saga es pot trobar al llibre "Hagakure", una obra sobre el codi del cavaller, on està escrit: "Si has d'escollir entre dos camins - la vida o la mort - tria el segon". El Major,

qui portava aquesta ensenyança ben endins, va anar el camí de la mort. Però, per què s'hauria de buscar la mort?

En el codi de cavalleria dels guerrers japonesos d'avui dia, «Senjinkum» o els ensenyaments del campament de guerra, és escrit: «Vivent, mai no hauries de portar la vergonya del presoner; després de la mort no hauries de deixar enrere la mala reputació de culpabilitat i calamitat." Des de l'antiguitat, al Japó es considera una gran vergonya viure en captivitat;
un hauria de morir primer.

En la guerra moderna —a part dels temps antics— certes circumstàncies inevitables en què algú és capturat poden ser.
Certament, es pot opinar que
no necessàriament ha de morir després d'haver fet el seu deure amb armes modernes molt avançades: sí, fet
el millor que un mateix té - i que serveix molt millor al seu país romanent viu i complint la seva vocació - ja sigui en
guerra o en pau. Aquesta opinió té una certa justificació;

Machine Translated by Google

però el soldat japonès pensa diferent: si viu en la vergonya del captiveri, això vol dir que no va lluitar per la mort, que encara tenia la possibilitat de lluitar, i està ple del més profund pesar per no haver-ho fet lluitar fins a la mort pels Tenno, la pàtria i el poble.

"Sigui al mar, on l'aigua de mar bateja el meu cos,
sigui a terra ferma, on la molsa cobreix els meus ossos a les muntanyes,
només amb el gran governant vull lluitar
sense pensar en mi mateix."

Igual que aquesta cançó antiga, que tornem a cantar i de nou, ho expressa, és completament inconcebible que el soldat torna a la vida. Lord Nelson va dir al seu mort: «Gràcies a Déu, he complert amb el meu deure»; els japonesos, però, no lluiten només pel deure, sinó que per sacrificar la seva vida. Erwin Baelz, un dels millors autoritats sobre el Japó, informa d'una de les seves pròpies experiències del període de la Guerra Russo-Japonesa: un japonès un conegut el va visitar amb el seu fill, que el següent havia de presentar-se al front al matí. Després de la el jove havia marxat, el Dr. Baelz va conversar amb el seu conegut sobre la guerra; el vell li va dir que havia perdut el seu fill gran quatre anys abans durant la Rebel·lió dels Bòxers i ara havia enviat el seu segon a la guerra. Ell va continuar dient que el seu honorable escut familiar ara seria

Machine Translated by Google

ja no tenia ningú que ho portés endavant, perquè no tenia més fills. Baelz li va dir consoladorament: «No tots els que van al front estan destinats a caure; crec que el teu fill tornarà amb un gran honor militar». El vell pare va negar amb el cap i va respondre: «No, el meu fill hi va a lluitar per trobar la mort d'un heroi, no per aconseguir tornar amb vida». Erwin Baelz va assenyalar: Eren paraules tranquil·les, pròpies d'un filòsof.

Aquesta actitud és la veritable raó per la qual el Japó ha anteriorment no va perdre cap guerra i en la guerra actual a Gran L'Àsia Oriental també ha aconseguit èxits tan meravellosos. no és res més que un acte decidit per a - en la més petita submarins imaginables: ataquen i enfonsen els més poderosos vaixells de guerra de la flota nord-americana. L'autodestrucció dels aviadors japonesos té el propòsit de veure's a si mateixos com a part de la càrrega de bombes i submergir-se en l'enemic, en per tal de complir la seva vocació. El 12 de desembre[è] de l'any passat, El Quarter General Imperial va informar que nou de cada deu avions navals s'havien autodestruït amb èxit.

Aquest esperit heroic és el que protegeix l'Imperi Japonès; aquest esperit heroic va permetre a l'exèrcit japonès que ja estava els anys 1274 i 1281, amb només 50.000 homes en contra els mongols, molt superiors, que sumaven uns 150.000 homes, per derrotar-los sòlidament i lluitar contra els seus terrible assalt. A la guerra sinojaponesa de 1894/1895

Machine Translated by Google

i la guerra russo-japonesa de 1904/1905, les brillants victòries del Japó van ser produïdes per aquest esperit. I també aquells soldats que avui lluiten a l'espai infinit del Pacífic, a terra, al mar i a l'aire, estan tots preparats
defensar la seva pàtria fins al final i entrar en el
rangs dels déus.

Aquells que anomenen aquest esperit fatalisme i el consideren un menyspreu sense sentit per la preciosa vida humana estan lluny de ser-ho. comprendre l'esperit de soldat japonès. L'atreviment
Les gestes d'armes dels soldats japonesos són manifestacions d'aquest poderós esperit, que treballa per la continuació i l'honor del Reich, per la justícia i per la veritable pau.

També seria un error inexcusable veure el
el més mínim rastre de brutalitat primitiva en aquest esperit. L'amor d'un japonès per les flors és ben conegut. La seva estètica, però, no li permet buscar la flor.
sol, sinó que valora la unió orgànica de fulles i
branques; per tant, mai no talla la flor, sinó
ho deixa a la branca. La civilització japonesa no només ha donat al seu poble una gran disposició al sacrifici, sinó que també compassió sensible. Aquesta compassió es manifesta en el comportament del soldat japonès envers l'enemic, especialment el capturat. Aquí teniu un exemple convincent de l'Edat Mitjana: el 1184, durant el transcurs de
una amarga guerra civil, l'esplèndid guerrer Kumagai va derrotar

Machine Translated by Google

un cavaller del campament enemic, Atsumori, i, segons el costum bèl·lic d'aquella època, li van prendre el cap. Atsumori tenia tot just 20 anys, i Kumagai, profundament afectat per la seva mort prematura, va deixar de banda l'espasa i va abandonar el cavaller casta i es va convertir en sacerdot, per tal de passar la seva vida com a tal amb oracions pel benestar de l'ànima del
un caigut.

Voluntaris japonesos durant la Guerra Mundial anterior servint a l'exèrcit canadenc va acabar de servei a front occidental; entre ells hi havia un voluntari anomenat Isomura, que durant un atac es va trobar amb un alemany ferit. Amb gestos, l'home ferit va deixar que Isomura saben que tenia una set terrible, i sense dubtar-ho Isomura li va donar una beguda de la seva cantimplora, que encara tenia una petita quantitat d'aigua preciosa. Mentrestant, havia aparegut un soldat britànic, que va atacar l'alemany ferit amb la seva baioneta. Isomura va llançar es va interposar entre ells i va cridar: «No veieu que l'home està greument ferit?» - «I què?», va respondre el Britànic, «ferit o no, cada enemic que mor és nostre» guany.” - “On és la teva caritat cristiana?” - “La vaig deixar a
«a casa quan vaig anar a la guerra», va respondre el britànic.

De la mateixa manera, durant la Guerra Mundial, el voluntari japonès Morooka va sentir un oponent extremadament jove - a qui havia atacat amb la baioneta - crida

Machine Translated by Google

«Mare!» Quan va sentir aquesta paraula, va saber que podia no va apuntar la seva baioneta contra aquest enemic una segona vegada, i així ho va fer el noi, tot i que ferit, salvar-se i més tard tornar a la pàtria.

Els japonesos consideren que és indigne ser capturats, però no obstant això senten una profunda compassió pels presoners que ells mateixos fan. Durant la guerra russojaponesa, molts russos
El Japó va fer presoners, i cap d'ells ho farà
pensen sense agraïment en el generós tracte que se'ls va donar al Japó. Aquest comportament envers l'enemic ferit sempre s'ha considerat una virtut
al Japó. De la seva història, queda clar que els coreans que van participar en la invasió mongola i que van caure en mans japoneses no mereixien un tracte especial, però tot i així van trobar una acollida humana. L'emperador de Kora fins i tot va considerar oportú expressar la seva gratitud per això tractament en una carta al govern japonès. Cal recordar aquí que la invasió mongola va ser una amenaça mortal per al Japó i el seu poble. A la guerra russo-japonesa
Guerra de la Primera Divisió i el Segon Exèrcit Japonès tenia la tasca de cuidar els primers presoners russos. Un es va ordenar una inspecció amb l'objectiu de familiaritzar els soldats japonesos amb els uniformes, les insígnies i marques de l'oponent. Molts dels homes allistats de

Machine Translated by Google

una empresa, però, no va participar en la inspecció. Es va tenir en compte la següent raó: Va ser una llàstima ser fet presoner com a soldat, i era insuportable haver de mostrar la cara a enemic com a presoner; el samurai entén el sentiments del samurai i li estalvia aquesta humiliació. Aquesta va ser la raó per la qual els soldats no van participar-hi la inspecció dels presoners russos. L'enemic oficials que havien donat l'ordre de matar tots els japonesos, fins i tot els presoners, potser no van entendre aquest comportament de els soldats japonesos.

En un teatre de la guerra actual a la Gran Àsia Oriental, Filipines, a principis de gener diversos Civils japonesos van ser massacrats per tropes nord-americanes; en el història del Japó, aquestes atrocitats no apareixen.

Els japonesos lluiten avui per la pàtria i per tothom gent de la Gran Àsia Oriental, lluiten contra un sacrifici difícil... lluita aferrissada en què plantegen les demandes més dures sobre ells mateixos; tanmateix tenen una profunda compassió per als altres éssers humans, i a causa d'aquesta situació, en el curs dels combats, molts esdeveniments notables i commovedors sorgirà, que passarà a la història de la guerra i allà donen testimoni de l'esperit del Japó, el Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

I si tenim lleialtat,
i res més al món,
això és suficient, i ningú
es troba davant nostre.

Ningú ens pot insultar,
cap enemic no pot seguir el ritme,
la mort no pot collir
amb el seu tall dur.

En tu, en mi i en tothom,
creix d'hora i tard,
i al mig, on caiem,
allà es sembra.

I si tenim lleialtat,
i res més al món,
això és suficient, i ningú
es troba davant nostre.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Més aviat al diable a l'infern...

per Gerhart Schinke

Un dia de tardor es va lliscar a l'extensió boirosa de la mar. L'última llum va caure dels arbres, i la foscor ja va començar la seva marxa per la terra. El vespre va arribar humit i fred. A la finestra oberta de la sala del seu rei hi havia Ratbod. Un foc cremava a la llar de foc
i projectava la seva llum sobre l'alta figura. Seriesos eren els trets del seu rostre angulos, la mirada del qual es perdia en el gris boirós del vespre sense alegria.

El rei va repetir en els seus pensaments la sort i la patiment dels darrers dies. La càrrega era pesada per a ell espatlles. L'home solitari tenia el seu propi judici i les seves terres i havia de suportar el pes de la
la desgràcia sola a través de les nits.

La batalla de Wyk-de-Duerstede s'havia perdut. Venint generacions en parlaran com de totes les batalles, ho faran observeu l'esdeveniment com cada esdeveniment en guerres entre persones. Però mai no sabran quins pensaments cremaven a la ment
de l'home que va veure morir la flor del seu poble abans que temps! Mai sabran com li va trencar el cor quan va brandar la seva espasa brillant contra els caps de les rosses
guerrers que lluitaven a les files enemigues.

Machine Translated by Google

El rei frisó va girar el cap i va mirar fixament molta estona al foc. Amb la mà al front. Del mar de flames van emergir figures que es mantenien dretes davant dels seus ulls. Era, efectivament, la imatge d'Aldgisl. El el rei mort es va quedar com si fos viu davant seu. Una conversa amb ell va començar:

"Volies trencar l'hostilitat amb amistat quan vau permetre que Willibrord, el sacerdot, entrés a la terra. Vós esperava que mantindria el que havia promès. El missatger de la fe estrangera només promovia la inquietud i va sembrar odi. Ha destruït Frisonia. Aleshores vaig prendre a l'espasa i cridat a la guerra contra l'enemic que amenaçava la llibertat de la terra. Lliure si Frisonia era ser, lliure com les onades clares del mar, lliure com el trons quan rugeixen sobre els boscos. Però massa gran era el nombre de l'enemic. L'enemic ha triomfat, escolta, mort, triomfat!

La desesperació es va esvair de les seves paraules.

«La tribu sagna! La força minva contra el deu vegades més fort, perquè el senyor de Roma dedica sempre nous exèrcits a la conquesta del poder, l'enemic penetra a la nostra terra per destruir la llibertat de Nord!

Durant una bona estona hi va haver silenci a la sala.

Machine Translated by Google

La imatge del rei mort apareixia més clarament davant de l'ull adolorit.

"He de preservar la llibertat per a la terra, salvar la vida de la gent de la força estrangera. Sí, hauria de sembrar i construir, sembrar la llavor en terra fèrtil i protegir els camps de les inundacions del mar. Frisonia hauria de romandre, la els dics no s'haurien d'enfonsar!

«Sí, rei, Frísia ha de viure! El teu objectiu era el igual que el meu. Vas intentar reconciliar l'enemic quan vau veure que va venir en nombre superior. Jo desafiantment li vaig oferir la meva espasa. No som tots dos fills del mar, brots de la mateixa terra? Qui va mostrar a la pàtria la seva naturalesa original? Willibrord et canta una cançó. El els sacerdots em maleeixen, perquè els vaig oferir resistència quan Van venir a enganyar la meva gent. Així que van agitar els exèrcit franc a la terra i ara enterren la collita de sang que rajava per les nostres espases.

«Escolta, Aldgisl, vull seguir el teu exemple... si puc.» El bisbe de Sens hauria d'entrar a Frisonia. Jo mateix vull acceptar el baptisme! Perquè Frisonia ha de viure!

El rei va treure l'espasa de la beina, va fer un pas a la llum de la flama i va sostenir la fulla cap a la llum. L'espasa encara era afilada, però no hauria de ser-ho va repetir que un petit grup de guerrers desafiants s'oposa a un força enemiga superior amb armes. Pel bé de la vida, ell

Machine Translated by Google

estava decidit a oferir pau. I la repulsió amb què menyspreava el déu crucificat es va esvair en aquesta hora de desesperació.

***

Es convertiria en una victòria de la creu quan el rei dels frisons, que havia desafiat els ensenyaments del església durant tant de temps, va rebre el baptisme de la mà de el bisbe. Les mans dels sacerdots —astutes i calculadores— ho havien preparat tot molt bé. Allà hi havia el lloc que el bisbe havia triat per al baptisme (sense pregària casa es trobava a Frisonia, en la qual l'acte sagrat podia s'han realitzat); un matí clar va caure sobre la terra. Homes i dones s'havien reunit per gaudir de l'espectacle que oferia l'església. La creu de fusta, aixecada pels servents de l'església, es va mantenir alt. Willibrord, el El bisbe d'Utrecht va arribar amb el seu aliat Wulfram de Sens i un seguici a través dels terrenys. Triomfant en silenci, el missatger de Roma va caminar cap al lloc elevat on havia de tenir lloc el bateig del rei. Davant de tots els ulls s'abocaria l'aigua del baptisme sobre el cap del rei, i la gent seria testimoni de com fins i tot el rei més desafiant acceptava la fe de la creu.

Machine Translated by Google

El renillar dels cavalls i el batec de les peülles va anunciar la seva arribada. Al seu costat cavalcava Grimoald, el seu el marit de la filla. Guerrers amb llances i paraules van seguir. Quan el rei va saltar del seu cavall i va caminar cap als bisbes, que ja havien ocupat les seves posicions als costats de la creu aixecada, tot l'orgull del nord brillava als seus ulls. Un El guerrer indomable volia inclinar el cap. Inflexible era la seva mirada cap als homes i dones, que estaven drets en silenci en cercle mentre s'acostava a la creu.

Wulfram, el bisbe de Sens, va començar a parlar en veu alta per fer-se sentir de lluny:

"In nomine patris et filii et spiritus sancti! Mira, és a gran temps que s'acosta a través dels representants de Déu a la terra. Reis i poderosos senyors comencen a sentir el missatge de salvació!

Amb l'entusiasme del convertidor, va cridar el paraules:

"Homes i dones de Frisonia, com el vostre rei avui accepta el salvador i esdevé cristià a través de baptisme, així també vosaltres us heu de llançar als peus del Déu totpoderós, que va enviar el seu fill a la terra per purgar també la teva culpa i salvar-te de la culpa i maledicció!

Machine Translated by Google

Cap dels que hi eren no va entendre el significat de les paraules. Els sacerdots es van posar amb els seus cilicis darrere del bisbe que parlava amb una mirada humil cap al terra. Soldats francs armats feien guàrdia a la dreta i a l'esquerra. La creu s'alçava alta com una terrible amenaça.

La mirada de Ratbod va vagar cap al bisbe, es va fixar en la túnica de colors, després es va aixecar i es va trobar amb la mirada confusa del delegat de Roma, va tornar de nou i va confirmar a li va tornar a dir com de diferent és un rei d'un sacerdot. Darrere del front alt va aparèixer el pensament: Una barrera infranquejable separa els reis de Germània dels sacerdots de Roma.

El bisbe va barrejar frases llatines amb el discurs del bateig. Les paraules de la cerimònia van volar com ocells nocturns confosos sobre el terreny i no van trobar enlloc el cors dels oients. Així doncs, el seu efecte es va perdre com el fum d'encens. El clímax de la cerimònia semblava haver passat. L'ull de Ratbod va reunir el grup de la seva gent amb seguretat i fermesa, que mancaven de reverència igual que ell ell mateix.

El sacerdot va representar la santedat dels batejats i va pintar el turment infernal dels condemnats que no volien escoltar la paraula del Summe Sacerdot a Roma. Ara Wulfram de Sens es va girar cap al mateix Ratbod:

Machine Translated by Google

«Pren, doncs, Rei, l'aigua del baptisme, perquè, alliberat de tots els pecats, puguis entrar un dia al cel amb el multituds de creients, per seure a la dreta de l'omniscient Déu des de l'eternitat fins a l'eternitat, mentre tots aquests van a l'infern, que moren sense ser batejats.”

Aleshores, la veu de Ratbod va interrompre el bisbe que parlava.

Va preguntar en la llengua dels seus avantpassats:

«Has dit, sacerdot, que aniré al cel si...» deixar-me batejar? Ara digueu-me, sacerdot, on són els meus pares, que són morts i mai han existit batejat?!”

El terror es va estendre entre les files del grup de sacerdots, perquè l'acte sant havia estat tan inesperadament interromput. El bisbe, completament en l'entusiasme de la conversió, va llançar les paraules:

«Tots ells són amb el diable a l'infern, perquè ells» van morir com a pagans!

Aleshores, Ratbod va donar una puntada de peu a la cassola de fang amb l'aigua beneïda de manera que va caure a terra i va esclatar en fragments. I va llançar les seves paraules lliures a la cara del sacerdot:

«Aleshores vull dir-vos, capellà, que prefereixo anar a els meus pares i el diable a l'infern que amb vosaltres, els sacerdots el cel!

Machine Translated by Google

Any de publicació

1944

Machine Translated by Google

Front Europeu

Com més afecta aquesta guerra els pobles europeus, més més grans són les energies que desperta en aquestes persones i es posa en marxa. Les idees governamentals antiquades desapareixen sota l'impacte d'aquesta guerra com si mai haguessin existit. L'assortiment artificial d'estats del Tractat de Versalles és aixafat, i sota el sofriment i les llàgrimes neix una nova era. Nosaltres mateixos només som una onada en la inundació que posa en moviment els pobles d'Europa. Les idees de raça i socialisme sacsegen els pobles d'Europa i els empenyen cap a noves formes de vida estatal. Sota el l'impacte de l'impuls expansiu bolxevic i la mesquinesa dels bombardejos de l'enemic, la gent de Europa s'està apropant irresistiblement, i una està sorgint un sentiment de comunitat que mai va existir abans en temps passats de l'única prosperitat aparent a Europa. Seria erroni comparar la condició d'Europa amb la que es trobava quan els francesos La Revolució i Napoleó van sacsejar els estats i els pobles. En aquell moment, les onades d'una inundació revolucionària van colpejar un una Europa antiquada i mancada d'idees sota el lideratge del canceller reaccionari Metternich i va destruir el sistema insostenible i buit d'un embolic d'estats europeus

Machine Translated by Google

sota el lideratge austríac. L'Europa actual no es troba en una condició de mera preservació i defensa del passat. En el sentit que ha pres consciència del seu
tradició germànica, trenca les fronteres estatals antiquades i uneix la gent de nou. El vell món està representat per l'enemic a l'oest i a l'est. El capitalisme i el marxisme són només les puntes malaltes de la concepció antiquada del propòsit de la vida i del valor de l'home.

La Nova Europa està portada per l'energia de la
idea revolucionària del socialisme i la raça. Així doncs, es troba simultàniament en una condició de defensa i atac: atac, perquè s'oposa a un món malalt i antiquat amb
un de millor. El socialisme no és només una qüestió domèstica programa del Reich, que s'esforça per un ordre humà basat en la realització, però que també conté -vist més enllà de l'estat- el programa d'un Nou Ordre de
els pobles europeus sobre la base del lliure desenvolupament dels seus valors populars i sobre la base de la seva història assoliment.

El poder de la idea del Reich

A les files de les Waffen-SS avui lluiten holandesos, flamencs, valons, escandinaus, estonians i
Letons, i aviat altres persones vestiran els seus despertats joves amb el mateix uniforme i així formar l'Europa

Machine Translated by Google

Front sota el símbol de les SS, que ha nascut de la necessitat d'aquesta hora i forma la base d'una ordre que ve a Europa. Qui hagi pogut tenir dubtes sobre els punts forts de la idea, és corregit quan ho fa avui coneix holandesos o estonians de les Waffen-SS, que són campions més fanàtics i decidits de la idea del Reich que molts alemanys dins del Reich. Així trobem el reconeixement que el servei d'aquests homes a l'est és el bany d'acer de la idea del Reich. Els homes que han lluitat allà amb les SS alemanyes del Reich contra els bolxevics, ho han deixat tot enrere, tots els prejudicis que encara dificulten els seus contemporanis que no han compartit l'experiència única i difícil del front. En la lluita contra el nostre oponent més difícil, la idea del Reich en tota la seva bellesa radiant, ha reneixit. Està sorgint un sentiment europeu de comunitat que ja no coneix les vacil·lacions dels polítics atrapats en el vell estat teories. Aquests líders i homes de les SS voluntaris europeus són l'avantguarda del front europeu. Els encanta la seva pàtria, i perquè estimen aquesta pàtria i li són lleials en el fons, ho volen com a premi de guerra un món nou, organitzat per un Reich fort que només ell pot salvar la seva pàtria i protegir el cos viu del seu poble. Certament, aquests homes fan minories en el seu poble. La història del món, però, és

Machine Translated by Google

sempre fet pels pocs homes que tenen el coratge d'atrevir-se a allò nou. Els vacil·lants només arriben més tard. Cal fullejar la història familiar d'un d'aquests voluntaris per sentir com de poderosa és la idea del Reich
aquest jove. Hi ha, per exemple, un flamenc. Combat a les files de les Waffen-SS. El seu pare és un administrador colonial belga d'alt rang i ara està al servei anglès; el seu avi era membre de les forces armades belgues
parlament, un representant fanàtic de la cultura francesa contra l'oposició flamenca de la seva pròpia pàtria. El nét abraça el Reich i Adolf Hitler. Quina ruptura d'era es declara! Quina forta atracció és
posseït per la personalitat del Führer! Com
poderoses són les paraules de la sang i de les idees del Reich, que els joves d'aquest poble es declaren disposats a morir per aquest Reich, del qual han viscut els seus avantpassats separats durant dècades, sí durant segles!

La tasca europea de les SS

Per tant, les SS estan creixent cada cop més en la seva Tasca europea: Reuneix la joventut europea desperta en la lluita contra el bolxevisme i les plutocràcies jueves. Qui pensi que, per tant, les SS
perd el seu caràcter original o s'allunya de l'estricte
els principis del Reich no entenen el

Machine Translated by Google

idea revolucionària del nacionalsocialisme, que traspassa les fronteres dels estats nació. Ningú a Europa avui dia creu, independentment de com acabi la guerra, en el retorn del sistema estatal artificial de Versalles, que

deu la seva existència únicament a la interferència anglesa en els afers europeus. És comprensible que, a través de l'impacte d'aquesta guerra, s'esborri la capa d'un desenvolupament històric, que sovint només ha durat unes poques dècades

i ara les arrels comunes de la família europea de

gent torna a sortir a la llum. El fet de l'errada germànica i l'antic assentament germànic entre

el mar Bàltic i el mar Negre fins a l'oceà Atlàntic

i el nord d'Àfrica ha format la unitat de sang d'Europa

i va crear aquesta gent sorgint sobre aquesta mateixa base.

Amèrica i Anglaterra no tenen cap programa genuí per a un Nou Ordre polític del continent europeu. Ells

veuen Europa ja avui només com una colònia, cosa que ells

tenen la intenció d'explotar econòmicament. El bolxevisme té tan poc a oferir a Europa en idees. El marxisme no reconeix cap poble real, tan poc com pot acceptar el concepte de sang

al seu diccionari. Només el nacionalsocialisme afirma la

arrels de cada poble genuí. Sap que només aquell que és

lleial a la seva pàtria pot ser lleial al Reich. El socialisme revolucionari d'Adolf Hitler significa per a Europa

no només una regulació de les relacions de la Unió Europea

Machine Translated by Google

gent entre si sobre la base de la lluita actual.
Només de la visió del món d'aquest moviment emergeix la força creativa de la rica plenitud de possibles vincles dels pobles i les nacions d'Europa amb el lideratge d'un
Reich fort. Cal veure clarament que un ordre interior i exterior d'Europa només pot sorgir de les profunditats de la visió nacionalsocialista de la història. Les SS ja formen avui l'anell de ferro d'aquells homes que anhelen
cors apassionats pel Nou Ordre d'Europa sota el
lideratge d'un centre germànic fort. Sense la participació d'aquests homes, el nou no pot sorgir. És com si el nostre continent estigués sacsejat per una febre alta; és el
dolor de part d'una nova era, que vol sorgir del
fonament de la comunitat de sang de la família europea dels pobles i d'un ordre socialista de la seva vida en comú.

Sigui quin sigui el camí que el destí ens porti cap a aquesta meta i siguin quins siguin els contratemps que encara ens esperen, l'objectiu en si mateix roman fix. És l'únic objectiu pel qual val la pena viure i lluitar. Les SS ho saben
s'ha de fer tot el possible perquè els camarades de
l'Orient europeu creix juntament amb ell fins a convertir-se en un comunitat de lluita com les de l'oest.
Tractament intel·ligent, cal una gran mesura d'habilitat utilitzat per aconseguir aquest objectiu. Les SS romanen

Machine Translated by Google

inflexible en els seus principis, en la realització de les seves tasques pràctiques, creativa i generosa. Ha de ser prou flexible per tractar cada poble segons la seva naturalesa i història. Ha de ser la nostra tasca formar l'Europa

els joves s'uneixen en un front dur i decidit. L'enemic occidental no està disposat a morir per un món superior, perquè no el reconeix. L'enemic de l'est només ha portat a la gent supressió i degradació.

Si hi ha valors humans inalienables, aleshores són defensat pel front de l'exèrcit alemany. Al nostre costat hi ha una nova idea. Al nostre costat, finalment, cal inclinar la balança del destí, si ens mantenim ferms i conscients de la tota la responsabilitat històrica d'aquesta lluita.

Machine Translated by Google

Qui es pot casar jove?

per J. Mayerhofer

Quan els joves de les SS de la sala van començar a parlar sobre les noies, normalment no era gaire apropiat. Avui sí que ho era diferent. Va ser una conversa seriosa i ho va seguir sent.

Això va ser perquè a un company de pis més gran li havien donat un llibre per a Nadal, que contenia diverses notícies importants sobre la vida saviesa, algunes de les quals va transmetre als més joves perquè reflexionessin. Era un llibre del Lower, de 80 anys L'autor saxó Gustav Frenssen titulat "Vorland". El l'autor es referia a la terra encara no guanyada davant dels dics, la "terra nova", però més enllà d'això també a la racial i moral futur del nostre poble.

Hans, el camarada més gran, va sorprendre els joves —que sovint parlaven frívolament sobre les dones i l'amor— en una hora favorable. Era diumenge després de dinar, el moment de la "tranquil·litat abans de la tempesta" abans d'anar a la ciutat. Hans primer llegeix-los això:

«El jove T. es volia casar i va dir a un amic: "Jo" tinc un cosí amb 3000 marcs. Aleshores se'n va anar i es va casar amb ella. El jove B. i el seu amic van veure dues noies caminant davant d'ells de camí al ball. Ells va decidir que el seu amic s'enduria el curt per ballar i vi i ell agafaria l'alt, a qui més tard

Machine Translated by Google

casat. El jove S. desitjava una esposa. Un dia va veure una finestra oberta i es va acabar casant amb la noia que havia la va deixar oberta. El jove R. inicialment anhelava el veïna de l'esquerra, però quan ella va fugir d'ell, Va agafar el de la dreta. Allò que s'uneix d'aquesta manera s'anomena sagrament pels catòlics església - en bon alemany això significa un secret de Déu ho faré. Els protestants diuen: «El que Déu ha unit...» Jo crec que són simplement coincidències, i la meitat d'elles desafortunades, que passen als joves que no són correctament ensenyats pels pares, els professors o l'estat, i que ells mateixos, tot i que són adults, no han els van obrir els ulls."

«Tots aneu al poble cada diumenge», va dir en Hans. i els va dir: «i si el sergent major no hi fos, correríeu cap a les dones cada dia, a qui sí que feu ni tan sols un respecte particular, amb poques excepcions. Només recordeu les circumstàncies de com us vau conèixer, i si per fent-ho pots extreure dels vilatans el judici: «Els homes de les SS saben el que volen amb les noies». No només volen..., sinó que també són selectius i tenen gust i sensació de neteja, que és la meitat de caràcter.' - Aquesta o aquella qualitat, altrament, 'No Gràcies."

En Hans les havia reduït a la mida adequada. Però també havia els van madurar interiorment alhora. Aleshores

Machine Translated by Google

van fer crítiques basades en el que sabien els uns dels altres. Els que més o menys superaven la prova gaudien deixant-se portar pels "enxampats" en broma. Els "infractors" es deixaven despentinar els cabells de diumenge sense resistència o que es freguessin les orelles encara més vermelles del que ja estaven de vergonya. Hans estava content del bon cor dels joves, que podia ser influenciat per paraules enèrgiques.

«Ara escolteu aquest passatge», va dir, i va llegir una altra secció:

"El jove, fins i tot el més profund i seriós un, té entre 24 i 28 anys, quan selecciona la seva parella per a la resta de la seva vida - en el seu encara no ser madur, encara inconscient de la seva pròpia essència, i encara ho fa no coneixen la vida i el món. Tothom qui coneix el tota la vida humana sap que un home de 37 anys és totalment diferent que un home de 27 anys."

«Com que és així —segons Frenssen— el jove de 27 anys pren les decisions més importants de la seva vida, la decisió més important de la seva vida... saps quina és?
- i normalment no reconeix allò que és realment valuós dones joves, les que hi són amb colors senzills, bonica, forta, silenciosa i profunda, creada per la natura i raça especialment per ser les mares i criadores de la nostra raça; més aviat tendeixen molt més, segons les seves naturalesa immadura, cap a aquells que brillen de colors

Machine Translated by Google

amb petits talents i trucs, que s'hi acosten amb petits encants superficials.

"Quan aquests homes de la mena més valuosa, es van casar, maduren al llarg dels anys, reconeixen, més clarament any rere any, el tipus de dones que són valuosos, els anhelen i els desitgen, o aviat els tindran afers amorosos secrets. I aquestes noies valuoses, d'altra banda d'altra banda, ja que experimenten que no són seleccionats pels joves, i ells mateixos no poden ni ho fan volen viure sense amor, i són, segons els seus pròpia naturalesa valuosa, atreta per aquests valuosos, homes madurs, segueixen el seu desig d'amor. I així, d'aquesta manera, feu d'una banda aquests homes valuosos viuen en matrimonis arruïnats, cosa que els perjudica molt productivitat i, d'altra banda, aquests valuosos les dones o bé viuen sense amor en constant descontentament, o romanen (la majoria) durant tota la floració i període fèrtil de la seva vida un ésser estimat sense fills. Això la condició està plena de problemes des del punt de vista humà, i del poble un de gran dany."

"Ple de problemes des del punt de vista humà, i del folklòric de gran dany», va repetir Hans amb èmfasi.

Després que va acabar, va romandre en silenci una estona. Però llavors algú va intervenir: "Però no podem esperar tant? Quants anys tens, Hans? Fins als trenta? Gairebé...

Machine Translated by Google

edat mitjana! El Reichsführer de les SS, però, vol que ens casem joves!

«M'esperava aquesta objecció», va respondre Hans. «L'autor Frenssen no volia dir que no s'hagués de casar abans dels 37 anys, sinó que vol que el jove faci tot el possible, tan aviat com sigui possible, per prendre consciència dels veritables valors humans, cosa que naturalment va de la mà del treball en vosaltres mateixos. "Home, convertiu-vos en essencials!" va dir un

va dir una vegada un home important.

«Penseu que el Reichsführer volia que us caséssiu joves perquè poguéssiu casar-vos sense rumb? I perquè només obríssiu els ulls després? Penseu que el Reichsführer us va donar llicència per a la frivolitat? Us enganyaríeu a vosaltres mateixos. És una carta de confiança! El Reichsführer pensa que vosaltres, com a homes de les SS, sou prou dignes i madurs per lluitar per Alemanya i, si cal, per morir. Però si això us pot exigir, també se us pot confiar que donareu nova vida a Alemanya. El Reichsführer no vol avalar cada aventura amorosa primitiva. Pensa, quan us desitja un matrimoni precoç,...»

sobre Alemanya, sobre els nens, però també pensa per sobre tot sobre el valor d'aquests nens! Si avui tenim centenars de receptors de Fulles de Roure, milers de Cavallers Destinataris de la creu i centenars de milers d'altres soldats condecorats, a més del material en brut, que també tenim, llavors només cal reflexionar sobre on és tot això

Machine Translated by Google

d'on ve! Avui sou com us van crear els vostres pares, i això vol dir com eren els vostres pares. Els futurs nois i les noies, homes i dones, seran com les crieu, això vol dir com sou vosaltres i com són les vostres filles també.

"I com que el temps d'un soldat a la guerra no permet malgastar, així no has de perdre el teu temps. - Pots Parla seriosament amb la teva noia sobre aquestes coses, com ara jo parlar amb tu? Si no, si són massa ximples o tous per a això, aleshores deixa'ls marxar de bon grat. - Però si es posen seriosos i tranquils quan els ho dius, i si et miren ulls, aleshores hi ha alguna cosa. Però mai deixis de provar ells i, per tant, vosaltres mateixos una vegada i una altra."

Un dels joves va dir: «Em resulta molt difícil resoldre adequadament aquesta decisió vital tan important l'elecció correcta de la dona. I per tant, trobo la idea de Frenssens de només casar-se tard, molt bé." Aleshores es van portar els passis a l'habitació.

«Preparеu-vos, nois», va exclamar en Hans, «Tenim el mateix» camí per a alguns camins, perquè puguem acabar la nostra conversa."

Van sortir del quarter a l'aire lliure. Havia caigut neu fresca i la terra feia una olor molt pura. Van baixar junts un turó on tenien els seus allotjaments es trobaven, davant seu un paisatge ricament integrat la vida immortal del qual romania protegida sota una neu cristal·lina manta.

Machine Translated by Google

«No hi ha dubte que precisament l'home nòrdic madura més tard que l'home de l'est o del sud, sobretot si per maduresa també s'entén maduresa de caràcter, esperit i solidesa. Cos i ànima són, segons la nostra creença, en essència un i, per tant, van junts. En si mateix, un matrimoni posterior és natural per a l'home nòrdic valuós. Però no cal que us digui que avui ens trobem en la lluita més difícil per la nostra existència racial des del començament de la història del nostre poble. Els nostres pares i avis generalment tenien massa pocs

nens, la gent hostil, en canvi, en tenien quatre o cinc vegades més! I ara, en mig segle, una segona guerra ja suposa un sacrifici del nostre torrent sanguini. Per tant, hem d'escurçar el període de temps entre generacions. Nosaltres no tinc cap altra opció i no és comprensible consideracions haurien d'evitar-ho. Hem de procurar, al contrari, que el jove, ja d'hora, sàpiga i es pren seriosament el seu deure. I el complim mitjançant l'ajuda mútua en aquesta tasca. Aquells de caràcter similar entre els vells i els joves s'han d'ajudar els uns als altres amb consells i amb acció. El primer és, és clar, del l'interès més apassionat per vosaltres mateixos, és a dir, el reconeixement que la tasca de seleccionar la dona és l'única cosa això és realment important, perquè tot vagi bé per si mateix. El fonament de la selecció de la dona, però, és igualtat de naixement, és a dir, pertànyer a la mateixa raça,

Machine Translated by Google

i dins de la mateixa raça o raça també compatibilitat en els trets més importants del caràcter i de l'esperit."

"La joventut d'avui als 20 anys, però també per falta de temps..." raons determinades, és tan poc clar i indecís en «qüestions d'amor i matrimoni», va continuar Hans. «Però, com pot ser diferent mentre els mitjans de comunicació hagin estat inundats durant tant de temps amb tantes idees frívoles sobre aquestes coses per satisfer la curiositat i la luxúria de les masses irreflexives? Pot ser diferent si les nostres noies es pinten i es donen aires seguint l'exemple de les estrelles de cinema? Pot ser diferent mentre el noi alemany pensi que la seva noia ha de semblar exactament aquesta o aquella estrella de cinema, i viceversa, si la noia alemanya selecciona el seu «tipus» entre les estrelles de cinema? Pot la joventut entendre quin és el sentiment nòrdic entre noi i noia, entre home i dona, si durant tot el dia només balbuceja i xiula cançons d'èxit estúpides, taral·leja i fa s'encorba, en lloc de cantar cançons d'amor i folklòriques alemanyes, ballar alemany i nodrir una vida social alemanya animada? Només quan tornem a tenir una cultura popular comuna i natural i una vida comunitària natural -netejada de l'estranger- en el

clans, pobles i viles, quan tot funciona
junts per promoure i vetllar pel veritable amor de
la joventut del poble, quan les celebracions de casament tornen
es convertiran en celebracions populars significatives, fins i tot els
Els joves de 20 anys probablement saben força bé què fan

Machine Translated by Google

haurien d'estimar i què haurien d'evitar, i també sabran què són la responsabilitat envers els avantpassats, la igualtat de naixement i la criança. I trobaran les mateixes idees entre els seus parents i coneguts, tal com va ser amb els nostres avantpassats fa mil·lennis. Llegiu a les sagues, aquí teniu les "imatges de temps millors" que canta la nostra cançó de lleialtat! Esteu cridats a despertar de nou aquestes imatges enfonsades a una nova vida, ja que produïu fills de *tant* valor, amb els quals només l'emergència

d'una cultura formada pels nòrdics d'aquest tipus es pot aconseguir. I què?

no ho oblideu, perquè necessiteu mares que puguin aconseguir criar els fills en l'esperit d'aquesta cultura i preservar el folklore viu que li pertany."

En Hans havia acabat el seu sermó dominical. Es va aturar i el grup va fer el mateix amb ell. Van mirar a la distància i van descobrir la neu a prop. Les seves mans càlides la van agafar i aviat les boles de neu van ser...
volant.

Després d'una intensa batalla de boles de neu, es van acomiadar i van anar cadascú pel seu camí. Un dels joves es va quedar amb en Hans, i probablement tots dos es van tocar
sobre moltes més preguntes.

Machine Translated by Google

La teva vida pertany a la teva gent!

per H. Kl.

Al diari i les pertinences d'un home de les SS que va matar ell mateix, sovint es repeteix la frase següent: «La meva vida ja no té valor!” Què volia dir amb això, i va fer Té dret a parlar així?

L'home de les SS tenia 21 anys. El seu amor, que havia el va lligar amb dues noies diferents, una rere l'altra, no era de mena frívola. Havia buscat una cosa que valgués la pena unió, una esposa igualitària, que li donaria salut fills en un matrimoni durador. Va renunciar a la primera nena quan les proves mèdiques van mostrar clarament que la noia romandria infèrtil. Però llavors, quan un nou amor estimat l'havia lligat a una altra noia, va saber a l'hospital que ell *mateix* per culpa seva s'havia tornat estèril.
Des de llavors, la sentència sobre la manca de propòsit del seu la vida es repetia sovint en els seus escrits, i que ell havia va perdre tot el que havia viscut, estimat i pel qual havia lluitat: el perpetuació en els seus fills.

El que vol aconseguir aquest home de les SS a través del seu suïcidi? Volia compensar el seu autoinfligit infertilitat o volia escapar d'una existència sense fills, que li semblava pobre i buit?

Machine Translated by Google

Deixem amb molt de gust l'examen d'aquestes qüestions als psiquiatres. Per a nosaltres, els homes de les SS, en aquest cas, com en tots els casos de suïcidi, només una pregunta és necessària i important: l'acte va ajudar o perjudicar el poble?

Ningú pot negar que l'acció de l'home de les SS que s'esmenta aquí va causar un dany greu al poble. Perquè a través d'ella no es va expiar ni es va reparar res. Ben al contrari: l'home de les SS no només va privar el seu poble de
descendència, però amb la seva pròpia mort també la va privar de ell mateix i de la seva pròpia força de treball i força de lluita. Per tant, va augmentar la seva culpa.

Pot haver-hi casos en què una gran culpa només pot ser expiat per la mort. Després hi ha el cas en què
la vida continuada de la persona culpable pot significar una càrrega insuportable per a la comunitat. En tots els altres casos només hi ha una expiació i reconciliació, és a dir
l'esforç total de la vida per a la comunitat.

En la seva ordre del 19 de març de 1939, el Reichsführer de les SS clarament va prendre posició de suïcidi. Diu:

"Com a màxim, el 15% dels suïcidis es cometen per motius"

que es pot acceptar, per exemple la fi de la vida
després d'un delicte que perjudica la comunitat i entela
honor. El 85% dels suïcidis, però, es cometen per
raons que mai es poden acceptar, com ara la por de
càstig, por d'una prova, després d'una amonestació d'un
superior, després d'una discussió amb els pares, després de la

Machine Translated by Google

dissolució d'un compromís, per gelosia, després d'un amors desafortunats, etc.

«Els suïcidis d'aquest tipus no tenen res a veure amb l'heroisme» o esperit heroic. Els veiem nosaltres, els homes de les SS, com una fugida, com una deserció de la lluita i de la vida mateixa.

«Les SS mai no havien tingut comprensió per la gent que evitar la lluita. Per tant, decreto que en tots els casos on i investigació iniciada pel superior determina clarament que el motiu del suïcidi no es pot acceptar que no es notifiqui la mort de l'home, i que les SS no participen en la enterrament."

La teva vida no et pertany a tu, sinó a la teva gent.

Machine Translated by Google

Allò pel que lluitem és la protecció de l'existència i proliferació de la nostra raça i del nostre poble, l'alimentació dels seus fills i la conservació de la puresa la sang, la llibertat i la independència de pàtria, perquè el nostre poble pugui madurar cap a la compliment de l'objectiu que li va assignar el creador de l'univers.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Cal superar el "punt mort"

El missatge de la següent carta d'una empresa líder s'ha d'entendre literalment. S'aplica a tu i jo i tots nosaltres molt personalment.

...Malgrat aquests dies difícils, mirem cap al futur amb confiança. Però un pensament que em preocupa sovint em preocupa, és a dir, que massa pocs europeus tenen completament clar tot el que passa, en el sentit últim naturalesa absolutament incondicional d'aquesta guerra. Certament ho és s'escampa cada cop més. Però tota la severitat de la guerra només abasta massa pocs.

El bolxevic vol venir a occident, i amb ell cavalca la mort - per a tots nosaltres, sense excepció. Lluitem per existència o inexistència - tots nosaltres, nosaltres al Reich i a totes les terres europees. El que ens amenaça des de l'est és l'aniquilació total; el bolxevisme és l'absolut negació històrica de tot allò que som, independentment de com se l'anomeni. I el rus és fort, sobretot en allò que abans sempre havia resolt conflictes: en l'esperit. Està tan fantàsticament sa; ni tan sols el verí bolxevic li pot fer mal. En canvi, té l'efecte d'un bacteri, que estableix l'anterior

Machine Translated by Google

forces latents en moviment, que després segueixen cegament però irresistiblement una llei interna.

El bolxevisme és un esdeveniment realment important en els països anteriorment pobres Història russa, quelcom que històricament s'ha mogut - i encara es mou - la gran massa d'aquest poble gegant. Els russos entren en aquesta guerra sense obstacles. Portem amb nosaltres un ric llegat, que ens carrega.

És com va dir una vegada el Führer: l'últim batalló triomfa; en altres paraules, qui dispara l'últim tret guanya, independentment de com estigui el partit o d'on es dispari aquest últim tret. Qui tingui la seva arma a punt per disparar i apuntant a l'oponent cinc minuts després dotze, ha guanyat, fins i tot si s'enfronta sol a un mil.

Vaig deixar enrere setmanes molt amargues, setmanes plenes d'experiències horribles. Però nosaltres, els soldats aquí a l'est, experimentem una una gran autoconsciència i sobrietat sobre nosaltres mateixos. Ens tornem més nets, millors, més durs i més saludables aquí. Els soldats que ja han resistit durant més de dos anys a Rússia són els millors homes del nostre poble, amb diferència el millor. És així: ja no s'hauria d'entrenar el reclutes en barracons alemanys amb dutxes, llits, armariets, etc., però en nius bruts russos o polonesos. Ja no s'haurien de reunir les divisions a l'oest Europa, sinó també a la Rússia soviètica i a Polònia.

Machine Translated by Google

Recentment vaig recollir dos soldats que s'havien separat de les seves unitats. Deu dies abans havien estat a La Haia. És completament evident que no es pot esperar gaire d'aquesta gent al principi, independentment de...
de com d'equipats puguin estar. Però és una llàstima tot el que es perd a les primeres batalles. Aquest punt de vista es parla sobre més i més. Fins i tot unitats que han estat a la pàtria durant un període més llarg per descansar o reciclar-se són ja no són tan bons com serien si mai no ho haguessin fet hi ha estat. Primer cal superar el "punt mort": cal desaprendre a mirar enrere, cal aprendre que el camí cap a la vida real i veritable només condueix pel desviament de la derrota de l'enemic, que no hi ha retorn.

La pàtria és massa bonica per a nosaltres; ens fa emmalaltir, fluix i feble. Això no té res a veure amb la moral a casa. Però amb l'efecte de la seguretat i la decència a tota la nostra vida i el nostre ésser; això és el que ens fa tan malalt quan mirem enrere a la misèria russa, a la solitud i desolació d'una demanda implacable, que -tan absoluta- probablement només s'ha fet a la Atenesos en la seva lluita contra Esparta o Cèsar en la seva batalla contra Vercingetòrix.

Cal entendre que, fins i tot completament emocionalment, altrament hom sucumbeix a la tremenda pressió que recau sobre un espiritualment. Si algú entén això,

Machine Translated by Google

llavors la pressió desapareix immediatament. En el seu lloc ve una voluntat activa i glacial d'enfrontar-se a l'enemic i derrotar-lo a qualsevol preu. Durant les meves missions he familiaritzar-se amb divisions molt diverses, les que han estat a Rússia sense interrupció des del 1940, els que es van formar a Alemanya durant la guerra, i els muntats a França. Els últims tenen el el moment més difícil per acostumar-se a naturalesa incondicional de la terra russa per tal de aconseguir una visió clara de les gegantines possibilitats d'aquests espais, que allà esperen la creativitat europea.

Els brunzeix al cap: “Aleshores a França!”, en canvi de dir: "Aquí estic, aquí em quedo, i si no és agradable aquí, llavors serà agradable, per això sóc, qui sóc! Massa pocs, malauradament, diuen això últim. Si poguéssim mossegar fermament la terra russa... els soviètics ho farien mai ens espanta. Però malauradament, massa pocs mosseguen fermament aquí baix; somien amb la fi de la guerra a casa, però no sobre el final de la guerra com a home lliure a l'est. I això és una gran llàstima. S'ha d'arribar a això. A en aquell moment el rus pot disposar-se a fer el que vulgui li agrada; no farà ni un pas endavant…

Machine Translated by Google

Si veiem el vell món caure en ruïnes, no ho fem preguntar massa si molt de valor, molt del que és irreemplaçable, també es destrueix! Això entristeix a un i debilita la força de la resistència. En comptes d'això, deixem-nos preguntar-nos si encara sentim una espurna de la força interior que ens permet reconstruir Reich de la nostra carn i sang. Si aquest és el cas, i Sé que els millors entre nosaltres posseeixen aquesta fe ferma... llavors també tindrem la força per reconstruir el gran treballa allà on cap vell mur encara no ens impedeix - en el espais de l'est i sobre les ruïnes de l'oest. El catedrals van caure; la seva santa mesura perdura indestructible a la nostra sang. Així som lliures per a la lluita i més tard serà lliure, segons la mesura eterna, per construir les noves ciutadelles d'un nou temps.

***

Ser senzill i natural

és l'objectiu més alt i definitiu.

\- Nietzsche

Machine Translated by Google

L'home és superior a la matèria si s'hi oposa amb una gran portament i cap massa o gran massa externa és concebible una força que no pot ser superada per l'espiritual força. I d'això qualsevol que sigui capaç pot arriben a la conclusió que en els homes, els homes de veritat, els valors són viu que no pot ser destruït per projectils ni per muntanyes d'explosius.

- Ernst Jünger

Machine Translated by Google

El Cor Etern

El camí de tornada, així és com anomenàvem el camí del mares i pares, els pares que havien perdut un fill, sovint el seu únic; el camí que se suposa que els ha de conduir fora de la desesperació i la soledat de tornada a la vida. Frau Marianne Harmitz de Saettin descriu una trobada amb un soldat de primera línia que informa del retorn d'una mare així:

Va ser al tren. Entre els viatgers hi seu un jove soldat. Els seus cabells s'havien tornat grisos. Té ferides amb cicatrius a la cara i arrugues que només li apareixen per un gran xoc. Viatjava de permís, durant sis setmanes, com va dir, i com que algú li va preguntar com era possible una baixa tan llarga, a poc a poc va començar a parlar.

L'home greument ferit havia vingut de Stalingrad... on havia participat en la difícil batalla gairebé fins a el final - en avió cap a la pàtria i un hospital a Viena. Una recepció que fins i tot ens va fer plorar a nosaltres, els homes endurits. Amor, cura, flors i simpatia increïbles. En el al llit següent hi ha el meu amic i camarada. Al seu costat, silenciós i heroic, seu la seva mare, que veu el seu únic fill començant pel camí cap a aquella terra ampla i desconeguda. A través de part meva, el camarada H., que havia perdut un braç i tots dos peus.

Machine Translated by Google

Està sol. Mai ningú veu familiars al seu costat del llit. Preocupat i amb silenciosa simpatia, els seus ulls es posen en el la cara de la mare. Ho sent, i una banda invisible de la comprensió li envolta el cor.

«Qui és aquest jove?», em pregunta de sobte.

«Un home i camarada irreprotxable», responc.

«Sol?»

«Malauradament, sí, i pobre.»

Ella es queda en silenci. Reflexiono sobre què són aquestes preguntes... a aquesta hora - probablement dolenta. Sé que té una gran granja, que el seu marit és mort, i que allà, al costat de ella, el fill, l'hereu, el portador del nom, està a punt de marxar en el seu darrer viatge. La seva vida s'esvaeix cada cop més. Ella li agafa la mà, que es fa cada cop més pesada. I hom sent que la sang del seu cor retrocedeix, que ella sent que la seva vida s'esvaeix amb la del seu fill, que va ser el contingut de la seva vida i la seva primera i última realització. En silenci, encara agafa la mà quan ja és freda; jeiem en silenci i no ens atrevim a respirar.

Aleshores s'aixeca i s'acosta a la nostra camarada, que observa amb els ulls ben oberts. Estenen les mans. Ella sent què se suposa que significa la pressió càlida: el seu interior simpatia.

«Ara tinc una petició per fer-te, estimat amic. Vas ser l'amic del meu fill; que et pugui prendre per a mi

fill? Tot et pertanyerà, tot...!" És com un sanglot.

Maldestrament, intenta besar-li la mà. I tartamudeja el seu agraïment. «Això», així acaba l'informe del soldat, «és el que jo experimentat, i sé per què torno al front quan s'acabi el meu permís."

Havia vist el cor etern d'Alemanya: l'alemany mare. La va veure superar la mort en el seu millor moment moment.

Machine Translated by Google

Les mans trencades

El mestre Riemenschneider estava sol al seu taller. El crepuscle queia suaument sobre les figures que semblaven omplir-se suaument de vida a la darrera llum del dia. Tilman va mantenir el seu mans inquietes quietes i els seus ulls van tornar a abraçar el feina últimament. Es va aixecar i va anar a tota velocitat cap a l'estàtua de la Madonna i -com ho havia fet tantes vegades abans- li va aparèixer de nou que no s'enfrontava a un mort fusteria, però un ésser misteriosament colpejant. Una vegada va va tornar a sentir les cortines que queien suaument de la peça de vestir, va notar un peculiar i familiar calfred que li recorreia el cos, que sempre li venia al cap quan començava a tallar un rostre amorós i íntim de la fusta suau i fragant dels boscos autòctons. A la feina sempre li agradava ser sol i no estava lligat ni pel temps ni per l'hora. Tot el que va veure i estimar o odiar a la seva vida, ell simplement va prendre a les seves mans per tal que es convertís en un nou estar fora de pedra o fusta i alleujat del dia a dia viure. Per a les seves esposes no ha estat fàcil viure al seu costat. S'havia casat tres vegades, però la mort havia estat un convidat comú i havia continuat aferrant-se al que creia posseir totalment. De vegades li semblava que era culpable, com si hagués deixat que la vida de les seves dones, que havia estat tan

Machine Translated by Google

especial per a ell, flueixen massa a través de les seves mans cap a la seva feina. Sempre havien estat com fonts per a ell, des de amb el qual podia obtenir força i alegria i, de vegades, també una mica de pau. Però no havien marxat realment, i això era una bona i reconfortant certesa per al mestre.

La bellesa i l'aristocràcia van sorgir del material. Ell havia va complir una llei no escrita; nascut del no-res, havia va fer visibles la creació i la fe en la vida en criatures mudes.

Ha passat molt de temps des del difícil moment d'aprenent al punt àlgid de la seva obra. Havia vist molta gent i països. Oh, el món era ampli i l'anhel era creixia com més ho bevia. Però gradualment la pau fins i tot li va venir al cap. Würzburg va envoltar inquietud de la seva sang. Aquí estava protegit.

El mestre va reflexionar tranquil·lament sobre tot plegat i llavors es va adonar que el temps passat del camperol- el despertar va ser com un gran riu en què va anar a parar el seu anhel podria fluir.

Els seus pensaments van tornar a recórrer el tresor sales dels capatassos eclesiàstics, a través del aspirants murs de pilars de les altes catedrals, en totes elles eren les seves escultures, monuments, altars, estàtues d'apòstols. Dempeus en aquests poderosos boscos de pedra, sempre hi era feliç, i admirava els mestres d'obres de la país que desafiantment va apilar aquestes estructures al

Machine Translated by Google

cel. També li agradaven les campanes que ressonaven per la vasta terra amb els seus tons greus.

Però alguna cosa estranya havia viscut involuntàriament dins d'ell ell i ara va trencar el pas. Per què els sacerdots van penjar Or holandès i ornaments de colors allà dins? Per què cantaven oracions estrangeres a Déu? Per què els diners dringaven a les caixes semblaven ser el més important per als esglésies? Aleshores es va apoderar de Riemenschneider una angoixa salvatge. Va tancar les mans beneïdes en punys poderosos. Com sovint els clergues l'havien obligat a formar coses que les seves mans eren reticents a fer. Tot i així, he anat com volia, no em van poder obligar; i mentre ell pensava, un la guspira freda li va augmentar als ulls. Havia fet servir el persones que l'envoltaven dia a dia com a models per a la seva obra. Dones del camp, nens de la ciutat, homes dels tallers i de les terres de conreu: havia col·locat els als altars, i l'Església els havia donat noms estrangers.

El prelat del príncep-bisbe de Würzburg va portar el mestre un nou ordre. Riemenschneider és malhumorat la resposta va aguditzar les orelles. Aleshores va esclatar impacient i sense control d'ell: "A la ciutat corre un rumor es va estendre, però no vull creure... Mestre Riemenschneider! En tot moment els poders infernals han

Machine Translated by Google

tenien el seu lloc dins teu. Com si no podries col·locar els encarnat l'Anticrist dins dels sants altars?"

Pressionat i molt sorprès, el mestre va preguntar: "On... on és l'Anticrist, Reverend Senyor?"

Va ficar les mans pàl·lides a les mànigues amples del seu sotana i va dir fredament, una mica menyspreador:

"A les cantonades dels vostres altars, camperols ajupits amb cares vulgars, i has esculpit una figura força distingida rostre de Judes al Heiligenblutaltar a Rothenburg, perquè pogués ser Sant Joan. I en tots els creus on falten els lladres, i", els seus ulls es van aixecar el mestre i es va inclinar endavant: "i totes les Mares de Déu portes la cara de la teva jove esposa Elisa."

El mestre va fer al reverend un somriure lleuger i fred, va aixecar les mans primes en senyal de negativa i va dir: "Sí, sí, jo saps què vols dir: ...I encara avui la marca d'infàmia, els primers humans nus, estan drets alegre i innocent al portal de la Marienkirche. Jo sé què penses de la meva feina, estàs dient que jo no em vaig cenyir a les Sagrades Escriptures. Ara he arribat a saber que és molt arriscat submergir-se massa profundament en les Sagrades Escriptures. Acabo de deixar de banda roba falsa que has embolicat la gent i ara això t'està molestant, perquè veus el veritat."

Machine Translated by Google

"Compte, Mestre conseller, tallador de fusta de la santa i única Església, ella té el sagrament del Senyor, es manté intacta per sobre de totes les persones. Continua sent un servent seu!"

No et converteixis en un sequaç del diable i els seus lacais!

El mestre no va respondre res, sinó que va mirar el prelat llargament i amb menyspreu. Quan la pesada porta de roure es va tancar de cop darrere l'eclesiàstic que marxava, Riemenschneider va saber que la primera gran biga del

El pont que havia creuat durant dècades s'havia trencat.

Tilman Riemenschneider feia uns dies que era al país. Va visitar amics i camarades dels quals sabia que estaven afiliats a la clandestinitat

organització de resistència camperola. La revolta silenciosa es va estendre com el foc. La necessitat dels camperols va créixer. Però Tilman Riemenschneider es va posicionar amb ells.

A dalt de la muralla de la ciutat de Würzburg, els camperols-

els caps havien estat drets durant hores esperant

exèrcits camperols que havien d'arribar a la ciutat. Fins a la rebel·lió s'havien amagat. Quan van sonar les campanes d'alarma van sortir de sobte i van organitzar silenciosament les seves homes. Els seus assumptes estaven bé ara. L'arquebisbe havia va fugir, devia haver-se adonat que el seu joc havia acabat. Aviat Els camperols havien de venir. El vent els colpejava la cara com un puny fred. La nit es va fer fresca i llarga. Bermetter

Machine Translated by Google

es va acostar a Riemenschneider: "Es triga molt de temps
temps, la marxa de l'exèrcit cap a Würzburg."

La foscor, la fredor i l'espera creixien contínuament
junts més opressius, més aclaparadors.

Un crit va ressonar a través de la foscor negra. Soroll de cascs.
Un genet corrent. Era el missatger de Mergentheim. Fora del seu
jadejant van estirar paraules, al principi només dues, que
girava bojament:

"Tot s'ha acabat... Tot s'ha acabat!... No queda res"
dels exèrcits camperols." L'informe tartamudejant sobre el
la caiguda de l'últim exèrcit camperol va cremar la seva por.

Res no es movia. L'horror va créixer al voltant dels homes
com si estiguessin envoltats per un mur impenetrable de
flames. Van pensar que s'estaven ofegant. Va ser
insuportable. Aleshores algú va udolar salvatgement, com si només un
Un animal apallissat és capaç de plorar.

Però llavors va esclatar amb fúria. Un líder camperol
la crida va cridar agudament a través de la turbulència de la
desintegració:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Aquí, ràpid, a
cavall, hem de marxar de Würzburg! Quan el bisbe
retorna els vencedors marxaran cap a la ciutat, i després els nostres
les vides s'acabaran. Som fang a les seves sabates! Nosaltres... els
els últims!

Machine Translated by Google

I sorprès per la seva rigidesa: "Què passa, Riemenschneider? Vine!" Molt feble, però dur com el vidre, va respondre:

"He fet gran Würzburg... em quedaré. No canviaré de lloc." cua, i... i... on... aniria... jo?"

Silenci!

Només la tempesta negra de la nit s'apoderava. No hi havia estrelles brillant, cap llum d'esperança escalfava.

Els líders camperols s'ho van repensar. Es van adonar que qualsevol fugida hauria estat innecessària. Tard o tard més tard haurien estat descoberts, o haurien s'han hagut d'amagar als boscos, però possiblement podria morir de fam.

Els darrers líders camperols van aconseguir amagar-se durant tres dies, després van ser descoberts i capturats pels gossos de caça del bisbe.

Es van ajupir encadenats a les masmorres més profundes de la fortalesa de Marienburg, amb els ulls ardents fixats en la foscor espessa. Cap d'ells coneixia els altres. L'aire de la masmorra era pudent i humit.

Tillman Riemenschneider gairebé es va ofegar en el la foscor de la masmorra. Dia a dia passava, pas a pas pas, i moltes nits van passar. Demà era desaparegut i el passat s'havia ensorrat.

Machine Translated by Google

De sobte, es van sentir passos davant de la seva masmorra de pedra, o també podrien ser cadenes. La llum del dia enlluernava Riemenschneider. Va ser empès bruscament cap endavant. El vermell cridaner dels doblets dels botxins cremats a la seva ulls. Va entrar a la sala del jutjat.

Per sobre de la seva humilitat, el tribunal estava entronitzat. Negre, distant i pertanyent a un altre món. En aquell moment temps que ho va saber: Ara arriba la meva collita… el vermell collita.

L'acusació va ser llegida pel batlle de la ciutat. el clergat havia lliurat el mestre al tribunal secular; mantenia les mans netes, ja que com podia ser mans tacades de sang abracen el Sant dels Sants? L'Església era immaculada. Estava per sobre del secular estat que havia de servir-la i l'estat laic havia de dicta la frase:

"Tillman Riemenschneider, escultor, tallador de fusta, ciutat-conseller i exalcalde de la ciutat de Würzburg, és acusat de traïció malvada al seu sobirà i feudal senyor, el noble príncep bisbe de Würzburg. A causa de desobediència i perquè tenia la intenció d'obrir la ciutat a els vergonyosos camperols-heretges, se li dóna la sentència de la mort… Però l'Església..."

Riemenschneider amb prou feines va escoltar. Va mirar a través tot, i a fora va sentir un ocell cantar. Un petit ocell,

Machine Translated by Google

va pensar, m'hauria pogut servir la teva cançó d'ahir i tots els dies a la masmorra, però la lectura de càrrecs i el judici es duia a terme, paraula per paraula, s'hi apropava, el tocava, li agafava el cor com dits de ferro i ho va trencar.

"L'Església és misericordiosa en nom del Senyor, Riemenschneider només serà privat d'una part del seu les possessions seran desposseïdes, i per mitjà de tortura… les seves mans… seran… trencades!

Podria brillar el sol... bufava el vent? Els arbres tenen dret a xiuxiuejar i els ocells el dret a cantar quan s'infligia aquest dolor insuportable? No ho ha de fer tot es congela amb un horror sense nom?

I es va fer!

Els humans van complir una sentència humana. Quan el els torturadors van començar el seu horrible acte, el mestre va excavar el seu les dents als llavis. No va emetre ni un so. Aleshores va caure en un remolí de cercles vermells brillants.

Perquè mai més com a l'Edat Mitjana ho faci el nostre que les persones creatives siguin torturades: per això lluitem.

Ànima i cos

per LE

El concepte cristià clàssic tardà sosté que hi ha una profunda diferència d'essència entre el cos i l'ànima. Tots dos són d'origen diferent: el cos és d'una font terrenal-materialista, l'ànima d'un origen diví-espiritual.

Tots dos tenen un destí diferent: el cos mor i es descompon, el l'ànima és eterna i viu després de la mort. Ambdues es troben en el la major contradicció de valors: el cos és la font de impulsos, de la base, dels antivalors i del mal; l'ànima és la portador d'allò elevat i bo i, per tant, d'un valor il·limitat.

Entre les dues escletxes i el congost infranquejable, s'alcen oposats entre si. El cos impiu és la cadena de el vol lliure, diví i espiritual de l'ànima; és el seu presó impura i terrenal.

El nostre sentiment vital i el sentiment natural de la nostra raça no estic d'acord amb aquests principis d'un món moribund i en col·lapse:

Sabem que tots dos, l'ànima i el cos, estan confiats a nosaltres directament pel creador. Tots dos són igualment els manifestació de l'eternament creador i meravellosament treballant la naturalesa divina.

Sabem que hem heretat tots dos dels nostres avantpassats i que tots dos viuen en els nostres fills. Sabem que la decisió de continuar la vida o la mort d'ambdós és

Machine Translated by Google

posat a les nostres mans amb autoresponsabilitat. Vivim amb la reverència que estem cridats a ajudar a preservar l'obra del creador i a proliferar-la a través de les eres.

Sabem que la noblesa i la puresa del nostre cos és simultàniament la de la nostra ànima i viceversa. Sabem que qui fa malbé el seu cos també fa malbé la seva ànima, que qui decau la seva ànima també marca el seu cos. Sabem que només podem educar i formar la nostra ànima juntament amb el nostre cos i viceversa.

Sabem que essencialment som un i el mateix amb el nostre cos i la nostra ànima, i que la santificació de l'un és també la santificació de l'altre.

Machine Translated by Google

Mare Terra - Pàtria

Allà hi havia l'esperança i la fe, el sacrifici i devoció, acció i obra d'innombrables generacions. Això és una herència, consagrada i santificada mitjançant el la vida i la mort dels nostres avantpassats, que ens van donar com un fort i un llegat preciós. Quantes mans humanes han construït, amb valentia i fidelitat, a la gran casa pàtria de el nostre cor - Europa. Quants s'han sacrificat, cuidat, treballat, va passar gana, va pensar i va patir! Cada mà- la longitud de la nostra terra ha estat guanyada incansablement i defensada desafiant la mort una vegada i una altra. Així ho van fer els germànics l'home lentament al llarg dels segles modela la claredat característiques dels pobles, ciutats, ciutadelles, catedrals, castells, ponts, carrers i tallers rugents en el paisatge. Això apareix davant dels nostres ulls quan diem: Mare Terra - Pàtria. D'aquesta terra hem crescut, ens envolta, la pàtria dóna la força de la vida. Sovint els homes germànics no ho reconeixien i no eren conscients del seu valor. Però quan estaven envoltats de l'estranger, els va quedar dolorosament clar que la pàtria és bona i immutable com una mare, mai fugaços, sempre disposats a recollir-los i nodrir-los amb força i fe.

Machine Translated by Google

Va ser un camí difícil, fins que un home es va aixecar i va dir amb una veu clara que havíem de créixer més enllà de l'amor per la terra de la nostra pàtria immediata; era un home que ens va ensenyar a entendre que precisament en el meravellós diversitat dels caràcters i paisatges tribals de la Les terres germàniques són on rau la riquesa de la nostra vida, i que només en la comprensió, l'apreciació, la valoració -i l'amor- de totes les persones relacionades per la sang i la cultura de Europa, donem el millor servei als nostres pàtria. Una gran i sagrada pàtria és per a nosaltres, els germànics, i cada paisatge n'és una pedra angular, no hi pot faltar cap, i només tots junts encaixen junts en la bellesa eterna del nostre gran nòrdic- espai habitable determinat.

Machine Translated by Google

Del mateix tipus

La via fèrria darrere de Trondheim va ser destruïda, així que l'empresa havia de marxar.

«Marxant a Noruega», van pensar els fusellers mentre van maleir i es van llençar les motxilles a l'esquena, "és com traient aigua del mar: sembla que no s'acaba mai."

Però el país era preciós, més preciós que qualsevol altre altra regió que havien vist fins ara, i havien aconseguit va girar molt per Europa durant aquesta guerra. El carrer va anar pujant el turó, no de sobte, sinó d'una manera tan fàcil i manera encantadora que gairebé no se n'adonava mentre marxava. Petits llacs foscos s'estenien entre les muntanyes, i el els camps i els prats eren tan verds, com a l'herba a casa durant la Pasqua, tot i que Pentecosta havia passat fa temps.

La companyia va tornar a marxar al matí, i després d'un breu descans a la tarda, van marxar molt endins la nit. Finalment, el punt que marxava endavant va veure la ciutat; L'objectiu de la marxa per a aquest dia es deia Ogendal. Però en aquest moment l'empresa va tenir una amarga decepció, perquè tot el poble, que era tan bonic al vall, va ser tan completament destruïda que només es podien veure ruïnes ser vist. Ja no hi havia ni una sola casa dempeus, només

Machine Translated by Google

de tant en tant una paret, xemeneies individuals i parets. Per tot arreu, entre les restes, fumejava i fumejant. Quan la companyia va fer una parada en un prat més enllà de la ciutat, un dels fusellers que hi havia que estaven acampant aquí a la regió van dir que ahir hi havia hagut combats intensos aquí. Els noruecs havien va oferir resistència valentament; en fer-ho, la ciutat havia desaparegut en flames.

Però els fusellers estaven cansats de la llarga marxa i de la el capità ho va fer breu. Va assenyalar amb la mà a dalt les altures, on hi havia les granges: “Cada pelotó una granja!

El jove tinent ros que dirigia el primer pelotó va mirar ràpidament els voltants: «Ja tinc el meu», va dir, i es va girar cap als seus fusellers: «Primer pelotó a la granja correcta són els tres arbres!" Els fusellers es van girar els seus caps. Precisament la granja més alta! Però sí que van veure que aquesta granja era més bonica i més gran que la altres. Com un castell, s'aixecava dalt del turó. El vermell fosc les bigues s'adaptaven perfectament a les finestres amb marcs blancs i al voltant s'estenia un regne intacte de prats, camps i bosc. Certament va ser bo quedar-se allà dalt.

El tinent va reunir el seu pelotó. Els fusellers va tornar a aixecar les motxilles i després va pujar pel camí. A través del bosc de bedolls va pujar. Quan el

Machine Translated by Google

el verd fresc dels arbres s'obria, la masia ja s'estenien davant d'ells. Els prats s'estenien tot al voltant de l'edifici. Els camps estaven acabats de triturar. Tot semblava tan net i polit. De debò, el granger que vivia aquí era un rei del seu imperi. «Som fusellers de la segona companyia —va xiular el tinent afortunadament, era la seva cançó de marxa preferida, «lluitem i guanyem, però mai no ens retirem!" Aleshores va deixar que el seu pelotó s'aturés i va pujar lentament cap a la granja.

Era una casa ampla i majestuosa. Per sobre de l'enorme l'entrada projectava un sostre esvelt, que era suportat per dos pilars de fusta. Els pilars tenien una delicada talla de fusta, gairebé massa delicat per a la pesada porta. En el mateix moment el tinent estava a punt de posar la mà a la porta maneta, un vell va sortir de sota el dosser.
La seva estatura era gran, tan gran que era força més alt que el tinent, que en realitat era de bona alçada ell mateix.

El vell va veure el soldat i el va agafar amb tots dos punys el marc de la porta, es va quedar allà a cavall i va sacsejar el cap furiósament. «Hola!», va dir el tinent.

El vell va empassar saliva un parell de vegades i poc després va dir: «No». Deu haver estat l'única paraula que va poder dir en alemany, «No, no!» I la seva cara prima i quadrada semblava hostil, i als seus ulls grisos hi havia una ràbia ardent.

Machine Translated by Google

El tinent va tornar a somriure i va dir amb naturalitat: «Heu de allotjaré aquí el meu pelotó per a la nit, quaranta homes; aquests, troba lloc a la casa, aquí, els altres al graner!

El vell va clavar els dits a la fusta de la el pal de la porta i va clavar les cames a terra, com si sol va haver de negar l'entrada a tot l'escamot que es van posar en fila davant de la casa. Enfadat, va dir: «No!»

El tinent va cridar el sergent i li va dir que veure després del graner i preparar la palla per al campament. Ell s'encarregaria ell sol del vell d'aquí.

En el moment en què el tinent va dir això, el vell L'home va avançar uns quants passos i va entrar a la casa davant del tinent, com si hagués canviat d'opinió.

El tinent es va aturar un moment a la porta. Va veure davant seu una sala ampla i baixa, les parets estaven revestit de fusta, a sobre hi havia pesades bigues negres. L'habitació només rebia llum de la porta i jeia parcialment a les fosques. Només gradualment el tinent va poder discernir que els homes estaven aquí, deu, dotze homes, tots tan alts que gairebé van arribar al sostre baix amb el cap. Tots ells tenien la mateixa cara poc amistosa que el vell.

De sobte, el tinent va veure que els homes estaven drets al voltant d'una llitera. Un soldat mort jeia a la llitera. El tinent es va treure la gorra.

Machine Translated by Google

Els homes del cercle no van prestar més atenció cap a ell i van mirar en silenci l'home mort. No van pregar, ni tan sols van moure els llavis. I les cares dels homes es van tornar rígides, com si només fossin junts, però sense mostrar-se mútuament el seu dol.

El tinent va veure la cara prima del mort, que era pàl·lida com la cera. Els ulls estaven tancats. Una cicatriu ampla i dolorosa recorria el front. Però l'expressió de repòs tranquil jeia a la cara. La jaqueta d'un El soldat noruec estava estès sobre el cofre, i la gorra hi era a sobre. Però als peus de la llitera hi havia l'arada. Aleshores, el vell es va acostar a un dels homes i li va posar una mà a l'espatlla en silenci. Per un moment L'home va aixecar la vista i va aixecar el cap com a senyal d'haver el va entendre. Aleshores es va girar cap al tinent. «El «El pagès és mort», va dir en bon alemany.

El tinent va assentir breument amb el cap: «Ens quedarem al graner», va dir. L'home va repetir que la resposta era noruega. El vell va escoltar i en silenci va assentir amb el cap.

El tinent va anar i va allotjar el seu pelotó el graner. «Ningú entrarà a la casa», va dir ell —va explicar als fusellers—. El pagès ha mort en acció, probablement durant el combat d'ahir al matí.

Machine Translated by Google

Quan al cap d'una estona el tinent va tornar a entrar a la casa, l'acompanyaven dos soldats, que portaven un casc d'acer i una pistola. El vell era
es van espantar al principi i els homes van aixecar el cap i es van encarar
el tinent. Durant un moment va regnar un silenci total a l'habitació. Però els dos soldats es van acostar a l'home mort, el van saludar i es van posar en posició d'atenció i amb una forta subjecció van deixar les armes davant seu i van fer guàrdia.

Al principi, els homes havien retrocedit contra la paret. No fins ara no s'havien adonat del que això significava. El tinent es va enfrontar a l'home que havia apel·lat
a ell i li va dir: «El pagès ha caigut com a soldat. Jo
"Assigna-li la guàrdia!" Lentament, l'home va traduir la paraula de paraula. Els homes de tot arreu van inclinar el cap en senyal de silenci i al tinent li va semblar que les seves cares
no eren tan durs i hostils com abans.
Però ara una dona jove, que havia estat asseguda al mig de la taula, es va aixecar. Tenia una figura alta i esvelta i una ment lliure naturalesa. Al tinent li semblava que mai no havia vist un rostre més bell i més noble.

La dona va aparèixer per la porta i va buscar
moment a l'home mort. Aleshores va veure l'alemany
soldats, que estaven immòbils als peus de la llitera,
amb les armes davant, una al costat esquerre, l'altra
un al costat dret de l'arada. No es van quedar drets

Machine Translated by Google

de qualsevol manera diferent davant del mort que el altres homes ho feien, i les seves cares tenien la mateixa serietat i expressió severa com les cares dels altres homes. La sorpresa de la mort ho va sobrepassar tot.

La dona ho va veure i va tornar a entrar a l'habitació. Quan va tornar a entrar al vestíbul, sostenia una mà de fusta trinxera a les dues mans sobre la qual hi havia un dels prims pans plans noruecs i el va donar a l'alemany oficial: El tinent coneixia el costum, va trencar un tros de pa i se'l va menjar lentament. Sabia que amb això s'havia convertit en un hoste en aquesta masia.

L'endemà al matí, quan el pelotó va marxar de nou, el vell es va acostar al tinent.

«Gràcies», va dir, i el tinent va reconèixer que havia après aquesta paraula alemanya només per a aquell mateix motiu propòsit. Aleshores va cridar l'home que podia parlar Alemany i li va fer un gest encoratjador.

«Els alemanys van disparar al pagès», va dir l'home severament, emfatitzant cada paraula i amb aspecte trist.

«És la guerra», va dir el tinent. «És la guerra», va dir l'home repetit. I el vell que semblava haver va entendre la paraula, va assentir amb el cap. «Potser ha estat així» havia d'arribar a això», va dir l'home de nou, i la seva cara es va il·luminar, «però vull dir això: cap odi ho farà quedar-se!

Machine Translated by Google

El tinent va assentir amb el cap sense dir res. Realment volia dir alguna cosa, però les paraules altes no li significaven gaire. Durant un moment va buscar...

una resposta adequada.

Finalment va trobar les paraules que volia dir. «Estem del mateix tipus", va dir.

«Això és correcte», va repetir l'home, i ara també el vell va estendre la mà cap a l'oficial, «Som del

del mateix tipus."

Machine Translated by Google

Avui coneixem un sentit de comunitat que és molt llunyà més fort que els interessos polítics o econòmics explicar. És el sentit de comunitat que és determinat per la sang.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

La Medalla d'Or a la Valentia

Quan després de la (Primera) Guerra Mundial les banderes austríaques - que s'havia desplegat al vent en totes direccions a tot Europa en innombrables dies antics i nous de victòria per a l'imperi - havien de ser rebaixats en honor, cap cadet els va portar ben amunt i saludant cap a un comú temple de la memòria digna. Tal com havia fet la gran nació esclatà en sis o set parts, així van trobar el seu lloc de repòs aquí i allà, on cruixen imperialment com tan bon punt el vent bufi del camp de batalla Kahlenberg (batalla contra els turcs), diversos també a Hongria, algunes en ciutats que de sobte pertanyien a països que abans només tenien el privilegi de veure les banderes de setí i crivellades de bales després de rendir-se per a ells. Curiosament, els estendards penjaven en diversos sales, i quan en algun moment llunyà durant una nit silenciosa l'últim esclat de colors vola dels pols com una arna a terra i cau a pols, la seva fama encara serà genial.

Igual que les banderes, que havien estat col·locades a la foscor, així tampoc ho eren els que havien marxat amb els seus l'uniforme gris de campanya de l'exèrcit durant quatre anys i se'ls permetia exhibir les seves condecoracions per valentia, si la seva residència

Machine Translated by Google

es trobava en un dels nous països. Els soldats que tornaven guardaven les medalles, creus i cintes en cofres o darrere la bugaderia. Sí, només podien guardar les condecoracions per valentia a les fosques; i així de vegades un vell guerrer estenia la mà cap a elles, quan les va albirar accidentalment, per tal de sentir-les, els regals d'un imperi, abans de tornar a ficar les indignades coses dringar a la fosc.

Això mateix li va passar a un sergent, que havia guanyat la medalla d'or per valentia a San Carpats: primer el petit i aviat el gran medalla de valentia en plata i més tard al Tirol la de bronze medalla, i a més a més la "Creu de Karl". Era un home que es delectava amb les armes, a qui res no podia haver agradat més que quedar-se amb la companyia fins a la mort, a Galítsia o Trient, a Bòsnia o al "Schmelz", no li hauria importat on. Però com a Alemany, la terra natal del qual estava a l'ombra d'un altre l'avarícia impetuosa i de gran abast de la nació, va fer un pas just com les banderes i les medalles a la foscor i es va convertir en un pagès, i no era dolent de veritat... només que va arribar més sovint que altres darrere la bugada a l'armari per treure les cinc medalles per tal que dringin el seu palmell.

Machine Translated by Google

Va prendre una esposa, va conrear els camps, va engendrar un fill, i quan estava naixent i va veure com la seva dona lluitava desesperadament amb els dolors del part, com la llevadora va intervenir en nom de la dona que cridava "mare" com si tants que n'havia vist morir al camp de batalla, que sense adonar-se'n, va fer petar els talons, el cor li bategava fort i el front li es va escampar per la suor; sentia que aquí no podia fer res més que quedar-se dret atenta... o si no, hauria hagut d'ajupir-se en una racó i plorar lamentablement.

Però mentre el nen del bressol grallava i la dona va somriure ple d'alegria, l'home agraït i alleujat tenia un una inspiració curiosa, una inspiració que mai no hauria sentit hauria tingut si el seu exèrcit encara marxés sota banderes i tambors, perquè cap sergent no ha tingut mai el dret de conferir medalles i honors a una persona; però ara que l'exèrcit i les medalles havien desaparegut i, a les fosques, ell tenia el idea d'actuar com un comandant suprem i recompensar la lluita que desafia la mort. Es va enrotllar el bigoti, va anar a l'armari, va treure les cinc medalles i els va mirar llargament. Perquè encara tenia els genolls tremolant, estava inclinat a donar el més alt i més alt una decoració esplèndida, però després va considerar que la nena només era una nena; va sacsejar el cap i va seleccionar gran medalla de plata, que brillava en blanc i vermell

una cinta de ratlles i la va enganxar al camisó de la mare. Que la mare riallera es negui, que la llevadora premi les mans amb un bram terrós sobre el seu ventre, la medalla ara era atorgat i jeia dia a dia, fins que la dona al llit de parturir s'havia recuperat, a la tauleta de nit, i tots els que venien de visita podien veure que el sergent honorava la seva dona de la mateixa manera que ell mateix ho havia fet honorat en el passat. Més tard no va tornar a posar la medalla a l'armari. Ja no li pertanyia, a un soldat dret a l'ombra, que era com se sentia amb si mateix; ara era propietat de la seva dona, i gairebé li va envejar la medalla. Ella realment no ho sentia entendre, tanmateix havia de tenir cura de condecoració d'honor a partir d'ara ella mateixa, no a les fosques fora de curs, del qual havia sortit a primer pla, rodó i brillant com una estrella, a causa de la nova vida. Ella ho va posar dins un plat de vidre tallat al bufet i allà podria ser resplendent.

Aviat va arribar un segon fill, i el pare va ser recompensat la seva dona amb la petita medalla de plata, i un any més tard amb la medalla de bronze, perquè de nou totes dues eren noies. Fins i tot en el quart any això no va canviar, tot i que la mare gairebé va morir durant el part; però el sergent, ara ja com un veritable general, que sovint tampoc percebre el veritable mèrit - de cap manera li va donar el

Machine Translated by Google

medalla d'or per això, però la seva menor distinció, la "Karl-Truppen-Creu".

Quan després d'això van néixer una cinquena i una sisena nena, la valentia de la seva dona semblava haver-se convertit en quelcom ordinari per a l'home, no digne d'apreciació, igual que, com ell volia dir, algunes de les seves pròpies gestes heroiques també van passar desapercebudes, i per això la justícia va exigir que no fes un gran enrenou per aquesta benedicció femenina descendents més, i fins i tot se li va permetre pescar crancs i queixa'n, fins que finalment, als vuit anys, va néixer el nen, tan fàcil i sense esforç, tan ràpid i gairebé sense dolor per a la mare, que la justícia exigia que li hauria d'haver tret una decoració en comptes de que li'n donessin una de nova; però era un nen, i allà hi havia el pare al costat del llit amb llàgrimes als ulls, i va deixar la medalla d'or, la més alta distinció d'Àustria, sobre el el pit de la dona que estava parint, i ella, que sempre havia es va riure d'aquests honors, es va posar seriós i va plorar d'alegria pel nen, i també una mica pel medalla.

Estrictament parlant, s'havia merescut aquesta condecoració fa molt de temps. Però tenint en compte que havia requerit la majoria gestes heroiques excepcionals per guanyar aquesta medalla, i tenint en compte que les banderes van ser testimonis de tantes hores que van donar forma a continents a la història, era just que

Machine Translated by Google

la recompensa més exquisida per la valentia s'havia tret de la foscor
i s'havia dipositat sobre la llet lleugera i el pit futurista d'una mare
només per a un noi... perquè el que seria un joc d'home transitori
seria glòria i banderes, medalles i
imperis, no sempre voldrien els llavis d'uns nois que llepen
troben el seu primer aliment heroic en uns pits tan plens.

Machine Translated by Google

Per romandre pur i arribar a la maduresa

per un jove SS al front oriental

No fa gaire que consideràvem la puresa i la maduresa com una cosa curiosa; fins i tot ens reíem d'aquestes idees. No era el rigor de la batalla el nostre primer comandament i la puresa quelcom per a les noies joves? Però nosaltres han canviat des de llavors. Ara veiem amb ulls diferents i ja no obtenim la força per a les nostres accions només de les tempestes de la joventut. La prolongació de la guerra ens ha donat una força de resistència i rigor més profunds. Ara creem força a partir de coses a les quals acostumàvem ni tan sols pensar-hi. Avui podem contemplar la nostra llar, la bellesa d'una flor de camp i el somriure d'un nen amb ulls més savis pel dolor de la pèrdua i la consciència del perill.

En resum, hem crescut. Enmig de la la destrucció que ens envolta, apareix com l'únic objectiu com a substància dels nostres anhels i sacrificis més purs: el Reich. I el camí cap a aquest objectiu condueix a través del guerrer virilitat.

Com més dura és la lluita pel nostre objectiu, més inflexible és l'exigència de puresa de la nostra voluntat, integritat del nostre caràcter i inambigüitat de la nostra... comportament. L'ideal viril més elevat s'ha de personificar, si

Machine Translated by Google

El Reich s'ha d'assolir, ja que el Reich representa una Nou Ordre de l'home; de famílies, de clans i de individus. I es lliura la guerra per aquest Nou Ordre.

Vam percebre per primera vegada el fil de l'extinció completa en aquesta guerra al denominador humà més alt durant les batalles a l'est. Segurament les demandes de preservació de la raça només són un afer zoològic, si no s'hi inclou la preservació de l'espiritualitat i la cultura àries.

Tot i això, la nostra resposta a l'aniquilació de l'home en el El món no és només guerra i resistència, sinó també les nostres pròpies vides transformades, i la virilitat i la puresa són les armes més fortes en aquesta guerra. Sí, pur en el sentit més alt van ser els morts que es van enfonsar a Langemarck a la terra flamenca; purs van ser els caiguts que encara jeuen en tombes sense nom a l'est; i purs també van ser tots aquells que en l'hora de més necessitat d'Alemanya va escoltar la crida dels primers anys d'aquesta guerra.

Així també s'ha d'entendre el nostre himne nacional "Alemanya, Alemanya per sobre de tot": no com un crit de triomf, sinó com l'obligació més profunda de construir un ordre superior de la humanitat. i com la mentalitat de l'orgull la grandesa de la vocació ser guerrers d'aquest Nou Ordre al món. Això la mentalitat ens allibera de les manifestacions de la decadència, que veiem a cada pas: l'interès propi, especulació i negociació política. No es tracta de

només mantenir la pròpia pissarra neta per l'aparença —una consideració totalment burgesa—, sinó que es tracta de rebutjar conscientment tota superficialitat com a marca de baixesa, de doble llenguatge i infidelitat com a indignes de el matrimoni tal com és entre camarades, i tota obscenitat i llicenciatura com a entreteniment. Per què? Perquè tot això obre el camí perquè l'enemic entri i aconsegueixi un punt de suport. Mantenir-se pur també significa tenir consciència i sol·licitud, i practicar la bondat i companyonia.

Per tant, s'exigeix una resposta irrevocable de cadascun de nosaltres respecte a tots els aspectes del nostre ésser. Com més ho fem adonar-nos que estem treballant cap a un àmbit social i polític Nou Ordre, i com més encarnem la consciència que només en el servei al Reich rau la nostra noblesa, en aquest grau ens quedarà clar que només ells poden exercir i mantenir el domini en aquest món qui tenen es van mantenir purs, fins i tot davant l'error i la desgràcia.

Hem vist caure just al nostre costat camarades que eren jove i força inacabat. Això ens va omplir el cor dolor i desànim. És llavors, però, que nosaltres va experimentar la veritat que la plenitud a la vida no és funció de la quantitat, sinó de la qualitat dels anys, que ens han donat. Això és així, perquè cada

Machine Translated by Google

l'home, la dona i el nen vius poden obtenir la corona de vida: morir per la pàtria.

La vida sense desig pur no té sentit. Per això abracem profundament la dita de Goethe: "Viure per al plaer és..." base; els nobles viuen per la llei i l'ordre." No podem saber amb precisió cap a on pugem en aquesta lluita i quina forma i condició ens esperen al cim de la muntanya a dalt, però el Reich és una missió immediata, que nosaltres pot reconèixer i complir actualment. I ser interiorment equipat per a aquesta tasca requereix puresa i virilitat.

Fixeu-vos en el soldat burgès, que entronitza tot déu fals i impur. Potser aquest home menysprea ignorantment puresa i virilitat, perquè tot el que sempre ha estat a què s'exposen les formes buides d'aquestes virtuts i mai el seu contingut racialment espiritual. En qualsevol cas, només és un veritable home aquell qui arrela els fils de la seva ànima en el fonament; a l'extremitat, que només engendra amor de família i pàtria, en una fe en la llei divina operant en la vida de la seva raça i en la voluntat de seguir marxant serenament cap a la mort, perquè ell coneix el significat d'aquella mort com el sacrifici més alt per a Déu.

Ser mestre significa ser madur, tenir una visió espiritual, mirar més enllà de les aparences, fer el necessari, i no perdre la fe en el procés. No perquè nosaltres

Machine Translated by Google

tenim poder i armes a les nostres mans, gaudim d'un cert rang en aquest món, però perquè som reals guerrers pel Reich. Això vol dir que hem triat: responsabilitat, disciplina, rendició de comptes, reverència i bondat, és a dir, convertir-se en un home més fort i una nova criatura, i no deixar que el món prescrigui la seva "llei" per a nosaltres. Som amos, perquè ens mantenim en relació amb el món com a instruments al servei d'un ordre superior.

Aquest reconeixement ens fa madurar sense tenir en compte l'edat. D'aquesta manera i a través del rigor de la guerra, joves de divuit anys han estat convertits en homes. L'hora de la prova no els va trobar deficients, sinó que testifica que realment han madurat.

Machine Translated by Google

Això era tot un paio.

per Heinrich von Klein

En el meu viatge a Frankfurt, un hostaler d'un poble prop de Jena em va explicar com - diverses hores després de la batalla quan la ciutat ja havia estat totalment abandonada per l'exèrcit del príncep de Hohenlohe i estava envoltada pels francesos, que pensaven que estava ocupada, cap soldat prussià va aparèixer a la ciutat. L'hostaler em va assegurar que si tots els soldats que havien participat a la batalla haguessin estat tan valents com aquest home, els francesos haurien estat derrotats fins i tot si ho haguessin fet han estat tres vegades més forts del que realment eren. Aquí teniu la història de l'hostaler…

Totalment cobert de pols, aquest paio salta del seu cavall davant de la meva fonda i crida: «Hostaler!»

Quan li pregunto: «Què passa?», em respon: «Un got de «brandi!» i mentre llença l'espasa a la beina afegeix: «Tinc set».

«Déu del cel!», dic, «No fugiràs, amic meu?!» Els francesos són a prop de la ciutat!

«Va, va!», diu, i mentre posa la brida sobre el coll del cavall explica: «No he menjat res en tot el dia!»

«Crec que estàs posseït per Satanàs!», li dic.

Machine Translated by Google

«Ei, Liese!», crido, i ella li ofereix una ampolla de «Danziger».

«Aquí!», i li vull donar l'ampolla sencera, així que que ell cavalcarà.

«Tut, tut!», diu mentre s'eixuga la suor. front, «Perquè no tinc temps!»

«Ets un fill de la Mort!», exclamo.

I torno a dir: «Aquí!», mentre li serveixo una beguda, i jo intenta de nou donar-li l'ampolla sencera perquè pugui muntar «Beu i continua cavalcant! Per a la teva salut!»

«Una més!», diu aquest paio mentre ja sonen els trets per tots els costats de la ciutat.

«Un altre? No estàs preocupat?», pregunto.

«Una més!», insisteix mentre s'eixuga la barba i es moca des de dalt del cavall, “Perquè serà pagat en efectiu!

Per la meva ànima, volia que ell...

«Aquí!», dic mentre li serveixo una segona beguda mentre ell desitjos. I després que ho acabi, li serveixo una tercera beguda i preguntar: "Estàs satisfet ara?"

«Oh!», es sacseja el paio, «El brandi és bo!»

«Bé!», diu mentre es posa el barret, «Què dec tu?”

«Res! Res!», responc. «Feu-vos a fora, en nom de diable, els francesos ja estan entrant a la ciutat!

Machine Translated by Google

«Bé», diu mentre agafa la bota, «Així doncs, Déu el recompensarà." i treu una pipa de canya curta de la seva bota i diu: "Feu-me foc!"

«Foc?», pregunto, «No estàs preocupat?»

«Foc, sí!», diu, «Perquè vull encendre una pipa de tabac.”

«Estàs posseït per legions!», exclamo.

«Ei, Liese!», crido a la noia, i mentre el noi és omplint la seva pipa, la noia aconsegueix el foc.

«Bé!», diu, sostenint la pipa que acaba d'encendre a la mà. boca, «Ara els francesos tindran problemes!» I mentre es tapava els ulls amb el barret i agafava el brida, gira el cavall i desembeina l'espasa.

«Ets un dimoni!», exclamo, «Un maleït, brivall embruixat! Ho faràs en nom del botxí Neteja't cap a on pertanys? Tres soldats, oi? Els veieu? - ja s'aturen a la porta!

«Quin cap de bo!», comenta mentre escup i mira els tres soldats amb els ulls brillants. «Si fossin deu, jo encara no els tindria por." I en aquell moment els tres Els francesos ja estan entrant a cavall a la ciutat.

«Basso Manelka!», crida el noi mentre s'esperona al cavall, i corre cap a ells; salta a sobre d'ells, tan cert com que Déu és viu, i els ataca com si tingués el tot el cos de Hohenlohe darrere seu, de tal manera

Machine Translated by Google

que els soldats, incerts sobre si hi pot haver més alemanys a la ciutat, s'espanten - contra el seu costum. I abans que ningú pogués girar la mà, colpeja els tres fora de les seves selles i s'apodera dels seus cavalls, i amb ells dins Després passa volant per davant meu i crida: "Bassa Teremtemtem! Bé,

ara ja ho veu, senyor hostaler! Adéu! Adéu! Hoho!" Hoho! Hoho!”

L'hostaler es meravella: «Mai havia vist una cosa així» company de tota la meva vida!"

Machine Translated by Google

Any de publicació

DESCONEGUT

Machine Translated by Google

Cites

Allò que la naturalesa li va donar a l'individu, ho ha de fer passar com una contribució al seu poble. Només hi pot haver ser un dret en aquesta comunitat; creix a partir de la compliment del deure propi, assignat i més elevat.

- Adolf Hitler

***

Totes les nacions que van lluitar a la guerra mundial honoren el «soldat desconegut». A París descansa sota el «Arc de Triomf». A Londres dorm el seu últim son. sota el marbre negre de l'abadia de Westminster. A Berlín resideix al Palau del Canceller del Reich. Alemanya és l'única terra on el "soldat desconegut" no és mort, però viu.

- Frederik Boek

Acadèmia Sueca, Estocolm

Machine Translated by Google

Quan s'acabi la guerra, experimentarem coses estranyes coses. Es crearà un Nou Ordre a Europa i es treballarà ocuparà el lloc que mereix. Un dels peculiars les manifestacions seran que ja no es veurà Amèrica com el nou món, més aviat Europa com el nou món i Amèrica com els antics.

Segons el diari danès *Faedrelandet* del 22 de juny, 1941, número 170, aquestes paraules van ser pronunciades recentment un periodista americà de Hearst Press pel duc de Windsor, l'antic rei anglès.

***

El nacionalsocialisme forma una comunitat popular que comença amb el nen i acaba amb la persona gran. No hom pot silenciar aquesta simfonia gegantina de la vida alemanya.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Companyia incompresa

La companyonia és tan polimòrfica com la vida. Mil vegades més. són els exemples que ho mostren. És el vincle que manté units els autèntics companys. Sense una veritable camaraderia, la veritable soldatesa és inconcebible. Però sempre serveix a un objectiu més elevat, la totalitat, la comunitat. La seva moral la força ve del cor fort, de la responsabilitat, de la sensació inquebrantable d'estar fatalment lligat a un poble i pàtria. On es desvia d'aquesta moral concepte, pren una capa egoista, és moralment defectuós i perjudicial per a la comunitat.

Certament un SS-Obersturmführer que servia com a dipòsit el comandant va sucumbir a tal malentès companyonia. Quan es va descobrir que dins seu comandament, el caixer havia sacrificat diversos porcs sense autorització i distribuïts o enviats injustament grans quantitats de carn, no va comprovar l'error, sinó que va intentar influir en la investigació funcionaris que s'abstinguessin de fer més investigacions. A més, ell va induir els homes de les SS implicats a fer declaracions jurades que no havien rebut gens de carn.

El caixer va ser condemnat a presó i al dipòsit comandant - per no denunciar els actes criminals de

Machine Translated by Google

subordinats i inventant informes falsos - a una presó frase.

El comportament del caixer va representar un perjudici greu al poble alemany. El comandant del dipòsit - fora de companyonia incomprèsa - havia intentat amagar els abusos en comptes de garantir l'ordre. Qui encobreix perjudica tot el poble i soscava la seva pròpia autoritat.

Machine Translated by Google

L'últim testament d'un home de les SS

Caporal de les SS Leo R., en la vida civil, un assistent professor en una gran ciutat de Silèsia, va morir en un esdeveniment militar hospital com a conseqüència de les ferides sofertes a l'est Davant. Va deixar enrere una mena d'"últim testament", una carta a la seva família, que havia escrit el dia que es va unir a les Waffen SS. Aquesta carta mostra una visió profunda de la vida d'un nacionalsocialista exemplar, educador i soldat. Pertany als testaments eterns de fe del nostre temps, que tindrà un efecte exemplar en generacions futures i mostrar-los i explicar-los el fets dels seus pares.

Si hagués de romandre al camp de batalla o tornar en un condició en què sóc incapaç de raonar, aleshores que això l'últim testament serveix com a resum per a la meva família i clan.

No vull que sorgeixi un conflicte per motius materials coses. Més tard hi haurà una dreta germànica, en què el cor també fa el correcte. Això ja és una guia. Vull, pel que fa a totes les qüestions de cosmovisió o ideologia, que les coses vagin com la meva dona i jo vam acordar. Jo especialment no desitjo cap interferència en la ideologia educació dels infants. Tots estem en la gran mà

Machine Translated by Google

de fe que tenim i continuarem intentant formar. La vida del nostre poble és sagrada per a nosaltres. Volem seguir la meravellosa regla, ser un sol poble, que és la religió de

el nostre temps.

Vull que els meus familiars tinguin algun record per mi. Al nostre clan, el cor és tan fort, que un just es trobarà naturalment una mesura.

Desitjo de tot cor que la meva dona es torni a casar, si Ella creu que ha trobat una nova companya de vida. Coneixent-la, sé que els nens també trobaran un bon destí.

Demano als amics del nostre clan que siguin padrins dels nens i dels amics de la família... que compleixin la llei de la veritable amistat, que fa feliç.

i donant.

Desitjo que els meus fills reconeguin la seva mare com a seva el tresor més preciós, que els va donar la vida. A part d'això, la gent ha de ser llei i guia. Sempre han de ser senzills, lleials i veritables.

Agraeixo a la meva dona. Les paraules són massa curtes. Potser sap que el meu cor s'emociona quan penso en el meravellós profunditat que ha donat a la meva vida. També espero que el destí permeteu-li tenir allò que m'ha estat negat. Que

La preocupació i el dolor desapareixen ràpidament. Que pensi en mi amb un orgull alegre. Va donar més.

Machine Translated by Google

Estimada esposa! Reflexiona sobre el temps que portem junts i vés-hi amb totes les teves forces.

força cap al futur. Si hi ha una salvació santa, aleshores

està proveït de la sang del meu cor.

Respecteu els avantpassats. Sigueu fidels al poble.

Que el nostre poble trobi un futur feliç.

També dono les gràcies als meus pares, que sovint van haver de patir

per culpa meva. Que sàpiguen que tot això va passar mentre jo

estava lluitant per aclarir els aspectes més profunds de la meva

existència. El meu amor sempre els pertanyerà.

Que tots sentiu com us dono la mà, perquè el vostre

La força creixerà i seràs feliç. Creu-me, el meu

El desig del cor és sempre veure't feliç, que així sigui.

A la vigília del viatge en què em permeten unir-me

les llargues columnes d'aquells per als quals només compta l'acte.

Leo R.

Machine Translated by Google

Un es queda sol a la nit,
carregat amb una feina pesada,
pensa en el rellotge,
dels companys morts.

Sent que algú camina cap a ell,
soldat d'altres dies,
que ja va patir el destí més amarg,
i en silenci el sent dir:

Camarada!

I només aquesta paraula.
Estan en silenci i miren.
El segon se'n va, una ombra, lluny,
només a l'alba de bon matí.

- El viatge
per Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Quant a

El comportament del soldat

Cap a les dones estrangeres

Ets un home de les SS. Això vol dir que no ets un mercenari reclutat per lluitar per alguna cosa simplement per un salari, fins i tot si no és cap altre aspecte que us preocupi. COM a Home de les SS, representes les SS, una comunitat, un ordre dins del vostre poble, les tasques especials del qual són mantenir la puresa de la sang, l'elevació del valor de la raça. Quan ets en terra estrangera, amb una arma a la mà, tens un doble deure: has de representar la teva gent i tu has de ser dignes de les SS.

Tanmateix, et comportes de manera indigna quan portes l'uniforme del Führer amb les insígnies de les Waffen SS - corren per tavernes i restaurants amb aquells noies i dones que no comparteixen el dolor i la preocupació del seu propi poble, que no s'adonen del dolor del seu poble, simplement perquè no tenen cap sentiment. Aquestes no són les dones i noies decents d'aquest poble estranger. Això és una cosa que pots donar per fet. Per a aquelles noies els germans de la qual, i aquelles dones els marits de les quals, tenen hagués estat derrotat per tu i els teus camarades sens dubte no volen abraçar-te. També saps quin tipus de danys et poden passar per aquesta negligència associació.

Machine Translated by Google

Com pots reclamar el dret a la duresa inevitable, si et deixes anar? Com pots mantenir una visió clara i una bona actitud, si perds l'autoestima? Molts de vosaltres vau tenir l'oportunitat en aquesta guerra de suposar més responsabilitat que mai hauries pogut assumir tingueu temps de pau. Tots vosaltres heu de demostrar que sou dignes d'aquesta responsabilitat. Sabem que ets valent a la guerra. Però també has d'aprendre a ser tranquil, disciplinat i moderat, fins i tot quan no esteu en formació. Això és el que esperem pel futur del nostre poble.

Què hauries de fer després d'haver llegit aquestes línies? T'ho diré. Has de tenir ulls clars i una actitud honesta. cor. Saps què vull dir. Saps com vull dir això. Potser també coneixes aquest o aquell camarada que no ha es va comportar com hauria d'haver fet. Fins ara, només semblaves lluny i vaig pensar que no et preocupava. Creu-me, sí et preocupa. Ens preocupa a tots. Primer prova la manera de veritable companyonia: aparta el teu amic i Parla amb ell de manera clara i raonable. Digues-li què és vol dir. Digues-li de l'hora fatal que troba la nostra gent ells mateixos. Fer-li entendre que el Führer no pot renunciar a ni un sol home.

Recorda sempre que els mesos i anys que portes l'uniforme amb les runes de les SS romandrà inoblidable per a la resta de la teva vida. Per a un alemany, aquests són els més anys decisius de la vida. No només perquè les joves SS

Machine Translated by Google

voluntari madura fins a convertir-se en un home, o perquè el seu pit esdevé més ample, o el seu pas més segur, o la seva vista més aguda. El seu esperit també es forma. I aprèn a la comunitat de les SS alguna cosa que sempre romandrà amb ell: ordre, disciplina, consciència, puntualitat, sacrifici i sentit del deure envers la comunitat. Fes
no espatlli aquest record no complint els teus deures de la manera
la teva gent espera de tu. Si ignores això, tu
fer-te més mal a tu mateix que a ningú altre.

Hi va haver una vegada una època que proclamava "el dret de el propi cos». Aquell va ser el període que donava la seva benedicció si un home negre es casava amb una dona blanca o si un alemanya es va casar amb una jueva, l'època que també va protegir aquells que van matar el fill no nascut en el cos de la seva mare si la seva arribada incomodaria els pares. El
Els campions d'aquella època, que ja hem superat mitjançant la lluita del Führer a Alemanya, ara s'oposen tossudament a tots els fronts contra nosaltres.

Si creus que pots fer amb el teu propi cos i la teva pròpia sang el que desitgis, aleshores tu
ajudar els enemics del nostre poble i de la nostra visió del món.
Només ets amo de tu mateix en la realitat quan
pot aportar prou força i orgull per viure dins de les lleis sota les quals
la teva gent, les teves SS i tu mateix
estan muntats.

Machine Translated by Google

Qui li taca la sang,

arruïna el seu poble.

Machine Translated by Google

Les coses més privades de l'individu són les més coses públiques de la comunitat. Per al més important cosa es decideix en ells: l'existència física i

futur del nostre poble.- Guillem Pleyer

Machine Translated by Google

de nen

Hi ha una alegria més profunda que l'alegria de tenir un fill? En coneixes cap? Jo no! És una alegria per a la vista. Una alegria per a l'oïda. Una alegria per a les teves mans acariciadores. És un bon ritme per a... el teu cor. Sí, mou tota la teva existència de manera que No tens cap paraula per a això. Certament no hi ha cap més profunda preocupació.

Les preocupacions són moltes.

El fill que neixes i que es desenvolupa i creix com el seu esperit interior ho vol, forma part de tu. Però tot segueix el seu propi camí. Et sents responsable i encara pots fer-ho. res. Ni per ajudar-lo ni per fer-li mal. Continues tu mateix en el nen, però encara actua segons el seu propi voluntat. Quina preocupació podria ser més gran?

I mai s'atura. Et preocupa la seva naturalesa i si serà bona. Et preocupa la seva salut. Et preocupen els seus errors. Ets preocupat pels seus èxits. Estàs preocupat sobre les seves eleccions. Estàs més preocupat per la seva vida que les teves. Fins i tot et preocupen les seves preocupacions. Tan profunda, tan infinita, tan abastant-ho tot és la teva preocupació per el vostre fill/a.

Machine Translated by Google

Però tu mateix també et tornes molt més profund a través del teu fill. La teva devoció i preocupació pel nen és el teu valor secret de vida. Aquest valor és la teva alegria sense nom.
Aquesta alegria és el vostre plaer anònim. I si les vostres preocupacions s'alleugen perquè no són necessàries, quan ho són quiet perquè allò que es desitja amb ansietat arriba passada: Si viu, mil petits brots broten just com en un arbre de primavera, la seva bona naturalesa és com l'alba d'un bon dia. El teu plaer anònim troba la seva coronació amb una alegria que pots sentir al teu propi cos. La teva alegria s'eleva a la clara llum de la vostra consciència del valor del vostre fill. I això passa al gloriós regne de orgull: quina alegria pot ser més profunda que aquesta?

Sents altres coses sobre un nen. Sents que és una càrrega. Sents que és una responsabilitat. També escoltar coses més sanes i rectes. Sents que és una qüestió de conviccions. I, el que és sens dubte el més incontestable del que sents, és un deure envers el poble, és un acte de responsabilitat i un reconeixement de confiança.

Però et dic que és savi que tinguis un fill sense cap cost. altra raó que no sigui per amor. I que estimes el teu fill/a sense cap altra raó que l'alegria.

Machine Translated by Google

El treball honra la dona com honra l'home. El nen,
tanmateix, ennobleix la mare.
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Déu només viu en cors orgullosos

Un escriptor del nostre temps, l'obra del qual ha estat molt ben valorada lloat per la nació, va escriure com la seva creença el despietat paraules: «Només els homes que necessiten Déu persegueixen Déu. Qui sigui que no el necessita, no el persegueix. Fins i tot aquells qui consideren Déu, el necessiten." Només les persones que el necessiten Déu persegueix Déu... és així? És Déu, independentment de com es miri ell, el Déu dels carregats i dels plens de foscor a la vida, un engany? Quelcom que ens hem inventat hàbilment per afrontar el món, amb el qual no estem satisfets en la seva veritable forma tal com realment és? És resar sempre una petició, un acte de consol de la nostra impotència? Molts preguen per demanar, i molts preguen per donar ells mateixos es consolen, però el Déu del consol no és el nostre Déu.

Quan reconeixem el principi: «Déu només viu en cors orgullosos», aleshores ens referim a un Déu diferent del que consola, o si més no, a una manera diferent de... relacionat amb ell. Perquè creiem que Déu i el coratge i la força realment van junts i que aquests homes també persegueixen Déu qui no el necessita, almenys fora de por.

Machine Translated by Google

És possible que un jove, després d'ajudar un grup de els camarades resisteixen heroicament les forces enemigues i el sofriment hores amargues penjades d'un fil entre la vida i la mort, que un home així, després que el perill hagi passat, expressar els seus sentiments amb un crit, de fet, que maleiria! Tanmateix, és més probable que resés, i de fet, d'una manera molt ardent i apassionada. Ens commouen no tant per si i què té la persona que té diu que ens commou tant: ens commou que un home a els moments més seriosos de la vida encara miren amb admiració alguna cosa més gran, sobre un tot incomprensible, i confirma una fe totpoderosa. L'home s'eleva per sobre d'aquestes coses visibles, comprensibles i útils. S'aixeca a si mateix per sobre de totes les coses individuals i aconsegueix una consciència del món, del coneixement misteriós del experiència incomprensible en què naixem i de la qual som arrencats de la mort en el moment assenyalat hora sense que t'ho demanin. La força i la grandesa de l'home, però, és que ha nascut sense voluntat propi, i tot i així no viu en una existència arbitrària. Fins i tot en els seus primers anys, és cada cop més valent, ja que considera aquesta existència com un cercador, demanant 30, 60 o 90 anys de vida realment signifiquen. I és això: lleialtat, amor, companyonia i coratge.

És la misericòrdia i la maledicció de la humanitat que a això dia, ningú ha trobat una resposta fàcil a la pregunta o

Machine Translated by Google

a aquests pensaments. I que ningú els pugui trobar. Déu no és cap "x" que es pugui calcular amb exacta certesa a partir de qualsevol tipus de càlcul. No és un simple fet per a nosaltres, els simples humans, sinó més aviat una pregunta. I poder fer-nos aquesta pregunta una vegada i una altra, ser conscients de la certesa de la nostra existència, de les condicions de la nostra l'existència, sense ser trencada per aquests pensaments, i sense quedar-nos-en esgotats... això ens sembla el coratge més bell i fèrtil de l'esperit que podem pensar.

No significa gaire cosa només viure. Tot el que neix passa per un curt període fins a la mort, i lluita per menjar, refugi i beguda. Quin pas més enllà d'aquest cercle de... la vida, afirmar-la lliurement o negar-la, això és l'orgull i capacitat de la nostra humanitat. Ens convertim en homes de veritat a través aquesta noblesa i a través d'aquest orgull. No hi ha cap punt en què el pensament arribi a la seva fi. Tothom qui té l'atreviment de tenir un sentiment tan sa i alegre pel món i per Déu al seu cor és, de fet, meravellosament auster i alerta. Com s'hauria de convertir en burgès,

petit o baix? Hi ha un nivell de coses al qual ha de una vegada i una altra s'aixeca i lluita per arribar a: No ho és ell, sinó *tota* la creació tan àmplia i profunda com ella apareix als homes.

Necessitem aquesta exultació i francament admetem que la necessitem, és a dir, l'elevació des del massa-

Machine Translated by Google

tenaços i massa tímids. Volem ser incòmodes i insatisfets, com si finalment ho faríem descobreix els núvols i els mars, descobreix el secret de la vida amb els seus cents de milers i milions de manifestacions. Preguntem a les estrelles, qui les va posar en el seu meravellós joc de pujar i baixar? I preguntem a les aigua, a les distàncies i profunditats de la qual vol entrar flux? Tenim prou cor com per no fugir de l'etern "d'on" i "cap a on", i nosaltres no accepteu ni tan sols la descripció més exacta de la natura com una explicació completament exhaurida de les seves raons.

La nostra admiració per la profunditat del món no s'hauria d'esvair pels fets, ni tan sols per la lluita per la nuesa existència. No volem convertir-nos ni en meditatius naturaleses ni homes dividits, sinó que volem prendre la vida amb una ment lliure, allò quotidià i sovint tan amarg, així com allò que il·lumina i dóna sentit. El Déu a qui donem la nostra confiança és d'acord amb els nostres cors. Ell és el nostre cor i coneix el nostre quan està obert i afirmativa al món.

Déu viu en nosaltres, perquè explorem contínuament el esperit de les forces del seu món i s'esforça per fer-les el nostre. No cal un orgull meravellós i un coratge honorable per emprendre aquesta conquesta del món i de Déu? No cal també una postura noble

Machine Translated by Google

solidesa i consciència per afirmar-nos com a homes davant del Déu totpoderós?

Lloem Déu i la seva creació mundana amb més fidelitat com més orgullosos i segurs hi apareixem. L'ull rialler, el pas àgil, l'esperit que realment és capaç d'alegrar-se i elevar-se, la joventut genuïna, la genuïna virilitat, constància, amor, companyonia, això són els portadors de l'estendard de Déu. I aquí de nou ens unim a l'esperit de l'autor, que hem esmentat al principi i que va concloure l'afirmació de la seva creença poètica amb aquestes paraules, que representen un deure per a tots nosaltres: «Déu és portat al món per l'home».

Machine Translated by Google

El Totpoderós serà el jutge just.
La nostra tasca, però, és complir amb el nostre deure,
Perquè puguem estar davant d'ell
com a creador de tots els mons
segons la llei que ell va donar,
la llei de la lluita per l'existència.
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Lifetree i Worldtree

Transformació d'un símbol ari

Encara hi ha zones a Alemanya on encara es veu làpides del segle XVII è segle, en què la mort de la persona és retratada d'una manera molt particular, però il·luminadora.

Es veu, per exemple, en relleu sobre la làpida un ram de flors, un matoll que creix amb espesses i roses precioses. La mort en forma d'esquelet seu al costat i amb una expressió sarcàstica interromp la la flor més bonica. Ningú pot deixar d'entendre la significat d'aquesta imatge: de la mateixa manera que la flor es trenca amb menyspreu i s'elimina del corrent de vida que la governa tant a ella com a l'arbust, de la mateixa manera també va morir aquesta persona, per a qui representa aquesta làpida.

De vegades és una tendra malenconia, una fina i gairebé disposició reconciliadora, que es representa en aquest imatge. En altres làpides, és un to salvatge, gairebé entremaliat sacsejada. Sempre es veu la Mort representada com un esquelet lleig, tallant un arbre. Ja s'ha tallat un tros profund de l'arbre. El resultat destructiu és clar.

Altres imatges mostren l'arbre ja caigut. Aleshores els llamps cauen dels núvols. En cada cas,

Machine Translated by Google

se sent el missatge clar: «Així com va caure l'arbre, així cauràs tu, fill nascut de carn!» No hi ha dubte que l'arbre aquí pretén representar l'arbre de vida del difunt, i que la vida d'aquest símbol és representativa de la vida de la persona, i que la seva destrucció significa la mort de la persona a qui pertany.

L'humà i l'arbre es mostren aquí en profunditat interrelació, amb un profund vincle interior. L'arbre no és cap imatge de la realitat, cap representació de la natura o una obra cultural per a una consideració estètica. Té un significat, que potser s'entén més o menys conscientment a la ment
dels 17 è llenyataire del segle XX - en realitat es remunta al profunditats primordials de les nostres creences. L'àmplia distribució de Aquesta idea d'aquest "arbre de la vida" només es pot endevinar aquí. La mitologia es remunta als inicis més antics de Tradicions indoàries, que es remunten al freixe mundial de l'Yggdrasil. L'arbre continua viu a les sagues de l'arbre de la casa, l'arbre guardià i l'arbre que es planta per al nounat. Fins i tot se sospita que hi ha als contes de fades, com ara l'agradable sobre el ginebró o de les pomes de la vida.
Es troba en cançons i costums des de l'arbre de maig fins al Arbre de Nadal, que es clava a la teulada de la casa i es guarda al llarg de l'any. En cada cas, la vida d'una persona d'una família està misteriosament lligada a la florida d'un arbre d'aquest tipus. Per tant, és realment un "arbre de la vida".

Machine Translated by Google

Podria semblar que els tristos i lamentables 17 è segle, que tan sovint i tan dolorosament va experimentar la malícia actes de mort, podrien ser potser el punt d'origen de la històries d'aquests arbres caiguts. Però això no és així. El concepte de la mort tallant un arbre de la vida es remunta a molt enrere abans. Una xilografia a les cançons de Sebastian Brant, produït poc després del 1500, ja mostrava tal imatge. Curiosament, aquest arbre no representa un sol home, sinó moltes persones que seuen a l'arbre i cauen d'ell a una rasa abans que caigui l'arbre, que ja ha estat tallat.

La imatge final de la dansa de la mort de Niklaus Manuel és encara més clar. Molta gent seu a l'arbre assetjat. Són abatuts per la Mort amb fletxes. Aquí, com ja s'ha esmentat, els tres no representen la vida arbre d'una sola persona, sinó de tot un clan. Això és fins i tot més clar en una impressió del mestre dels pergamins de cap al 1470. Aquí l'arbre de la vida és realment un arbre del món, hi seuen persones acuradament col·locades en un ordre de tres nivells, que en si mateix és una representació d'un món ben ordenat.

A dalt veiem el sacerdoci, i a sota el amos mundans, emperadors i reis, senyors i comtes. A sota d'ells hi ha els ciutadans i els camperols. En el baixa edat mitjana, veiem l'antiga divisió de la món humà en les tres classes que se sap que utilitzen de els poemes i les filosofies dels pobles indogermànics.

Machine Translated by Google

L'arbre, però, no està sent tallat. Està sent rosegat per dos animals, dia i nit, i es troba en un vaixell que navega sobre les onades, símbol del flux etern.
temps. La mort aixeca el seu arc i dispara als homes des de l'arbre amb fletxes.

Aquest arbre és molt més que l'arbre de la vida, i és també molt més que un «arbre de classes», com s'ha dit anomenat incorrectament. En realitat, és un arbre del món, que percep totes les persones en un ordre clar. No gaire lluny d'això hi ha la idea del freixe del món nòrdic, a les branques del qual viuen déus i homes, i d'altres arbres del món indogermànics. No només proporcionaven allotjament, sinó que també dispensaven fortuna i benedicció. Avui, és clar, nosaltres
només puc intuir vagament l'esplèndid mite, que va de tornada a les profunditats primordials de la nostra raça, molt enrere a el passat llunyà. Les seves transformacions es poden veure clarament va seguir les poques relíquies que tenim aquí.

A finals de l'Edat Mitjana, encara hi havia un rastre de la grandesa nòrdica, encara es podia intuir la visió mítica del món en la representació de l'arbre sagrat. Més senzill,
més externs, més crus... però encara plens de significat són les representacions posteriors del llibre de Sebastian Brant i de la Dansa de la mort de Berner. Aleshores, el significat canvia enormement. La vitalitat retrocedeix. L'individu, que poques vegades es veu a les representacions d'arbres de vida de l'Edat Mitjana, passa a primer pla, i juntament amb això

Machine Translated by Google

l'individualisme es presenta en imatges més simples i fàcils d'entendre: es tornen emocionals o fins i tot sentimentals; desperten compassió, tristesa i llàstima.

Finalment, el significat s'esvaeix completament. L'espectador valora aquestes representacions simplement com a al·legories, la bellesa de les quals i l'efecte estètic que admira. Amb això, el transformació d'aquest antic símbol d'un arbre del món i l'arbre de la vida arriba a la seva fi. Només ens queda sentir el nostre camí de tornada al passat llunyà utilitzant artefactes existents i sentir-ne la grandesa.

Machine Translated by Google

Nosaltres, com a individus, no som res més que les fulles
en un arbre. Avui són verds. Una fulla és més gran,
una altra és més petita. Després una es marceix, i després una altra.
Però això no importa si només l'arbre es manté sa!

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Coratge per a l'alegria de viure

Qui camini pels carrers devastats de la ciutats bombardejades, qui mira i tremola davant les ruïnes de castells i esglésies, en què la sensació de vida de grans períodes es reflecteixen, qui mira a l'abisme de els cors que la mort ha esquinçat... ell potser consideren presumptuós parlar de l'alegria de viure com a una de les forces invencibles de l'ànima humana. Potser el soldat té el dret més gran de fer exactament això: no només per comoditat, sinó per la sensació viva de la realitat des de la qual l'alegria de viure contrasta amb l'incalculable i la foscor, sí, que per si sols fan suportables. Durant les setmanes del nou any, es podia escoltar els sons de l'enrenou del carnaval celebracions a les nostres belles ciutats. Els carrers que abans estaven plens de gent alegre ara són coberts amb les cendres de les cases destruïdes. En comptes de decoracions, es veuen ruïnes que s'alcen sobre els nostres caps. Els homes que abans bevien de la copa de la vida ara jeuen sota la terra o lluitar amb el seu gris i ara seriós cares en la solitud de la batalla per l'existència de Cultura europea. Les dones han fugit lluny cap a

Machine Translated by Google

granges i pobles. On queda una llum, un pensament, que ens pot conduir de nou a l'alegria de viure?

Potser hauríem de parlar sobre què és realment l'alegria de viure. Qui ho busca només en l'expressió externa difícilment ho trobarà en la guerra. Qui només es preocupa per allò una mica cru els plaers materials es veuran decebuts amb el restes escasses... i afirmen que gairebé no hi ha res que valgui la pena viure-la, o lloar aquesta vida o estimar-la. L'alegria més profunda de la vida, però, no depèn del temps i el destí, ni de les necessitats i l'amargor. És una d'aquelles meravelles silencioses que Déu dóna a aquells que són conscients de la seva existència. No es pot llançar sobre nosaltres des de fora. Viu dins de la nostra essència i del nostre ésser; viu dins nostre. L'home que ho té és ric fins i tot si va amb draps i viu en coves de terra. Qui visqui en un palau i té tots els ornaments cars de la vida, és tanmateix l'hoste més pobre d'aquesta terra, si no té aquesta veritable alegria de viure.

Comença amb una simple consciència de l'existència. Hi ha homes que, després d'una bona nit de son, miren el nou dia i es queixen perquè es troben davant la feina i tasques. D'altres sorgeixen després d'unes hores de son inquiet amb una sensació de satisfacció difícilment comprensible, contents de la realitat de la seva vida, i potser simplement perquè els dóna alè, vista, tacte, oïda i pensament. La guerra ens ha mostrat d'una manera sorprenent

Machine Translated by Google

que el nostre plaer per les coses senzilles de la vida pot ser molt més profund i significatiu que els "plaers" tan lloats abans. I això demostra una modèstia genuïna i la capacitat de sentir sentiments forts. Qui hauria pogut explicar a un soldat que res més que un

llit net, una taula finament coberta, sí, una migdiada curta, un got de vi, una bonica imatge o una noia atractiva que passa podia omplir-lo de tanta alegria? I quan érem a casa, una mica avorrits i drets davant d'una prestatgeria plena de llibres, buscant un sol llibre per a una hora tranquil·la... qui ens hauria pogut dir que algun dia podríem oblidar el món i nosaltres mateixos, la guerra, la brutícia, el sofriment
i fins i tot la mort... perquè una agradable coincidència en un casa abandonada a l'est ens va proporcionar un mal
còpia esquinçada d'un llibre d'Elchendorff? Qui ho hauria pogut fer ens va fer creure que un dia, en un búnquer fosc, en un fred humit i ple d'insectes, podríem escoltar la melodia de la "Flauta Màgica" de Mozart amb una llum tènue, i que cauríem en un somni de la bellesa eterna del món
i oblidar tots els terrors que ens envolten?

En aquests moments, l'alegria de la vida s'il·lumina al voltant com llamps... o com la llum suau d'una posta de sol d'estiu.
Mentre que abans recorríem els carrers ben il·luminats de la ciutat buscant plaer, ara gairebé perdem l'alè en contemplar la bellesa radiant de la nit estrellada, que es reflecteix estranyament contra la lluna, i això ens dóna...

Machine Translated by Google

ens transmet un sentiment interior de pertinença a l'univers. Ningú pot ser un deixeble més apassionat per l'alegria de la vida que el simple soldat, que és conduït pel foc etern del combat, que ha caminat a través del mur de la mort i de l'horror i que de sobte es queda sense paraules quan es troba davant la quietud d'un vespre i veu les collites

suaument acariciat per un vent suau. En aquests moments, sent en el batec del seu propi cor la vida gloriosa i meravellosa que li ha estat donada. Aleshores flueix a través d'ell una alegria que no es pot comparar amb cap altre plaer d'aquesta terra. I així semblem força modestos, però només en aparença, perquè aquesta modèstia alhora és la màxima pretensió que podem exigir de nosaltres.

vida.A aquesta hora, quan el destí de la guerra més pesadament posa a prova els nostres cors, tant a casa com al front, sembla ser un intent inútil de parlar de l'alegria de la vida. Però el coratge pertany a l'alegria tant com a la lluita i la mort. Superar la mort significa obtenir alegria.

Sense això, les nostres ànimes ja fa temps que s'haurien ensorrat sota la gran càrrega de les seves dificultats. Sense això, el les dones a casa haurien estat obligades durant molt de temps a entrar a la depressió més fosca i ineludible. Aquesta alegria per la vida s'erigeix com un "no obstant això" brillant per sobre del nostre poble pressionat, contra el qual les bombes i el fòsfor són inútils. Un tros d'infància hi viu. Fanfarroneria complaent i ceguesa

Machine Translated by Google

l'ambició li són estranyes. L'amor per la natura i per les persones, pels animals i per les flors, per la música i per vers, ja que les imatges i l'art en pedra i metall en formen part. Ens ensenya que sempre que perdem alguna cosa, hem de mirar allò que queda. Ens ensenya a reconèixer el significat de cada prova.

Qui negaria l'alegria que troben marit i muller durant les vacances junts. Qui pot afirmar que —durant els dies de pau abundants amb els seus plaers quotidians— va poder sentir tan profundament l'amor de la seva dona, l'alegria de tenir fills i una mica de seguretat? I fins i tot si el destí ens pren allò que és

estimat/da, la voluntat d'ajudar de nou ens porta enrere als braços de la vida.

Machine Translated by Google

L'estranya trobada del rei Olaf

per Will Vesper

Un dia, el rei Olaf Tryggvason i els seus homes van salpar al sud, al llarg de la costa de Noruega, al vaixell “Long Drac”. Quan van arribar al fiord de Nidaros, el els homes havien de remar, perquè el vent era massa feble per omplir les veles. Però el rei no tenia pressa. Estava de bon humor i feia tota mena de trucs per als seus homes. Va lluitar en un duel simulat amb el seu portador de banderes, Ulf els Rojos. Primer, van lluitar de la manera habitual amb els espasa a la mà dreta. Després, amb l'espasa a l'esquerra mà. I finalment amb espases a cada mà. Cada vegada, el rei avançava fins al tauler. Aquells eren jocs notables. Després d'això, el rei Olaf pujava a la barana del vaixell i caminava per ella mentre feia malabars tres dagues sense beina. Ningú va veure mai el rei fallar o caure una daga al mar. Els homes remaren amb més entusiasme i va riure.

El rei Olaf seia entre els seus homes a la coberta de popa i parlava d'això i d'allò. Allà seia Kolbjoern, el Mariscal i Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze de Jaemtland i Bersl el Fort: homes de tota Noruega, d'Islàndia i de les illes de l'oest, una selecció equip, nois guapos plens de força i audàcia. Un

Machine Translated by Google

va veure això. Ningú no tenia més de seixanta anys, excepte el bisbe Sigurd, i cap menys de vint, excepte Einer Bogenschuettler, que només tenia divuit anys, però era el millor tirador en tota la terra.

«Ara tinc tota Noruega a la meva mà», va dir el rei, i va estendre la mà dreta cap al cel, com si agafant alguna cosa que els altres no podien veure. «Perquè ho has rebut de la mà de Déu», va comentar El bisbe Sigurd amb serietat.

«Sí», va assentir el rei, «de la mà de Déu i no de la vostra, bisbe. Obligo a tothom a inclinar-se davant de Crist, pobles de totes les províncies: Stravanger i Hardanger, Vik i Sogne, Woere i Ramsdalen, les províncies sobre el mar i dins les muntanyes, i ara també Helgeland i Upland. Aquests van ser els més difícils de desxifrar."

«Però també tens les dents més afilades per a això», va interrompre Sklade Hallfred, l'islandès. «Molts han...» els va sentir."

«Pot ser que sigui cert», va respondre Olaf, «però ara Noruega és un Reich i les campanes (de les esglésies) sonen per tot arreu». Reich.”

—Ho admeto —va assentir Hallfred. Va riure lleugerament. i va afegir: «També admeto que em costa acostumar-me a aquestes campanes. I molts altres senten el mateix, encara que no ho diguin».

Machine Translated by Google

«Tens orelles sensibles, sent un skjald», va replicar King. Olaf.

Però Hallfred es va assenyalar el cor i va dir: «Aquí dins, rei Olaf, seu algú que no ho vol sentir. Crist va trigar massa temps abans de venir a nosaltres. Tots nosaltres vam aprendre alguna cosa més de les nostres mares."

El rei Olaf el va mirar una bona estona. Aleshores va dir: «On sonen les campanes... és on són el Reich i el Rei» domini.”

«Que vau rebre de Déu», va interrompre el bisbe de nou. «Un és l'amo. El que és al cel.»

—I un és rei a Noruega, bisbe —va replicar Olaf. "Un ha de ser amo i un ha de ser rei, tret que el la terra esdevindrà el botí de reis estrangers. Sempre recorda això.”

«Només hi hauria d'haver un rei a Noruega i el illes —va dir Hallfred—. I només un hauria de ser el mestre de les cel. Però encara sento pena per tots aquells que van haver de deixa-ho tot», i va fer un gest lent amb la mà cap a les muntanyes, després a través del cel i finalment cap al mar. Tothom sabia què volia dir.

El bisbe Sigurd el va mirar amb ràbia. «Aquestes dents... encara he de mossegar sovint i mossegar molts", va comentar, "abans que aquests ídols i mags siguin obligats a marxar tota Noruega.”

Machine Translated by Google

Tots miraven cap a l'Olaf per veure la seva reacció a les paraules d'en Hallfred. paraules atrevides. Però el seu cor era lleuger i bondadós avui, el tipus d'estat d'ànim que captiva a tothom.

Rient, va ensenyar les dents i va cridar: «Noruega, pàtria! Visca ell, qui ens l'ha donat per governar!»

Ho agafarem fort amb les dents. Ningú ho arrencarà. de nosaltres mentre visquem."

«Salve, rei Olaf!», van cridar els homes. I Hallfred va començar un poema sobre aquesta hora:

"Pressentint el temps de
batalla, el rei va viatjar cap al sud..."

El vaixell va planejar a prop de la costa cap al fiord i va arribar a un penya-segat rocós que sobresortia molt endins aigua. Els ocells de la riba van emprendre el vol. Un platejat un núvol d'ales batent s'elevava com pols al cel. Un van cridar mil ocells.

Els pins, que s'aixequen un darrere l'altre al llarg del vessant de la muntanya, reflectint la llum del sol mentre es balancejava. La llum rebotava a totes les branques. Es va sentir els rierols que xiulen sorollosament pels congosts, i el la lleugera respiració del mar.

De sobte, tots van sentir el crit d'una veu clara i aguda. Un home estava dret a la cornisa rocosa a prop del vaixell. Tothom el va mirar. Era clar que volia unir-se ells, i demanava permís per fer-ho.

Machine Translated by Google

El rei Olaf va fer un senyal al pilot perquè planés més a prop de la cornisa. Els homes van aixecar els rems i els van canviar de direcció

costat de terra. Però abans que el vaixell hagués arribat fins allà, van veure l'estrany dret a la punta de la proa, a prop del cap del drac daurat. Va fer un gest amb el cap cap al rei, que seia a la part alta de la coberta de popa.

semblava que es balancejava lleugerament després del seu salt, i encara intentant recuperar l'equilibri. Aleshores es va acostar entre els homes de la part davantera del vaixell: un pagès de la zona, que probablement només volia viatjar amb ells una estona, sempre que toleressin la seva companyia al vaixell. No era un mercader com havien pensat al principi.

Era un home molt robust amb la vestimenta antiga de tela verda de pagès (una tela de llana gruixuda). Probablement un home de les profunditats de les muntanyes. Al voltant del seu maluc hi havia un un cinturó ample de cuir amb una bonica sivella de coure. En una de les travetes portava un martell de dues cares, la vella arma de pagès: una peça d'artesania ben formada. Però el que més cridava l'atenció de l'home era la seva barba vermella, tan espessa i llarga que la dividia i

se'l va ficar sota el cinturó a esquerra i a dreta.

Es va asseure en un rotlle de corda i va mirar els homes, que seien asseguts o drets al seu voltant, un darrere l'altre... sense cap timidesa. Cadascun se sentia una mica nerviós pel foc blau de la seva mirada. Era com si els estigués observant i hagués trobat algun defecte en cadascun.

Machine Translated by Google

«No ha estat un mal salt, el que has fet a la nau», reconeix Vakr de Goetaelf.

«No era més gran», va respondre l'estrany, «que el un que tu, Vakr, vas fer quan vas convertir un cristià en un amic de Thor. Tots vosaltres sou bons saltadors en això respecte.”

El que va dir l'home no va ser reconfortant.

«No saps amb qui viatges, pagès? Sigues...» Compte! I on et vam conèixer, ja que creus que saps alguna cosa sobre nosaltres?

«Un vell conegut», va respondre, «de tornada de la teva...» pares. Però oblida-ho. Ara m'agradaria viatjar amb tu per un tram."

"On vols anar?"

«A l'estranger», va respondre l'home amb tristesa.

«Sembles capaç per a una expedició militar.»

«En tinc molts al darrere, però ara vull» descans.”

«No ho sembles», va observar Bersl el Fort. Segons el seu costum, com si no valgués la pena parlar amb un home abans de posar a prova la seva força: va agafar el la mà d'un desconegut i va intentar arrencar-lo del seient. Va ser un lluita curta i aguda, però llavors Bersl estava estirat a terra, i estava perfectament clar qui era aquí més fort. Bersl no havia experimentat això des de la seva infància joventut. Va colpejar tothom com foc i embriaguesa: cadascun

Machine Translated by Google

havia de posar a prova l'estrany en una competició. Però ningú no el podia igualar. Tot el vaixell mirava fixament el diabòlic individu. Les seves paraules també volaven, agudes i sense por, i encertaven el blanc tan infal·liblement com els seus moviments. Cadascun va aconseguir el seu! Finalment, va caminar per la barana sobre els rems, que mai va deixar de remar, i va fer malabars no només amb tres dagues (com havia fet el rei Olaf), però quatre dagues, amb dos a l'aire i un a cada mà en tot moment. Va ser un joc ràpid, com si les dagues ballessin sobre el seu cap com flames. Tota la tripulació mirava fixament aquest granger, que jugava així. Certament sabia com moure's més que només bous.

Finalment, el rei Olaf el va cridar, i ell va pujar al coberta de popa del vaixell, es va treure la gorra i es va posar davant del rei. Es va veure que els cabells del seu cap també eren vermell, i com s'alçava com un foc sobre el seu front.

«Si un estrany com tu i un pagès es presenta davant del rei de Noruega, s'inclina», va instruir Thorgrim Thorsteinson en veu alta. El pagès es va girar cap a ell i va dir: «Tu també descendeixes d'homes, Thorgrim, que no eren...» acostumats a doblegar l'esquena davant d'altres homes - altres que potser abans d'aquell, després del qual ells - com tu - van ser nomenats.”

«Ets un home amb bona parla i talentós», va dir el rei Olaf mentre feia un gest perquè els altres fessin silenci. «Ets...?» de la zona?”

Machine Translated by Google

La Barba Vermella va mirar el rei Olaf una bona estona. Aleshores va riure lleugerament, com qui té preocupació al cor. «Sí», va respondre, «es podria dir que sóc de la zona».

«De quina província?», va preguntar el rei.

Aleshores l'home va fer el mateix gest que Hallfred que Skjald havia fet, quan havia parlat dels antics déus. Va assenyalar amb la mà la muntanya, i després a través del cel i finalment cap al mar. En un a l'instant, tothom va saber qui era. Un vent va udolar baixant de la muntanya i travessant el sol com un vel, i l'aigua va començar a pujar. Però ningú va ser capaç de pensa en el vaixell, que de sobte va començar a ballar a prop dels penya-segats rocosos. Tots miraven fixament la Barba Vermella, que ara es trobaven davant del seu rei, gran i poderós, i va veure el martell sagrat a la mà. Un soroll sord de tro venien del cel, i tots es van quedar com ombres al la llum del sofre. I llavors van sentir l'home veu greu.

«Sí, rei Olaf», va dir, «sóc d'aquesta província, de Helgeland i de Drontheim, de Hardanger i Stavanger, de tota Noruega i de les illes, de les muntanyes i de les valls, de les núvols i del mar. I és la meva feina que hi ha una terra que et dóna alegria i de la qual pots ser rei. Quan vaig arribar aquí per primera vegada, era una terra de gel sota els peus dels ettins. Però vaig matar els ettins, que seien al

Machine Translated by Google

muntanyes. Els arbres creixien i hi fluïen rierols. Vaig escanyar els ettins, que són l'enemic tant dels déus com dels homes. Les flors creixien als prats i les cabres pujaven pels camins de la muntanya. I la gent va venir i va construir cabanes i va llaurar els camps. Vaig beneir els seus cultius. Tenien pa. Vaig beneir el mar per ells. Tenien peix. Vaig beneir els seus

taula. Els nens van créixer. Jo i la meva espècie, el rei Olaf, vam fer això terra habitable per als fills dels homes. Per això em van honrar, homes i dones. I aquest va ser el meu poble, durant molt de temps."

Aleshores, el bisbe Sigurd va agafar coratge i va mostrar valentia. Es va aixecar la creu del pit i la va dirigir cap a

Barba Vermella. «Cedeix el pas, ídol!», va exigir.

L'home va tornar a riure, suau i amargament. Era com un plorant al vent.

«Sí», va dir, «i ara en ve una altra. La meva hora ha passat segons la voluntat del Governant de Tot. És dura per als meus amics. I tu, Olaf, els persegueixes i els mates, i compleixes el destí. Finalment, ens passa a tots. Però esperava que fos diferent: el llop que ens devora, el

serp que ens estrangula. Arriben els *gentils* i

venç els *poderosos.* Però ningú escapa del destí, i

ningú ho sap per endavant. Arribarà l'hora de

l'home a la creu també."

«Cedeix-te, ídol!», va ordenar de nou el bisbe mentre

va acostar la creu als ulls del Roig.

Machine Translated by Google

Aleshores va aixecar el martell i un llamp va caure al llarg del pal com una serp daurada. Va ser com si l'agafés amb la mà abans que pogués fer cap mal. Per tercera vegada, es va sentir el riure amarg. Ells no ho va oblidar fins a la mort.

Van veure com l'home es va llançar per la borda amb un un salt poderós, i, sostenint el martell per sobre del cap, es va enfonsar al mar i va desaparèixer.

En aquell moment tot va canviar. Una llum del sud el vent bufava, omplia les veles i empenyia el vaixell cap a dins sol al llarg de les ones suaus que ondulaven més endins badia. Semblava que tots s'havien despertat d'un somni o estupor. El rei Olaf es va fregar la cara amb les dues mans. Mentre el bisbe Sigurd s'aclaria la gola com si anés a parlar, el el rei li va fer un gest perquè callés.

Davant d'ells hi havia les cases de Nidaros, vaixells a la riba, el poderós sostre de la casa del rei i el nova catedral amb el seu cim punxegut i la seva ampla torre. Havia arribat el vespre. El sol es va pondre al mar. Les campanes ressonava suaument a través de l'aigua. Tots es van quedar drets com el rei i van descobrir els caps.

«Preguem per tots els que saben morir com els homes», va dir el Rei.

Machine Translated by Google

En nosaltres crema com una flama una regla,

i ha de ser diví,

perquè és etern i universal,

és això:

Fes el teu deure!

Aquesta regla conté els ensenyaments de totes les religions.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TÍTOL AFEGIT PER L'EDITOR]

Castell de la Muntanya

[Nota de l'editor: s'ha omès la imatge de «Castel del Monte»]

Les fortaleses més belles i poderoses del període imperial alemany es van crear sota el dinastia Hohenstaufen, especialment Frederic II. Són signes visibles del desenvolupament i la formació de Potència europea. Frederic II va ser un dels constructors de fortaleses més importants de l'edat mitjana. Va tenir molta influència en el disseny arquitectònic dels seus forts. Les seves enginyoses construccions, que afavorien l'estructura octogonal, van seguir sent un exemple per a altres forts i castells fins i tot després de la lluita entre nobles rivals.

va eliminar l'Imperi Alemany com a factor de poder Europa. El "Castel del Monte" a la Pulla, probablement el més bell dels seus castells, amb la seva planta regular i el seu poder elemental, és una expressió de l'esperit germànic dels Hohenstaufen fins als nostres dies. Frederic II va crear un estil europeu ja llavors, que va fertilitzar tot construcció de fortaleses al sud, oest i est, i en què dominava la forma alemanya.

Machine Translated by Google

[TÍTOL AFEGIT PER L'EDITOR]

Kahlenberg 1683

La batalla de Kahlenberg, prop de Viena, el 12 de setembre 1683 compta com a[1] un d'aquells grans esdeveniments mundials, que canvia la faç de la terra durant segles. Les tropes alemanyes, unides amb voluntaris de l'Est, de França i de gairebé totes les terres europees, van obtenir una esplèndida victòria defensiva contra les innombrables hordes del Gran Sultà, que havia desplegat aquí el poder concentrat del seu imperi asiàtic occidental/balcànic per tal de

forçar l'obertura de la porta a l'Europa Central. Si Viena queia en mans turques, després Alemanya i Itàlia serien exposada a l'atac de la mitja lluna musulmana. Durant nou setmanes, Viena va resistir l'atac de la superioritat forces turques, fins que a principis de setembre l'exèrcit de socors es va acostar i va alliberar els defensors. El príncep Eugeni estava al capdavant dels seus dragons i un dels primers a tallar-los camí a través de les masses turques fins a les portes de la ciutat. La valentia audaç d'aquest jove de 20 anys de Savoia va ser recompensat amb el comandament d'un regiment de cavalleria, que va portar el nom d'aquest heroi fins a la Guerra Mundial.

1Imatge de la pintura omesa; text modificat per reflectir-ho. L'obertura original era: "Aquesta pintura contemporània representa la batalla de Kahlenberg, prop de Viena, el 12 de setembre de 1683. Aquesta batalla compta com a [...]"

Machine Translated by Google

La sang dels germans

Continuarà sent el vencedor

L'aniversari de Dueppel, que en aquest any és l'aniversari, sempre celebra els seus 80 anysè servirà com a senyal d'advertència en la història de Schleswig-Holstein. Si el les lluites del 1848 al 1851 no havien portat la llibertat, finalment havia arribat el moment en què el poble d'aquest ducat mai més podria estar lligat a Dinamarca.

Però la celebració va molt més enllà dels límits de Schleswig-Holstein, ja que aquesta prova del poder prussià va ser una un pas important cap a la unificació nacional Alemanya. Bismark volia donar al poble alemany la posició que li corresponia i l'espai vital necessari. Poder prussià es va utilitzar. La victòria a Düppel va permetre als prussians força que s'utilitzarà per promoure l'expansió alemanya sang i terra. La creença en Prússia va augmentar. Un nou període polític de la història alemanya va començar amb aquesta data.

Quan pensem en els llancers de Dueppel, probablement commemorar el dia victoriós que finalment va conduir a la unificació d'Alemanya. Per a nosaltres ja no són certes les paraules que en aquell moment proclamaven els Assemblea General a Rendsburg el 8 de maig de 1864: «El/La/Els/Les La sang de Dueppel ens separa més dels danesos que el Cinturó i Koenigsau.” No obstant això, encara recordem, fins i tot des del costat prussià, com de valents i

Machine Translated by Google

honorables defensors danesos van lluitar. Moltke va escriure sobre 23 d'abril de 1864 al seu germà Ludwig:

"L'entusiasme d'aquest petit poble pel que fan lluitar per la resistència i el sacrifici amb què els seus l'exèrcit es va afirmar a la posició de Dueppel, estan ben reconeguts fins i tot pels seus enemics. Les tropes van resistir l'indescriptible molt més que el nostre, que tenia el iniciativa de l'atac en nombre més gran, cosa que va permetre que se sentin alleujats durant aquestes tasques difícils."

Quant a la cavallerositat manifestada en aquesta lluita entre dos pobles relacionats, Moltke va escriure:

«Probablement no hi ha millors persones que els nostres soldats. Tan bon punt es dispara l'últim tret, els portadors de llitera va portar tant els danesos com els nostres ferits al hospital amb tota la gentilesa de les nenes petites. I totes són tractats de la mateixa manera als hospitals. En aquests hospitals, com ara com el dominant i luxós del Johanniter ordre, oficials i soldats danesos jeien a les mateixes habitacions com els prussians. Probablement mai s'ha lliurat una guerra amb més humanitat que aquesta."

Aquest dia de visible enfortiment del bàndol alemany tenia una cara diferent per als danesos. Va ser un dia de derrota. La lluita s'havia lliurat contra un equip molt superior força. Fins i tot si la posició en què s'havia col·locat massa una gran esperança, no es podia mantenir, així ho van fer els danesos

Machine Translated by Google

tanmateix, fan un bon compte de si mateixos, fins i tot en una retirada honorable, mostrant tant el coratge com lleialtat dels soldats danesos. La batalla de la brigada a Scharffenberg, pel molí de Dueppel, va posar els prussians "en estretors difícils”. Malgrat la victòria i les doloroses pèrdues, l'exèrcit va poder tornar amb el cap ben alt.

Tenim altres testimonis contemporanis d'això comportament cavalleresc després de la batalla: com els danesos els soldats eren cuidats per camperols alemanys... i a la d'altra banda, com van ser cuidats els soldats alemanys Poblets danesos... durant setmanes i fins i tot mesos. En aquell moment dues tribus germàniques iguals i culturalment de prestigi s'enfrontaven.

Així doncs, era gairebé obvi que després de la Guerra Mundial, Dinamarca va celebrar la unificació del Nord Schleswig amb Dinamarca a Düppel, on el rei era present. La seva celebració alhora significava el amarga separació del nord de Schleswig de l'alemany Reich. Però ja avui, tot això està superat pel creença en un futur germànic comú.

El so del nom de Dueppel desperta en tots dos records orgullosos de la gent. Els tons odiosos, que són més notables al costat danès, no han estat completament esvaït. Karl Larsen ha lluitat sense èxit per eliminar-los entre els danesos. Entre els alemanys,

Machine Translated by Google

aquests sentiments van ser substituïts per l'alegria de la victòria. Però l'amargor va disminuir amb el pas dels anys. Tanmateix, la idea de les gestes valentes roman inoblidable en ambdues parts. De la mateixa manera que la lluita entre els dos pobles es va lluitar cavallerescament, també ho va ser la lluita per l'ètnia decisió també presa de manera cavalleresca.

Arribarà el dia en què nosaltres, que venim del mateix Arrels germàniques i una pàtria comuna, torneu a això lloc, ja que parla de lluita cavalleresca, de lleialtat i de la constància dels homes germànics, que en aquell moment s'oposaven els uns als altres, però per als quals hauria estat molt més natural estar un al costat de l'altre.
Avui dia, encara no ho fan, i primer s'ha d'aprendre. I els nostres enemics fan tot el possible per alienar-nos un altre.

Per molt amarg que sigui, molts ho han après tot. ja. I estem segurs de la nostra ferma creença que de En aquest període de lluita, el Reich alemany madurarà com un fruit tardà, però molt més digne. Els nostres voluntaris danesos a les Waffen SS són els primers combatents per a això un brillant futur germànic per part danesa.

El que és decisiu és, i roman: si l'actitud és bo o dolent, tant si es vol treballar en la construcció com en l'enderrocament i tant si es vol per veure les necessitats i els objectius comuns.

Machine Translated by Google

Els pobles europeus només tenen una opció si volen volen salvar la seva existència: veure què tenen a dins comú i defensar-ho.

Machine Translated by Google

Príncep Eugeni

El Noble Cavaller

Milers de voluntaris de molts països van ser inclòs entre el colorit assortiment d'aliats que fluïen fins al riu Donau en aquells calorosos mesos d'agost dies de l'any 1683 per tal d'aturar l'amenaça invasió de la mitja lluna musulmana.

Entre els molts voluntaris de la corona francesa hi havia també el príncep Eugeni de Savoia, que havia nascut a París, però que havia donat l'esquena a la terra on va néixer després moltes decepcions. El kàiser, que havia fugit a Passau, li havia donat el comandament d'un regiment de dragons al capdavant del qual va demostrar aviat la seva destresa militar de manera esplèndida.

Al començament de la seva existència, el príncep va tenir la sort de viure una experiència significativa: la batalla d'alliberament de Kahlenberg, prop de Viena, el 12 de setembre de 1683. Aquesta victòria sorprenent i contundent, que es va aconseguir amb la força combinada de totes les terres alemanyes, va alliberar Occident no només de l'amenaça de la invasió turca, sinó que també va proporcionar la possibilitat d'una nova formació de tot el sud-est d'Europa seguint les línies alemanyes. S'havia obert una porta a través de la qual el vent del nou període podia bufar la floridura.

Machine Translated by Google

atmosfera de la vida antiga i despertar la gent que havien caigut en un son després de la Guerra dels Trenta Anys, omplint-los de noves esperances. L'estranger savoià, però, que per primera vegada va trepitjar l'alemany sòl, es convertiria en el portador d'aquesta esperança i en el més esplèndid representant d'un nou període d'heroisme Història alemanya. Seguint l'exemple del gran imperial líders militars, Ludwig von Baden i Karl von Lothringen, el príncep va participar en la campanya de Hongria, que va portar les forces imperials fins a Siebenbuergen i abans de Belgrad. Ja a la primera batalles, el príncep Eugeni va demostrar el seu coratge personal, en una en un curt període va ser greument ferit dues vegades, i ell va mostrar una habilitat militar inusual. No obstant això, va caldre una molt de temps per rebre un comandament independent. Només després de servir uns anys al teatre italià en un posició subordinada contra els francesos, va acabar rebre aquest desitjat comandament independent a Hongria 1697.

Els austríacs van patir alguns revessos mentrestant, els turcs es recuperaven després del primer gran sorpresa. Eugen es va fer càrrec d'un mal proveït, exèrcit desmoralitzat i tenia ordres directes de no fer-ho dur a terme més campanyes durant aquell any. Tanmateix, tan bon punt es van eliminar els pitjors problemes, va fer diversos moviments llampecs d'anada i tornada que

Machine Translated by Google

va confondre els turcs i va obtenir una victòria sobre un exèrcit de el sultà a Zenta el 1697, tot i que va ser el doble de la seva pròpia mida. Amb aquella victòria, el príncep va entrar l'avantguarda dels més grans líders militars del seu temps. Ara la destrucció de la dominació turca de la La regió de Donau va ser impulsada. Els rumors van arribar lluny als Balcans quan van arribar les primeres patrulles imperials Bòsnia i tall al sud de Belgrad.

Tanmateix, en el punt àlgid de les seves victòries, el savoià va haver de fer marxa enrere en la campanya i acostumar-se a pau. Una gran guerra europea sobre la qüestió de la successió espanyola, que donaria lloc a una nova La distribució del poder al continent era imminent. Certament, l'imperi havia guanyat molt amb la pau que Eugen havia fet amb els turcs a Carlowitz el 1699: Hongria sense Banat, Siebenburgen i el la major part d'Eslovàquia i Croàcia.

L'any següent, la guerra europea per la corona i el control de l'imperi mundial espanyol va esclatar. En un moment al seu costat es trobava la poderosa França, que volia conquerir Espanya per completar el seu domini sobre Europa; l'altra banda Àustria, els Països Baixos i Anglaterra, que volia seguir la seva antiga «política de neutralització» contra l'ascens de qualsevol potència dominant al continent.

El príncep Eugeni va haver d'abandonar el teatre de les seves victòries i conceptes sobre el Donau per tal de fer-se càrrec de

Machine Translated by Google

defensa de l'Imperi a Occident. Cada cop més va anar assumint el paper general d'un líder militar imperial, que assumia tant la planificació estratègica com la diplomàtica. Cap dels nadius era més capaç que ell d'entendre els complicats problemes de la política i de superar les mil necessitats de l'escena política altament dividida. Un dels estadistes més grans que el nostre poble va ser capaç de comprendre el món europeu en general, d'una banda, i de l'altra

d'altra banda, per entendre els detalls i les necessitats més petites dels diversos territoris, ja sigui als Alps o als desembocadures dels rius alemanys al nord. No és casualitat que aquest home, nascut a l'estranger, va esdevenir una de les grans persones més alemanyes de la nostra història, i que continua viu en la memòria del poble tant en cançons com en sagues.

Tot i que va passar molts anys a la terra italiana, Flandes i el sud d'Alemanya lluitant contra Enemic francès i defensant el Reich dels atacs de l'imperialisme borbònic, el príncep Eugeni no va oblidar ni per un moment els principis de la seva política; és a dir, que el kàiser sempre estaria a la defensiva a l'oest,
perquè el futur del Reich es trobava a l'Est. Com que cap del «partit alemany» a la cort, va fer el que va fer podria evitar que Carles VI s'hi veiés involucrat Terres espanyoles i italianes en comptes de completar l'obra al sud-est que ja havia començat. Entre els seus

Machine Translated by Google

victòries sobre els odiats francesos des dels anys 1700 fins al 1709 a Hoechstaedt i Torí, a Oudenarde i Malplaquet, el príncep va córrer una i altra vegada a Viena per tal d'advertir contra plans de conquesta massa ambiciosos, per tal de poder supervisar la pacificació final del sud-est i la gran tasca en aquesta zona, que quedava per complir.

Després de 12 anys de lluita sagnant, la primera successió espanyola va arribar a la seva fi. Anglaterra, que s'havia debilitat prou davant de Sun Kin, va començar a témer l'augment de la influència alemanya i va demanar al comte de Marlburg, aliat i amic d'Eugeni, que es retirés del teatre europeu. Va arribar tan lluny que l'exèrcit anglès va deixar el savoià a la deriva i el va trair en presència mateixa de l'enemic. El fàstic i la ràbia van apoderar el príncep, el bon humor habitual del qual va ser reconegut fins i tot pels seus enemics, i va advertir profèticament al general anglès que es perdria a si mateix i a tota Europa amb aquests trucs.

Després de la conclusió de la pau amb França el 1714 Rastatt i Baden, el príncep Eugeni, que mentrestant havia havia estat ascendit a mariscal de camp del Reich, va tornar a ser lliure de executar els seus plans a gran escala al sud-est. El Sayovan va superar totes les seves victòries anteriors durant la guerra amb els turcs del 1716 al 1718. Va ser una obra mestra del lideratge militar i polític

Machine Translated by Google

es troba entre els capítols més radiants de la història alemanya i europea. En atacs agressius, els turcs invasors van ser capturats i destruïts a Peterwardein. Però la obra mestra del seu geni militar es va demostrar en la doble batalla de Belgrad el 1717, on, entre una fortalesa assetjada i una força turca superior, va atacar i aniquilar primer l'exèrcit que avançava, i després va conquerir Belgrad, que l'havia assetjat a la rereguarda.

Poc abans de la conferència de pau de Passarowitz de 1718, els fruits orgullosos de la qual van ser els resultats de la seva inoblidable campanya, es va escriure una cançó commovedora al campament militar davant de Belgrad. Fa millor feina que mil discursos d'elogi a l'hora de descriure el sentiment de pertinença que existia entre el conqueridor dels turcs i el seu propi poble.

A la seva manera immortal, és una expressió d'una proximitat unitat i simplicitat de sentiment: la cançó alemanya de El príncep Eugeni, el noble cavaller. Des de llavors s'ha sentit a dir, i no es pot silenciar, tant al voltant de la ciutat i la fortalesa de Belgrad com a tot arreu sota el cel ample del plana sud-oriental on desemboca el riu Nibelungen el seu camí.

La conquesta de la zona del Donau, que es va lliurar amb la sang de totes les tribus alemanyes, ha creat el requisit previ per a l'objectiu principal de l'estadista El príncep Eugeni: la colonització i la integració cultural de

Machine Translated by Google

aquest territori. A la pau de Passarowitz, el Banat, el
la petita Valàquia i Sèrbia van ser annexionades a Àustria
i per tant, gairebé tot el curs de la conca del riu Donau va ser guanyat pel Reich. En un període sorprenentment curt, les ciutats, abans desolades, van tornar a florir. La terra, abans abandonada, va tornar a donar fruits. Els rius, abans obstruïts, van tornar a fluir al llarg de llits ben ordenats i els nombrosos pantans van ser assecats. Els portadors de
La civilització occidental en aquesta àrea, les portadores d'una millor L'ordre, i els creadors d'una nova prosperitat, van ser els colons alemanys, que el príncep va portar per desenes de milers per colonitzar la terra, abans devastada, al llarg del Donau. Tanmateix, si aquesta tasca de colonització es va aturar una vegada i una altra, i en lloc d'una colonització contínua al llarg del Donau com la que el príncep havia planejat, els alemanys colonitzadors van romandre dividits en petits grups aïllats... això va ser culpa de l'ambició dinàstica sense rumb dels Habsburg, que van dividir i malgastar la seva energia a tots els racons del seu regne.

I en els darrers dies de la vida del príncep Eugeni, després les seves grans victòries a les guerres turques, signes foscos van fer apareixen. El final de la vida d'aquest home especial, com el principi, va estar envoltat de tragèdia. Tanmateix, el
la tragèdia no va residir en la seva vida personal, sinó en el rosegador preocupació pel destí de la seva obra. Semblava que esdevenia clar per al príncep en els seus últims anys que la seva principal

Machine Translated by Google

principis i la política incorregible dels Habsburg mai es reconciliaria, i que la seva obra ho faria finalment cauen, a causa d'aquesta contradicció. I molts les coses suggerien que el savoià ja havia sospitat les primeres ombres del declivi tan ràpid regna establerta de la monarquia del Donau.

Però el sofriment i la desesperació, que sens dubte han de haver tocat aquest geni durant la seva lluita pel seu creació i les profundes idees que li van permetre percebre el destí de la seva obra, no van ser revelats als altres. Així era: un home harmoniós i irresistible bona voluntat i claredat directa, però encara és un trencaclosques els seus contemporanis i a la posteritat. No va deixar darrere d'un testament o fins i tot d'una sola paraula personal, que els biògrafs curiosos podrien utilitzar per resoldre el trencaclosques de la seva personalitat.

Només es va mostrar en l'acte. I podem satisfem-nos modestament amb les paraules amb què un esperit igualment gran de la seva època, Frederic el Gran, va pagar en homenatge a l'honorable príncep:

«...No només governava els territoris austríacs, sinó també el Reich. De fet, *ell* era el Kàiser…”

Machine Translated by Google

El judici del rei

El rei Enric estava assegut, envoltat pels seus jutges imperials, al vell tribunal prop de la ciutat comercial de Rottweil. El la població formava un semicercle al seu voltant.

També hi eren diversos bisbes, perquè era el primera vegada que el rei administraria la cort sense el seu assessors legals.

Un home lliure havia acusat un monjo de violar el seu filla.

Dotze testimonis es van situar al costat del pagès lliure. I dotze testimonis - altres monjos - es van quedar al costat de l'acusat.

El rei havia sentit coses dolentes sobre el que passava a l'abadia. El rei podia veure des del banc del jutge que la població es va posar del costat del camperol, i que només els seus el respecte per ell els va impedir llançar insults els monjos.

El pagès es va quedar agafant la mà de la seva filla i exigia justícia.

Davant d'ell hi havia els monjos, cridant que la noia era una prostituta. Un grunyit va sorgir de la multitud de gent comuna. L'acusat provenia d'un grup prominent família. Els seus familiars ho havien intentat tot per silenciar

Machine Translated by Google

freeman - l'havien amenaçat amb foc i espasa si No es va retractar de la seva acusació. Però l'home valent es va mantenir ferm, va mirar el rei a la cara i exigia justícia.

El monjo, però, baixava la mirada cada vegada que el rei el va mirar als ulls.

Els familiars van demanar a la noia que s'acostés. Quan ella superada la seva timidesa, el rei Enric la va mirar als ulls i sabia que deia la veritat:

El monjo havia sentit la seva confessió, va dir la noia, i després li va ordenar que anés al cementiri i digués les dotze oracions a la tomba de la seva mare. Des d'allà va obligar la va ficar en una cel·la i es va imposar a ella. Ella va cridar i es va resistir, però ningú a l'abadia va aixecar la mà per ajudar-la. L'endemà al matí, l'abat la va fer portar a ell. Va suggerir que es quedés a l'abadia com a criada.

El pare, però, va anar a l'abadia amb un grup de homes armats, i va ser alliberada.

Aleshores l'abat s'hi va acostar i va jurar per tot el que és sant que la noia mentia. Déu ajudaria a prevaldre la veritat, i Déu hauria de dictar el veredicte. El germà acusat estava preparat per passar per la prova del foc.

El jove rei va comentar indignat: «Quant de temps...?» encara hi ha gent que creu en aquesta màgia?

Tothom qui va sentir aquestes paraules va quedar horroritzat, i els bisbes es van retirar amb por del rei.

Machine Translated by Google

El rei Enric va veure que havia anat massa lluny, així que va dir: "Si creus que Déu farà un miracle, fes-me veure'l."

Els dotze monjos van portar planxes de ferro, que tenien a punt, davant del tron.

Venien per parelles, cadascun sostenint un plat, amb els ulls cap al cel en oració.

Un monjo va portar una reixa de fusta i la va deixar davant del tron del rei.

Van pregar a Déu perquè ajudés la veritat a prevaldre i a salvar el seu germà innocent de les urpes del diable.

La població atenta es va angoixar, perquè el rei Les paraules despreocupades d'en Heinrich els havien fet sentir terriblement nerviós.

Els germans van tornar, i cadascun portava un gran tronc, pregant amb els ulls al cel. I es van apilar la llenya i va fer un gran foc que cremava molt fort.

El rei Enric, però, estava assegut immòbil al seu tron i va fer com si no sentís els desagradables xiuxiuejos dels bisbes i la murmuració excitada del poble.

Els monjos van posar les planxes de ferro al foc, i les l'abat va invocar Déu Totpoderós com a testimoni que el germà era innocent *i* que tot el que es deia sobre l'abadia era falsa.

Va pensar que mataria dos ocells d'un tret i evitar així el perill que temia que l'amenacés abadia.

Machine Translated by Google

Els ulls del rei Enric van brillar, perquè hi veia a través
el pla de l'abat.

El pastor va pregar cada cop més fort i va testificar
davant Déu per la innocència del seu germà de l'abadia. Ell
va demanar al jutge totpoderós que demostrés davant de tots els presents
que l'acusador i la seva filla eren mentiders, i que
la filla, especialment, mereixia ser cremada a la foguera,
perquè havia acusat falsament el pietós germà.

El rei Enric va cridar: «Voleu dibuixar el
judici del rei sobre tu mateix, pastor? Déu va fer el
rei jutge, i no l'abat de Rottweil!" Mentrestant, les planxes de ferro
estaven vermelles i dos monjos van bufar dins
les brases amb una manxa perquè tothom ho pogués veure
era real.

Altres van portar un tamboret. Van posar el monjo acusat a sobre
i va ficar els peus en una cassola de llauna, plena fins a la vora. El
L'abat va dir amb veu alta que era necessari que
monjo per comparèixer davant del seu jutge diví amb els peus nets.

El rei Enric va notar, però, que el fluid de la
la paella tenia un to blavós.

Després que van rentar els peus del monjo —sense haver-hi—
els va assecar - es va aixecar i va aixecar les dues mans en senyal de pregària.

Els monjos feien servir unes pinces llargues per agafar les plaques brillants
i els va deixar a la graella de fusta, que era
a només un pas de les brases. Estaven tan calentes que
la graella cremava i fumejava.

Machine Translated by Google

L'abat va agafar el germà per la mà i el va conduir a les plaques brillants.

«Ara testifica, Déu etern», va cridar, «que el nostre el teu germà no és culpable!

I l'acusat va caminar sobre els plats brillants com si eren pedres fresques.

El poble va cridar! I la noia va cridar més sorollós. L'home lliure va fer aixecar la seva filla, que havia va caure a terra i va cridar que era una prostituta!

Els monjos van riure i van rugir que es mereixia la mort.

I el poble va callar i no sabia què fer creure.

El rei Enric va arronsar les espatlles sense immutar-se i simplement va mirar en silenci la noia, que s'havia llançat als seus peus.

Aleshores va cridar amb veu forta: «A veure si Déu roman segons el seu veredicte!

«Sacrilegi, rei Enric!», van cridar els bisbes, i la població estava horroritzada pel rei i alguns dels les dones van cridar. El rei va ordenar:

"Torna a escalfar les planxes de ferro!"

Ningú es va moure.

Aleshores, alguns dels joves cavallers, que sempre envoltava el rei, feia un pas endavant, agafava les planxes amb les pinces, les va tornar a llençar a les brases, va posar-hi més

Machine Translated by Google

llenya al foc i va bufar al foc amb la
manxa.

Els monjos, però, van cridar i es van queixar que
Això va ser un sacrilegi contra el Déu etern.

Només l'abat es va adonar del que volia fer el rei,
i es va tornar pàl·lid de por.

«No us trobeu bé, abat?», li va preguntar el rei.

No va respondre.

Els bisbes van instar el rei Enric perquè cessés el seu sacrilegi.

«Aixeca't la faldilla!», va dir el rei a la noia.

Els joves cavallers van fer servir les pinces per posar les planxes de ferro,
que eren encara més calents que abans, sobre la fusta
graella. Estaven tan calents que la llenya va esclatar en blau
flama.

Dos monjos es van afanyar a arribar i van voler conduir la noia, però
El rei va ordenar amb veu forta: «Atura't! Això no és
la teva tasca!

Va baixar del tron, va agafar la noia per la mà
mà i va dir: «Si calia que el monjo vingués
davant del seu Déu amb peus nets, aleshores no és menys necessari
que la noia també ho faci!

Va dir a la noia que s'assegués al tamboret, i ell
personalment va ficar els peus a la safata de llauna.

Va veure que el contingut era un fluid espès i
transparent com un cristall clar.

Machine Translated by Google

Però els altres que miraven tremolaven d'agitació i no sabien què havien de dir.

Aleshores el rei va dir a la noia tremolant que s'aixequés, i ell ell mateix la va conduir al ferro brillant.

I mentre dubtava amb por un moment abans pujant al primer lloc, va dir amablement: "Ja ho sé No tens culpa, així que no et preocupis!

La noia va agafar coratge i va creuar el plaques brillants com si fossin pedres fredes. I després els seus peus no mostraven ni la més mínima butllofa.

El poble va cridar. I els monjos també.

Però sabien per què!

El camperol es va estrènyer la seva filla al pit i la va abraçar tan fort que gairebé es va ofegar.

Els bisbes estaven sorpresos i no podien entendre ni entendre cua fora d'ell. Uns quants dels monjos van intentar obrir-se pas la multitud perquè s'allunyés. El rei va ordenar amb un fort crit veu: «Atrapeu-los!»

Uns quants homes corpulents van agafar els monjos i els van portar els va tornar davant del tron del rei, que va invocar un uns quants cavallers per protegir-los. Aleshores va ordenar: «Feu que planxes calentes de nou!

Tothom estava immòbil de sorpresa, i ningú sabia què pretenia el rei.

Els bisbes ja no van dir ni una paraula. Els joves cavallers va escalfar els plats per tercera vegada. I Heinrich havia

Machine Translated by Google

una olla nova portada amb aigua fresca. Aleshores va dir amb veu forta: «Ara Déu ens hauria de dir si l'abat ens ha estat dient tota la veritat. I un l'abat s'ha de rentar els peus amb aigua beneïda, de manera que estigui pur quan va davant del tron de Déu.”

L'abat va cridar de terror, es va negar i es va resistir amb mans i peus. Però el van obligar a seure al tamboret, i un dels bisbes li va rentar els peus amb aigua santa fresca aigua.

Tot i que va colpejar amb les mans i els peus, ho va ser conduït per la força als ferros brillants, i quan el seu peu va tocar el primer, va sorgir un fum pudent, i el vent portava la pudor nauseabunda de carn cremada entre la multitud. L'abat va cridar i es va deixar caure a terra. Aleshores, el els monjos es van llançar als peus del rei i van confessar la seva culpabilitat. I el rei va declarar innocent la noia.

Va fer expulsar l'abat i els monjos del abadia.

La població, commocionada, però, es va agenollar i va pregar.

I tot i que els bisbes i més tard molts altres li va suplicar que aclarís l'assumpte, el rei es va quedar silenciós.

La notícia de la sentència, però, va volar per tot arreu tot el Reich, despertant terror i meravella.

Machine Translated by Google

Déu no es manifesta en miracles sobrenaturals, sinó
en l'ordre sagrat de la natura.

Machine Translated by Google

Les coses eternes

Hi són, on els servim

Aquest breu fragment de la novel·la d'Otto Gmelin, «El "La cara del kàiser", ens transporta a l'any 1243 i pàgines a través d'un capítol de la història del món ple de una lluita aferrissada entre els kàisers alemanys i els ambicions de poder temporal dels Papes. Frederic II von Hohenstaufen, el kàiser més important del occident, rei alemany i governant de Sicília i Jerusalem, al mateix temps, va ampliar encara més la el poder d'Occident fins a la seva glòria final i més gran. Ell va ser l'esperit més complet de la seva època i portava com a heraldo de la idea del Reich l'encarnació d'un segle. Els papes durant el seu regnat desconfiaven d'ell, però es van commoure estranyament per la seva brillant sobirania. En 1239 va ser excomunicat per segona vegada. Aleshores

Era l'any 1243. El papa Gregori IX havia mort. Poc després abans de l'elecció del nou Papa, el cardenal Flesco, la posterior Innocència IV, va comparèixer davant del Kàiser a Grosseto, i la següent conversa fatídica va tenir lloc lloc:

Machine Translated by Google

El cardenal Flesco va ser rebut per dignataris i conduïa a la segona sala —àmplia, enmoquetada i pintada de colors vius— on el kàiser estava assegut al seu exquisit tron.

Petrus von Vinea, el jutge, es va situar davant seu a l'esquerra. Després de les paraules introductòries i les salutacions, el Kaiser va preguntar per què havia vingut el cardenal. Ho havia sentit no va ser una visita oficial en nom del concili papal.
El cardenal va semblar reflexionar, va començar a somriure i va dir que, com sabia el Kàiser, el consell es va presentar davant del elecció d'un nou Papa; abans que comencessin les eleccions, seria important determinar la posició del Kàiser respecte a algunes qüestions. Per això havia vingut. Aleshores, el cardenal va recordar al Kàiser els anteriors
negociacions, i va subratllar que ell, com a vicecanceller de Gregor va acceptar amb molt de gust aquesta difícil tasca, perquè ell veia la salvació del món en la unitat del poder espiritual i mundà.
Es va conformar a determinar que Sa Majestat el Kàiser seguia el mateix objectiu; el conegut poder de persuasió de Sa Majestat l'havia commogut tan profundament, que la cort papal i el Sant Pare
pràcticament el veien com l'advocat del kàiser. Va ser
sabia que la seva posició no havia estat fàcil, i que
per tal de servir la pau, sovint s'havia posicionat del kàiser i potser havia defensat massa aferrissadament les propostes del kàiser.
Però ho va fer per la convicció que Sa Majestat
volia el bé i no volia vulnerar el

Machine Translated by Google

drets legítims de la Santa Església. Potser també hi havia un respecte personal per Sa Majestat, de qui sovint havia tingut l'honor de ser convidat i amic. Ell recordava tot això ara com l'elecció del representant de Crist era a mà. Sabia quina mena d'influència tenia sobre els cardenals del col·legi. Per això havia vingut a preguntar a Sa Majestat com va preveure la formació de futures relacions amb el Tron papal. Tot allò que Sa Majestat expressés ara es mantindria en confidencialitat entre ells; va prometre que ningú no sentiria res d'ell sobre les discussions ni sobre les declaracions de Sa Majestat. Perquè ell esperava servir a la pau.

El kàiser va callar. Va deixar passar uns instants abans de respondre: Va agrair la consulta. Ell apreciava el cardenal com un mediador que sempre havia mostrat comprensió pel seu punt de vista i l'esperit clar del qual reconeixia. Així responia amb alegria i sense reserves: L'eliminació de l'excomunió és el primer requisit per a la pau.

El cardenal va somriure i va assentir: No va baixar a aquestes coses, a condicions. S'arribaria a un d'acord sobre això. Potser seria possible orientar l'elecció del cardenal —amb l'ajuda de Déu!— de manera que Sa Majestat i la Santa Església fossin servides.
era una qüestió bàsica. No es podia deixar de veure que

Machine Translated by Google

es trobava davant d'una cruïlla important. Molt ho faria depenia de les decisions. L'Església mateixa era en perill d'extinció, i la Fe molt sacsejada.

El kàiser va semblar que va aixecar els ulls. Els seus ulls va mirar directament al cardenal. Va emfatitzar que ell havia signat les lleis d'heretgia de la cort papal i havia sovint actuava en conseqüència. Ell mateix havia donat per primera vegada l'heretgia lleis al Reich.

Els ulls del cardenal es van il·luminar: eren assumptes d'estat. Perspectives profundes i el que diu un sobirà davant del les persones són dues coses diferents. Fins i tot Déu era més profund que semblava a la ximpleria de la gent. Se sabia que la raó del kàiser anava més enllà, que havia estudiat els escrits dels antics. Fins i tot els no creients es van aixecar a prop d'ell. L'Església, i no sense raó, va acusar Sa Majestat d'actituds herètiques. No hi era en nom de l'Església. Però se sabia que el Seu Les accions de Majestat no van mancar de proves per poder-les esmentar. concloure que no estava lligat per la Fe.

El kàiser va escoltar atentament les paraules del cardenal tota serietat.

Quan es va aturar, va respondre:

«Les meves accions provenen del meu càrrec imperial. On elles són imperfectes, és perquè no he estat completament amb èxit en aquest càrrec. Tanmateix, només aquest càrrec és el fonament.”

Machine Translated by Google

El cardenal va assentir. Certament, entenia el posició imperial. Però precisament aquest era el problema: Dos les forces no poden convertir-se en una unitat. La raó era un suport per a un persona, però aquesta mateixa raó va seguida del dubte. Res estava protegit contra el dubte. Déu mateix ho va donar amb raó. Fins i tot podria envair el sobirà càrrec, que d'altra manera només podria sacsejar el Sant Pilars de l'església.

El kàiser va alçar els ulls: El càrrec es troba al cor, igual que altres certeses. El dubte sí que podria sorgir, però només podia alterar la forma de les coses eternes, no destruir-los.

Fiesco va callar i va mirar a la cara del kàiser. Era lliure i gairebé brillava amb la llum d'un pensament. Amb cura, lentament, Fiesco va dir: «Qui hagi reconegut una vegada la incertesa dels assumptes humans de la raó, cauria devotament als peus de la misericòrdia, que l'Església li oferia, o es submergiria a l'oceà de el no-res..."

Va quedar-se quiet un moment. Petrus von Vinea va mirar gairebé tremolant al kàiser. El cardenal es va aixecar atentament amb els ulls petits.

De sobte, el kàiser es va aixecar. Amb un petit gest seu mà, va dir triomfalment:

«Senyor cardenal, ningú pot viure sense fe. El les coses eternes són allà, on les servim. Mireu

Machine Translated by Google

aquest món, no té ordre en totes les coses? Volem intentar augmentar aquest ordre. És per això que el Kàiser té el seu oficina. Aquesta és la voluntat de Déu."

Es va fer un silenci solemne. El kàiser va tornar enrere i va travessar l'habitació, es va aturar uns passos davant del Cardenal, i va dir:

«Em baso en mi mateix i en Déu en mi mateix. Jo» no puc ser res més que el que sóc. He d'obeir el comandament totpoderós. Déu va seleccionar la meva persona per governar sobre el Reich. El meu esperit ha de vetllar i protegir, per ordenar i construir. La meva persona és el meu despatx i el meu despatx és la meva persona."

De nou hi va haver silenci. Les paraules del kàiser ressonaven en els seus cors. Força inflexible i una naturalesa no forçada la noblesa ressonava en el seu to. Ho *sentien* com una certesa, però no ho *sabien .* Fiesco i Petrus es van quedar amb van baixar el cap i no es van atrevir a aixecar la vista.

El cap del cardenal es va enfonsar entre les seves espatlles, cosa que junts, i amb l'esquena doblegada. Gairebé sense amb el sentit que va ofegar dues vegades, "Però d'on? Però de on?"

Sa Majestat es va quedar lliure. Una llum, un reflex del un dia assolellat a fora brillava sobre els seus cabells vermells. El seu ull era penetrant però clar.

«Per què ho preguntes una vegada i una altra? No ho saps, no ho sents? Com pots viure i fer la teva feina?»

Machine Translated by Google

Ai de qui la perd, si la fe no sorgeix de darrere del dubte. Passarà i no serà res ni tan sols abans que mori.”

Petrus va llançar una mirada tímida. La confusió regnava desesperadament dins seu. Fiesco no va captar el monarca Mira. Va caure, va caure la caiguda dels maleïts, sense fi, sota ell únic abisme. Petrus el veia com un vençut, algú caient, amb la cara pàl·lida, la boca distorsionada per dolor i burla. Però semblava com si l'haguessin portat De sobte, Fiesco va alçar la vista i es va trobar amb el la mirada del justicier. Era com una entesa, una aliança de la criatura contra l'incomprensible. Però després va tornar a rugir sobre ells que estaven terriblement sols.

«Perquè aquest temps s'ompli, Déu m'ha donat el meu oficina.”

El silenci es va apoderar dels tres homes. El temps es va precipitar sobre ells com un tro. El destí es va plantar davant d'ells.

El cardenal es va recompondre primer. Com si res d'això significava res, va parlar de política, va començar amb el condicions de pau del Kàiser. La conversa va continuar, va anar al gra i no va produir res nou. El kàiser i Petrus van tornar a establir el que havien exigien, com percebien la pau, què oferien. Fiesco sovint es confonia i preguntava amb freqüència al el mateix dues vegades. Una hora més tard, tornava a estar al seu

Machine Translated by Google

cavall. El seu cervell semblava bullir, el seu cor febril, el món que l'envoltava era un somni confús.

El kàiser va mirar a Petrus:

«Què volia?»

Petrus va intentar retornar el somriure al kàiser:

«Per posar a prova Sa Majestat. Em temo que es convertirà en el enemic de Sa Majestat."

El kàiser va assentir amb el cap:

"Els homes petits no suporten la llum, s'hi descomponen."

Com si volgués excusar el cardenal, Petrus va dir:

«Ell estava intentant...»

Però el kàiser va interrompre:

«Per què amb mi? Per què amb els altres? He d'estar preparat.»

El kàiser va marxar.

En Petrus es va quedar sol, es va asseure en un tamboret i va posar la seva el cap entre les mans i va murmurar una vegada i una altra: «Petit homes…”

Machine Translated by Google

La cosa més valuosa a la vida dels homes és l'alambí, hores sagrades. Són la font de tota salut, pensaments, paraules i fets forts i clars com el cristal. De d'aquestes grans profunditats brollen la creativitat, el bé, el noble.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pomerània

La terra al mar

La paraula «Pomerània» prové de l'expressió «po» "marju", que significa "al mar". Centenars de milers d'alemanys de totes les províncies del Reich han passat tranquil·les hores d'estiu a les platges daurades i clares de Pomerània, mirant les onades del mar Bàltic i traient-ne força, salut i bellesa física. Pomerània s'ha convertit en la terra al mar, fins i tot si no coneixen l'origen del seu nom. Els hostes de Pomerània de l'interior

estan sorpresos per l'única massiva i blanca calcària d'Alemanya penya-segats. Miren des de les seves habitacions cap a l'infinit extensió del mar, engolida per les onades, però també veuen les onades trencant-se entre els arbres al llarg de la gloriosa bosc de bedolls de Stubnitz, que a la primavera s'encén milions de petites flors. També vaguen per les profunditats solitud al llarg dels penya-segats escarpats o al llarg de l'àmplia platja revolt des d'Usedom i Wollin amb arbustos espessos: ells son envoltat de gavines, entre barques de pesca i a les dunes, i sempre estan envoltades de esplendor, pau i plaer. El Pomerània
El paisatge d'estiu és alegre i riallerament bell, distingit al mar pels colors radiants de Pomerània,

Machine Translated by Google

blanc i blau: Blanc com els brillants penya-segats de calcària i les dunes, blau profund com el mar i el cel amb la forta núvols blancs a l'horitzó.

Pomerània també és bonica al llarg de les llacunes amb els seus nombrosos peixos i amb el tros de terra cobert de flors. La Pomerània Oriental també és bonica més enllà de la dunes massives a la zona de l'interior del Bàltic. Hi ha muntanyes escarpades i pedregoses amb intercanvi amb profundes barrancs, taques verdes, ermes fosques i abundant fullatge i bosc. Els llacs marins cristal·lins estan escampats per tot arreu, autèntics paradisos d'aus per al món ornitològic nòrdic de l'ànec salvatge i cigne salvatge, bernat pescaire i gallina d'aigua. Nacre papallona i pinsà daurat planegen sobre flors aquàtiques i espines de pantà. A la nit, el crit del gran mussol gavina ressona en el bosc esplèndid, un crit tan poques vegades sentit. I el bosc de Pomerània, on fa molt de temps óssos i antics bisons europeus, linxs i gats salvatges vagaven, de nou avui, per la península de Darss-Zignst, no gaire lluny de la casa de camp de Herman Goering, són el bisó americà.

La darrera glaciació va crear la topografia de Pomerània. Va crear la gran Morrena Bàltica, l'interior del Bàltic i a la Pomerània Oriental, la Morrena Rodona. Això la topografia va donar a Pomerània l'esplendor i l'agradable en què avui sentim la línia de vida de la gent de la frontera i a la província fronterera al mar. El La diversitat de la terra pomerània sempre torna amb

Machine Translated by Google

èmfasi en la plana en expansió interminable. Al bosc espars de roures mixtes hi vivien els pobles nòrdics que treballaven la terra amb destrals de pedra i arada. Els túmuls colossals provenen de l'edat de pedra posterior, les tombes dels parents d'aquells camperols. Al final de l'edat de bronze, tota Pomerània és una terra dramàtica. A cada punt de referència, encara avui trobem restes d'assentaments. Des de

aquesta vegada arriba el descobriment de l'esvàstica més antiga Pomerània. Dels erms de Sophlenhof, un es va recuperar l'esplèndid gerro de bronze amb els quatre remolins en un disc solar en flames. La prehistòria de les èpoques germàniques importants tribus es remunta a Pomerània. Els eslaus s'hi van filtrar, però a la 12è Els colons alemanys del segle XX van tornar en grans masses. Van construir la casa de la Baixa Saxònia, la de quatre costats pati, la casa tipus loft de Warkish i a Pyritzer Welzacker, una autèntica mina d'or del paisatge, van construir la «Casa Vorlauben». I en cada tipus d'arquitectura, l'antiga casa camperola de Pomerània semblava artística i tranquil·litzadora. Pomerània és terra camperola i, com a tal, un paisatge integral del Reich. Els seus camps fèrtils s'estenen com mars foscos sota el cel ample, trencats per les línies dels solcs dels camps. No és estrany que un món contemplatiu, solitari, un tipus creatiu fort i tossut desenvolupat aquí, perseverant en tot allò que intenta, taciturn i tancat junts contra desconeguts.

És cert en el cas dels pomeranis rudimentaris, dels quals es tracta explica tantes històries al Reich? Hi ha d'haver alguna

Machine Translated by Google

veritat en això, fins i tot per a l'historiador de l'Edat Mitjana, Thomas Kontzow, va informar sobre la gent de Pomerània:

"són molt més educats i pietosos si gasten algun temps pels eslaus, però tot i així, encara tenen - tant dels eslaus com dels cels estrictes sota que viuen - molta aspror en ells."

També és ben coneguda la paraula de Frederic el Gran, qui va dir que si el món s'havia d'acabar, ell aniria a Pomerània perquè trigaria 20 anys més tard allà... Però no podem negar que els estadistes de Frederic Guillem I a Frederic Guillem III va prendre el cooperació dels pomeranis molt seriosament en els afers d'estat, en què van oferir tantes valuoses polítiques forces. Frederic el Gran, el pare del qual Frederic Guillem I ja estimava molt els pomeranis per la seva excepcional fiabilitat, va trobar aquest elogi per a ells:

"Els pomeranis tenen un esperit directe i ingenu; Pomerània és l'antiga província de tot el que produeix les forces tant per a la guerra com per a l'altre govern branques; només per diplomàcia prefereixo no utilitzar-les, perquè sovint s'ha d'usar l'engany contra l'engany."

I sonava francament tendre, quan el 1780 va va dir a la delegació de Pomerània que demanava ajuda:

"Estic molt content d'ajudar-vos, els pomeranis, perquè jo" estimar els pomeranis com els meus germans. No es pot estimar

Machine Translated by Google

més que els estimo, perquè són bons persones que sempre han estat al meu costat per defensar pàtria, tant al camp de batalla com a la front domèstic. M'han donat suport amb els seus possessions i la seva sang. No puc ser un ésser humà o tindrien un cor humà si no els mostrés el meu agraïment ara."

Els pomeranis van patir moltes baixes Guerres de Silèsia. Seixanta comandants de l'exèrcit pomerà lluitar i sagnar pel seu rei, i el simple soldat ho va fer meravelles. El valent pomerà, i sobretot el granader de Pomerània, era proverbial. L'antic El general mariscal de camp von Schwerin es va posar dret amb la bandera a la mà davant de Praga amb el seu regiment, liderant-lo amb l'entusiasme d'un jove fins que va caure. Quan el general von Winterfelt va caure, Frederic el Gran va perdre "el més una figura magnífica a l'exèrcit prussià.

El talent militar i estratègic, sí, els genis de Pomerània són nombrosos: Mariscal de Camp General de Wrangel, Albrecht Graf von Roon, general Georg von der Warwitz i el general Baseler eren pomeranis. Kristian von Kleist, que va trobar la mort d'un heroi a Kunersdorf, va ser soldat i poeta. Molts grans administradors i organitzadors van venir de Pomerània; entre ells el cap de correus general Stephan, que encara és conegut avui dia. Una figura particular i excepcional va ser Ernst Woritz Arndt, un dels grans líders de la

Machine Translated by Google

aixecament popular a les guerres d'alliberament: poeta, investigador i polític. Un homenatja el precursor del vol modern a Anklamer Lillenthaler. Els grans metges Virchow, Billroth i Schleich van crear les bases de la medicina moderna. La cara del Pomerània paisatge, sentit amb rigor del nord d'Alemanya, es reflecteixen en la calidesa de la seva gent contemplativa, i es reflecteixen en l'art d'aquells grans pintors de la Període romàntic alemany, Phillip Otto Runge i Caspar David Friedrich, tots dos pomeranis.

El territori fronterer a l'oceà era des del mateix començant el teatre de moltes batalles. Durant el Segle Mitjà Edat, la Guerra dels Trenta Anys la va devastar fins al punt de el no reconeixement i va trencar la seva unitat política. No obstant això, els pomeranis van reconstruir completament. L'Edat Mitjana també va ser un gran període per als pomerans arquitectura, a la qual devem les imponents catedrals gòtiques de Stettin, Stargard, Stralsund, Greifswald i Kolberg. Fins i tot moltes petites ciutats completament desconegudes tenen restes d'antigues portes i muralles. Aquests edificis de pedra pesada de quatre costats consten d'un fust rodó que s'eleva des d'una estructura inferior, reflectint el valent pomerà. Només al llarg dels segles Pomerània va tornar a aconseguir la unitat, després d'haver estat desmembrada pel Tractat de Westfàlia. Part de Pomerània juntament amb Rügen no es van reunificar fins al Congrés de Viena de 1813. Molts esdeveniments posteriors s'expliquen per aquest període.

Machine Translated by Google

La Guerra Mundial, que la va convertir en un territori de front davant de Polònia, va tornar a limitar o retardar el seu progrés. Però precisament en els difícils anys de desorganització i desesperança, el pomerà tossudament i va complir el seu deure sense immutar-se. El nou període amb els seus poderosos impulsos va trobar els pomeranis, aquell poble tossut i impacient de força perdurable, preparats en el seu esperit. La seva aversió per la falsa lluentor i la seva força i creença van arrelar fàcilment en aquests grans moments: estaven contents de poder treballar i aconseguir. I en tots els camps de batalla de tots els temps, el El soldat pomerà ha estat l'honor d'un soldat gent.

Machine Translated by Google

Una cosa és important avui:

La Pàtria.

I la flama del sacrifici

llença cada home a la seva.

\- Hölderlin